Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): Shamrock Season

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DAVIS, JULIA
Interludiu irlandez / Julia Davis
Traducător: Cecilia Ionescu
București: Alcris, 2007.
ISBN 978-973-646-497-3
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

JULIA DAVIS

Interludiu irlandez

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS

Din colecția "EL și EA" vă recomandăm următoarele titluri:

646. ABISUL – *Sharon Phillips*

Deși trecuseră deja doi ani de când își pierduse memoria, Luce reușise în tot acest timp să ducă o viață liniștită în Noua Zeelandă, iar viitorul nu anunța nimic rău. Însă l-a întâlnit pe Conn Ramsay și ceva s-a trezit în ea. Oare, făcuse parte din fosta ei viață? Și dacă era așa, oare subconștientul îi spunea că această amintire nu trebuie readusă la viață? Un lucru era sigur-atracția pe care o simțea față de el, era de nestăpânit. Ce i se va întâmpla dacă-și va aminti?

647. ÎNTÂLNIRE ÎN SAFARI – *Pat West*

După moartea tatălui ei, Jenny încearcă să mențină pe linia de plutire rezervația moștenită de la el, reprezentând totodată căminul ei drag și afacerea familiei. Dar lupta pentru supraviețuire e grea în sudul Africii, unde natura ascultă numai de propriile legi și ploaia binecuvântează rar pământurile. Nevoită să accepte ajutorul lui Joshua Adams, tânăra descoperă însă că bărbatul vrea să preia conducere parcului și plănuiește schimbări care pot distruge atmosfera locului. Dar adevăratele probleme ale lui Jenny încep abia când își dă seama că bărbatul îi poate răpi inima la fel de ușor cum îi răpește dreptul de decizie asupra propriei afaceri. Nu e oare evident că Joshua se folosește de farmecele sale pentru a deveni stăpân pe Impalavlei?

648. DURERI DISPĂRUTE – *Monica Baker*

Când Anna Drummond află de existența bunicilor din partea tatălui, plecă fără ezitare să-i întâlnească la ferma lor din Noua Zeelandă. Aceștia o înconjoară cu toată solicitudinea și toată dragostea lor. Dar Calum Doig, administratorul proprietății, o bănuiește pe Anna că este îndemnată doar de motivații interesate. Cum să suporte această ostilitate din partea bărbatului pe care începe să-l iubească?

Capitolul 1

– Să am o aventură cu George McDonagh? Eu? Dar ești bolnav, Lou!

Cuvintele se îmbulzeau pe buzele lui Maggie Devlin. Privi cu mânie receptorul din care tocmai auzise această idee de neconceput.

– Mi-ai putea atribui ceva mai mult gust, nu? izbucni tânăra femeie. Poate este cel mai bun regizor, de la Hitchcoock, dar pe plan uman, mulțumesc mult! Tipul spune orice. Exact ca unchiul meu, Pat. La cinci minute după prima noastră întâlnire, îmi va spune că ochii mei sunt verzi ca trifoiul, că vocea mea îi amintește muzica unui pârâu într-o dimineață de vară. Nu, chiar nu!

Își trase sufletul de indignare, înainte de a adăuga virtuos:

– De altfel, nu leg niciodată relații personale cu bărbații pe care îi intervievez. Ar fi o greșeală profesională.

Își regretă imediat cuvintele și hotărî să renunțe înainte de a-i lăsa lui Lou Benjamin timp să întrebe cu cine lega, exact, relații personale. Dar își aminti scopul telefonului său. Bărbatul care se afla la celălalt capăt al firului era redactorul cronicii de grădinărit din "Limelight" revista săptămânală pentru care lucra Maggie. Îl sunase pentru a-i cere

sfatul referitor la o mică grădiniță pe care o cultiva pe terasa imobilului său în Greenwich Village. Dar conversația lor – ca toate cele în care se lăsase antrenată la "Limelight" din ziua în care fusese însărcinată să-i ia un interviu lui George McDonagh – degenerase. Începu să descrie marginile sfâșiate ale lăptucilor.

– Păsările! exclamă Maggie o clipă mai târziu. Mă duci, Lou! Păsările mănâncă lăptuci? Pentru mine, aceste păsărele drăguțe se hrăneau cu firimituri și viermi. Și ce trebuie să fac? Să așez o momâie? Da? Serios? Bun, voi încerca. Dar sunt gata să pariez că o va repera vreun vecin noaptea și va suna la poliție pentru a semnala prezența unui hoț pe acoperiș. Apoi, vezi articolului din "News"? Haide, cine a auzit vreodată vorbindu-se de o sperietoare în Manhattan?

Regăsindu-și buna dispoziție, Maggie începu să râdă. Viața la New York rezerva fără încetare surprize noi. Îi afirmă lui Lou Benjamin că era un înger și pentru a răsplăti acest comportament angelic, adăugă iute:

– Diseară, este o proiecție particulară a ultimului film al lui Clint Eastwood. Vrei să asiști la ea? La ora opt, 1600 Broadway, etajul patru. Acum, te las. Îl găsesc pe marele McDonagh la "Sardi", la ora unu. Dacă întârzii, fără îndoială va fi răpit de admiratoare.

Închise și oftă. Lou se arătase atât de fericit, atât de entuziasmat la ideea de a o revedea mai târziu. Măcar dacă s-ar fi putut plasa la nivelul lui! Îi aprecia compania, îi admira talentul care-i permitea să ridice grădinăritul la rang de artă, dar gândul de a se afla lângă el într-o sală întunecată n-o făcea nici să roșească, nici să se înfioare. La drept vorbind, nu roșea și nici nu se înfiora la perspectiva întâlnirii de acest gen cu nici un bărbat.

Fusese o vreme în care, înainte de a învăța pe seama sa prețul sentimental al unui eșec matrimonial, Maggie întrezărea în divorț

perspective romantice. Știa, evident, că un divorț era întotdeauna trist. Dar, privit în mod abstract, îi apăruse în același timp ca o situație plină de posibilități, un fel de declarație de experiență și disponibilitate. Acum, divorțul său data de aproape un an și nu știa prea bine ce imagine arăta în public. În particular, era pur și simplu amorțită. Îi venea tot mai greu să-și amintească ce era pasiunea. Uneori era tentată să dea o dezmințire nostimă, prin care să pretindă că, pentru ea, pasiunea nu existase niciodată.

Își consultă ceasul. Nu era timp de evaluat lucrurile neprevăzute ale vieții. Își trecu degetele prin părul roșcat strălucitor, își aruncă în geantă un carnet de notițe și un stilou și ieși traversând sala redacției de la "Limelight".

– Să mi-l aduci pe George! îi strigă una din fetele de la arhivă.

Maggie scutură din cap, fără să înțeleagă. Tot "efectul McDonagh!" Jumătate din populația feminină a Statelor Unite, părea că făcuse pasiune pentru George McDonagh. Tânărul regizor avusese o ascensiune rapidă pe firmamentul de la Hollywood și știuse să captiveze imaginația publicului cum puțin regizori o făcuseră vreodată, mai ales la treizeci de ani.

Asta, pentru că nu putea altfel, o accepta. Împărtășea punctul de vedere al criticilor: realizatorul era filmul. Venise timpul pentru cinefili să acorde regizorilor adularea rezervată până atunci actorilor. Și George McDonagh avea cu siguranță un talent extraordinar.

Dar popularitatea sa avea ceva puțin suspect... Prezența frecventă în emisiunile televizate, afișele, tricourile împodobite cu portretul său... Pentru Maggie, George McDonagh îi făcea publicului curte cu aceeași ardoare ca publicul lui. Nu i-ar fi sugerat să se strecoare pe furiș pe străzi, la adăpostul unor ochelari de soare, nici să refuze pe față să vorbească ziariștilor. Dar el exista cu siguranță chiar în mijlocul

jucătorilor singuratici, lăudându-se în maniera tinerelor actrițe de odinioară. Era deplasat pentru un regizor, un artist, să se afișeze în public preamărind un whisky irlandez, să aibă ca atașat de presă o șireată și jumătate ca Harriet Mills, care distribuia pentru toată lumea fotografii ale clientului său, în mica sa mașină – un adevărat bolid. La drept vorbind, gândi furioasă Maggie, George McDonagh renunțase la drepturile titlului său de artist. Aceasta considera ultimul său succes, "Arivista", ca pe un mare automat sentimental – pur și simplu o pervertire a talentului său. De ce, oh, de ce renunțase oare?

În tot cazul, Maggie Devlin va merge până în adâncul problemei. Era chiar scopul interviului de la "Sardi". Poate Harriet Mills aștepta un nou articol elogios despre clientul său superstar, dar tânăra femeie avea cu totul altceva în minte. Cititorii revistei "Limelight" vor cunoaște tot adevărul despre George McDonagh.

– Maggie! Atenție!

Dosare zburau în toate părțile. Maggie se izbise de Tracy Nicols și ea redactoare la "Limelight", cu care împărțea un apartament.

– Iartă-mă, Tracy.

Tânăra femeie se aplecă pentru a-și ajuta prietena să adune tăieturile din ziare împrăștiate.

– Visam la ceea ce mi-ar plăcea să-i fac lui George McDonagh.

– Știu ce mi-ar plăcea mie să-i fac, oftă Tracy.

– Oare, în toată America, sunt singura femeie care nu-și dorește să petreacă noaptea cu George McDonagh? exclamă Maggie, exasperată.

– Și chiar mă întreb de ce...

Prietena sa numără pe degete calitățile bărbatului în chestiune.

– Este inteligent, necăsătorit, amuzant, are un fizic extraordinar și cel puțin despre el nu poți să spui că este prea scund pentru tine. Este chiar irlandez.

– Este născut în Brooklyn, exclamă Maggie. Acolo sunt născuți și părinții săi. Este și mai departe decât mine de Irlanda, cel puțin dacă iei în considerare cantitățile de whisky Ballymacarbury pe care le înghite. Pe de altă parte, a renunțat să se folosească de talentul său, ceea ce mi-l face extrem de antipatic.

Se învârti pe vârful picioarelor și jupa largă a rochiei din pânză indiană de bumbac, ecru, se roti.

– Cum mă găsești? exclamă.

– Senzațională, firește, răspunse Tracy, zâmbind cu subînțeles în fața bruștei schimbări de dispoziție a prietenei sale. Dar nu voi înțelege niciodată cum poți să mergi pa papainoagele alea și nici de ce o faci.

Maggie își plecă ochii deasupra sandalelor sale din piele neagră lucioasă.

– Tocurile au cinci centimetri, nu mai mult, protestă. Dacă ți-ai fi petrecut adolescența așteptând să-i vezi crescând pe băieții din vecinătate, ai înțelege de ce, acum, îmi afișez înălțimea.

– Este pură gelozie din partea mea, oftă Tracy.

Își îndepărtă de pe fața lipsită de orice machiaj părul blond cu șuvite mai deschise de soare.

– Eu mă simt bine în pantofi de tenis și tot ce pot spune despre picioarele mele, este că sunt în stare să alerge maratonul. Cu siguranță nu sunt genul lui McDonagh. Dar tu, da, și o știi. Pariez pe orice că-ți va face curte.

– Face curte tuturor femeilor, ripostă Maggie.

După o privire spre ceas, adăugă:

– O șterg. Iartă-mă că te-am lovit. Este pur și simplu...

– ... Celebrul temperament Devlin. Întâlnirea va fi probabil interesantă. Distracție plăcută.

Tânăra femeie apăsă butonul pentru a chema ascensorul. Își aminti conversația avută la telefon cu expertul în grădinărit de la "Limelight".

– Tracy! strigă. Am vorbit cu Lou. După părerea sa, cele care mănâncă lăptucile sunt păsările și nu insectele.

– Păsările! N-aș fi crezut!

Maggie uită de grădină și aproape de tot restul, luând-o cu pas grăbit pe strada patruzeci și cinci, pentru a o tăia pe Schubert Alley, centrul cartierului teatrelor. Respiră profund, ca pentru a se pregăti pentru jumătatea de oră zilnică de yoga. Își goli mintea, și ignoră mulțimea care circula în jurul ei. Bun, se simțea mai bine. Se simțea revigorată, gata de orice.

La intrarea în faimosul restaurant "Sardi", unul dintre așezămintele din Broadway, schimbă un salut cu portarul. Sala era plină ochi, remarcă Maggie cu groază. Firește. Era miercuri, teatrele jucau la matineu și toți cei care voiau să vadă și să se facă văzuți, trebuia să prânzească la "Sardi", cu orice preț. Cu toate acestea, nu va aștepta o masă liberă. În calitatea sa de redactoare pentru unul dintre cele mai importante săptămânale din New York, Maggie dispunea întotdeauna de o masă de invidiat, treizeci și patru. Dar întrevederea sa cu George McDonagh va fi permanent întreruptă de trecerea oamenilor, în general bine crescuți totuși, care nu se vor putea stăpâni să se oprească la masa lor, pentru a exclama cu exuberanță: "Oh, domnule McDonagh, n-am ratat niciodată un film al dumneavoastră. V-ar supăra să-mi dați un autograf pe acest șervețel? Nu pentru mine, firește, n-aș îndrăzni niciodată... Este pentru fiica mea, va fi încântată!"

Asta explica foarte exact, își spuse Maggie cu o enervare tot mai intensă, de ce se afla la "Sardi" la ora unu, în această zi splendidă de miercuri, la sfârșitul lunii mai. George McDonagh plângea probabil în seara unei zile în care nu dăduse măcar un autograf.

– Bună ziua, domnișoară Devlin, îi spuse călduros șeful personalului.

– Bună ziua, Albert. Dumnezeule, ce de lume! Cum faci oare de-ți păstrezi calmul? Invitații mei sunt deja acolo?

– A sunat domnișoara Mills acum o clipă. Ea și domnul McDonagh au fost reținuți. Era vorba de un telefon venit din străinătate. Vă cere scuze. Vor fi aici la ora unu și un sfert.

Tânăra femeie se strâmbă. Această întârziere era caracteristică micilor jocuri la care se deda Harriet Mills.

– Mă duc până sus, Albert. La coborâre, mă voi consola cu o bere.

– Foarte bine. Masa dumneavoastră va fi gata când veți dori.

Maggie urcă treptele care duceau la primul etaj și avu o ezitare. La dreapta se afla cotitura lungă a barului; după câte știa, la această oră a zilei, barmanul era unul dintre cei mai fermecători bărbați. Dar un potop de idei greu de suportat o așteptau la acel bar. Renunță la plăcerea de a schimba câteva cuvinte cu Ivan Dimitri și se îndreptă direct spre toalete. Se privi într-o oglindă înconjurată de becuri, ca cele din cabinele teatrelor. Pe vremea când era la colegiu, după ce făcuse un timp parte dintr-o trupă de artă dramatică, înțelesese că nu era făcută să apară pe scenă: prefera să scrie pentru, sau despre teatru. Dar când se privea într-o oglindă la "Sardi", simțea întotdeauna o ciudată exaltare, ca și când s-ar fi aflat sub reflectoare.

– Cabotino! se admonestă, făcând să se înfoaie părul roșcat. Maniaco! adăugă, admirând fără falsă pudoare pistruii presărați pe nasul aristocratic. Cât detestase acești pistrui... până în ziua în care dăduse peste niște portrete în prim-plan ale Katherinei Hepburn.

Roșind, lăsă cortina să cadă peste umărul său, văzând intrând în trombă o femeie speriată, îmbrăcată într-o rochie din două piese din crepdeșin.

– Este de necrezut! exclamă aceasta. Nu aveți, din întâmplare, un ac de siguranță? Îmi voi pierde... oh, Dumnezeule!

Maggie trebui să-și stăpânească un hohot de râs. Fără să prea știe ce putea să fie "oh, Dumnezeule", n-ar fi vrut cu nici un preț să poarte unul.

– Nu, îmi pare rău, răspunse. Miercurea, este în general la toaletă o angajată și va avea cu siguranță cele necesare, dar până atunci... De ce nu vă adresați jos, la vestiar?

– Nu îndrăznesc să cobor, se lamentă femeia.

Își pipăi îngrijorată trupul generos.

Ceasul lui Maggie arăta unu și șapte minute.

– Nu vă mișcați de aici, spuse. Mă duc să-i cer barmanului.

– Sunteți un înger.

Femeia se prăbuși ușurată pe canapeaua acoperită cu tweed, foarte aproape de oglinda cu picior.

– Am impresia că vă cunosc chipul, reluă ea. Sunteți cineva, nu?

Maggie își stăpâni replica ce-i veni pe buze. Ieși și trecu prin fața scării pentru a merge să-l găsească pe Ivan Dimitri, care lucra la bar de peste treizeci de ani.

– Maggie! exclamă acesta, deschizând larg brațele.

Tânăra femeie îndepărtă un taburet și se aplecă pentru a-l săruta pe barman pe obraz.

– Dragă Ivan. Te simți bine?

– Și mai bine văzându-te. Ești superbă.

După o scurtă ezitare, adăugă:

– Profesorul a fost într-o zi aici.

Tânăra femeie se încordă, înainte de a ofta:

– Ah... Ce face?

– Părea foarte singuratic.

– Oh, Ivan...

Avea o mare afecțiune pentru acest bărbat politicos, dar și-ar fi dorit să-l vadă renunțând să însufleţească o căsnicie care încetase de mult să trăiască. Oare cum să i-o spună fără să-l jignească? Intențiile îi erau bune. O adora pe Maggie și mărturisea o mare admirație pentru fostul ei soț; John Venoble, celebrul profesor de istoria artei dramatice. Unele dintre cele mai fericite ore, pentru John și Maggie, se petrecuseră bând la barul lui Ivan și acesta refuza încă să admită că restul vieții lor nu va mai fi la fel de idilică.

Maggie încercă un nou efort.

– Anumite alcooluri nu se amestecă, știi bine, Ivan. John reprezintă vinul alb, eu berea: nu se vor împăca niciodată amândouă.

Maggie zâmbi, dar în realitate, această diferență de gust, aparent fără importanță, devenise sursa unei permanente tensiuni. În ochii lui John, Maggie era lipsită de eleganță, consumând bere într-un bar chiar dacă o bea în pahare delicate. Chiar dacă numai berea îi putea potoli setea. Chiar dacă – și asta era esențial – îi plăcea berea cu adevărat. Și veșnicile și lericele comparații ale lui John între anumite podgorii din Sylvaner și o alta din Gewurtztraminer o plictisiseră până la lacrimi.

– N-aveam intenția să te necăjesc, Maggie, spuse Ivan pe un ton spășit. Ia loc. Îți voi servi un Heineken.

– Imediat ce voi avea ocazia, îi promise tânăra femeie. Dar am un interviu jos; trebuie s-o șterg. Am trecut doar să te sărut și pentru a te întreba, din milă pentru o doamnă care altfel își va petrece ziua în toaletă, dacă ai un ac de siguranță.

Ivan vârî mâna sub bar, scoțând de acolo două ace.

– Două fac mai mult decât unul, spuse zâmbind.

Tânăra femeie îi mulțumi cu un alt sărut și plecă înapoi spre toaletă.

– Mulțumesc mult, șopti doamna în crepdeșin.

– Vă rog.

Maggie se pregăti să iasă; nu dorea să știe ce va face necunoscuta cu acele. Dar femeia nu terminase cu ea.

– Sunteți aici pentru același motiv ca mine? o întrebă cu un râs ușor.

– Într-adevăr, nu știu, răspunse Maggie, fără să-și ascundă iritarea.

– Am auzit la radio, în taxi. Este vorba de unul din acele faimoase interviuri, știți? Tocmai făceam cumpărături pentru fiica mea: așteaptă primul copil și nu are nici măcar o cutie cu talc... Pe scurt, auzind la radio că George McDonagh va prânzi la "Sardi", i-am spus șoferului: "Schimb destinația. Copilul nu se va naște înainte de o lună, nu este o urgență. Condu-mă la "Sardi". N-am văzut niciodată un film mai ciudat ca "Arivista", dar dumneavoastră? Soțul meu....

– George McDonagh a anunțat la radio prânzul său la "Sardi"? întrebă Maggie pe un ton neîncrezător.

– Desigur. După părerea dumneavoastră, se va afla aici cu Genevieve Joyce? După cum scrie "Post", de-abia așteaptă să filmeze sub conducerea sa. Între noi, dacă soțul său o lasă să se apropie de George McDonagh, este nebun. El...

Maggie nu aștepta mai mult. Cu obrajii arzând, coborî scara cu pas hotărât.

Capitolul 2

Pentru a pregăti acest interviu, examinase zile întregi fotografii ale regizorului.

Îl văzuse zâmbind deasupra unei salatiere mari din lemn, plină ochi cu fasole verde crudă – un ziar de duminică publicase un articol intitulat "Hollywood face mâncarea fără gaz". Îl văzuse mijind ochii sub soarele californian, în mica sa mașină bombă. Îl văzuse făcând cu ochiul pe un afiș mare din Times Square: ridica un pahar mare de cristal, pentru a bea în sănătatea lumii întregi, băutura care umplea paharul până la marigini, whisky irlandez Ballymacarbury. Îl văzuse cu ocazia emisiunilor târzii la televiziune încrucișându-și și descrucișându-și picioarele lungi, îmbrăcate în blugi albaștri mulați: improviza cu cel mai mic pretext, mici poeme absurde în cinci versuri, care luau după bunul său plac un accent sumbru și făcea comentarii ireverențioase asupra noutăților zilei.

Nu fără regret, trebui să cadă de acord cu opinia generală: era seducător. Părea un spiriduș uriaș, cât era de mare. Ochii de un albastru deschis păreau să vadă partea comică a tuturor lucrurilor, părul negru îi cădea în dezordine pe frunte și-i atingea gulerul cămășii

– când își dădea osteneala să poarte una. Nasul era puțin cârn și avea o gropiță în bărbie. Reprezenta imaginea californianului adevărat, specia nouă care călărea cai neîmblânziți înainte de a se întoarce spre meditație; bărbați în același timp puternici și liberi.

De acord, era atrăgător. Recunoscuse asta înainte de a trece la altceva. În definitiv, seducția unui regizor avea oare atât de multă importanță? Alfred Hitchcock câștigase vreodată un concurs de frumusețe?

Dar, văzându-l apropiindu-se de masa treizeci și patru, la "Sardi", exact cu o jumătate de oră întârziere, Maggie Devlin trebui să recunoască mai mult: nu era doar atrăgător, avea un farmec fatal. Era bărbatul de viață, capabil să distrugă emoțiile unei femei, cum o tornadă poate devasta cel mai solid oraș.

Fără să pară a remarca ochii mari de uimire și gurile căscate ale femeilor așezate la mesele prin fața cărora trecea, înainta spre ea și Maggie își simți propriile buze întredeschizându-se. Sângele îi pulsa prin vene într-un ritm îndrăcit. Respira greu! Temperatura marca variații neliniștitoare: când ardea, apoi înghețа și din nou ardea. Într-o clipă de groază, crezu că i se va face brusc rău. Dar nu, nu era vorba de o boală. Era dorința în stare brută, de o incredibilă plăcere.

Corpul și sufletul i se coalizară imediat, pentru a îndepărta asemenea senzații. Dorința cedă locul unui val de furie îndreptat împotriva tânărului regizor. N-avea dreptul să-și folosească astfel avantajele fizice. Se apropie de ea cu mersul lent și suplu, cu un zâmbet obraznic, ca și când ar fi fost felul de mâncare al zilei la "Sardi". Maggie era și mai furioasă împotriva ei însăși: își reproșa că reacționa la farmecul său, la un nivel primitiv, asupra căruia nu avea nici un control.

Regizorul o luă înaintea Harrietei, nelăsând-o pe aceasta să facă prezentările.

– Bună ziua, Maggie Devlin, făcu pe o intonație melodioasă care evoca accentul irlandez.

Ochii de un albastru deschis o priviră drept în față. Dar spiridușul ieși la suprafață; ochii sclipiră.

Tânăra femeie îi spune un "bună ziua" detașat, în timp ce-i întindea ceremonioasă mâna... dar reuși doar să răstoarne sticla de Heineken spre paharul umplut cu cuburi de gheață, în care de-abia își turnase bere. Sticlă, pahar, gheață și bere, căzură pe mocheta roșie. La mesele vecine, se întoarseră niște capete. Un chelner tânăr se repezi să schimbe fața de masă udă și să curețe covorul. Maggie încerca disperată să găsească o remarcă spirituală, dar brusc, mintea îi fu și mai stângace decât trupul.

George McDonagh nu cunoștea acest gen de probleme. Își încreți buzele, se aplecă spre masă pentru a o privi pe tânăra femeie îndeaproape și rosti unul dintre celebrele mici poeme instantanee:

"Era o tânără femeie numită Maggie
Care, când se cherchelea,
Răsturna toate băuturile,
Prefăcându-se în copil poznaș.
Această uimitoare femeie tânără se numea Maggie."

– Foarte iscusit, recunoscu fără să vrea Maggie.

– Nu-i așa?

George McDonagh se așeză lângă ea și-i presă brațul.

– Să nu-ți pese. Paharul din care ai băut nu trebuia atins de alte buze, îi spuse. Așa că ai făcut bine să-l arunci...

O sărută strengărește o obraz.

– Ești un spectacol reconfortant, într-o frumoasă zi de primăvară.

Maggie nu se considera o femeie cu ifose.

Trăia în vechiul bastion al boemei, Greenwich Vilage. Vorbea cu necunoscuți pe stradă. Manierele rafinate ale anumitor prieteni ai fostului său soț o exasperaseră. Fata cu care împărțea apartamentul era liberă de orice complex. Dar intimitatea instantanee pe care o degaja George McDonagh o apăsa.

Își presa acum coapsa îmbrăcată în blugi scumpi de a ei. Bumbacul subțire al rochiei constituia o barieră ineficace. Atingerea îi ardea pielea. Fără măcar să încerce să-și ascundă gestul, se îndepărtă.

– Masa asta blestemată, Maggie! exclamă Harriet Mills, pentru a face o diversiune.

Nu înțeleg de ce îți place acest colț. De-abia ai loc să respiri. Este bun doar pentru un bărbat căsătorit și amanta sa.

Își agită imperios mâna grăsuță.

– Lasă-mă să-i cer lui Albert să mă scoată din această Siberie.

– Vom rămâne aici, spuse ferm Maggie. Nu te neliniști; admiratoarele lui George vor face în așa fel încât să-l găsească. Cu atât mai mult, adăugă, cu cât a avut grijă să anunțe la radio unde se va afla. Oare sunt deja în rânduri de câte zece la ușă?

– Întâlnirea noastră trebuia să rămână secretă?

Sprâncenele irlandeze groase ale lui George se agitară sugestiv.

– N-aș vedea nici un inconvenient să am una cu dumneata, frumoaso cu ochi de smarald. Probabil ești fermecătoare când lași lucrurile să meargă de la sine.

Cu un gest neglijent, își trecu mâna sub părul lui Maggie pentru a evalua tensiunea de la ceafă.

– Este exact ce credeam. O adevărată coardă încordată. Ai făcut vreun masaj shiatsu? Aș fi încântat să pot pune mâna pe trupul dumitale.

– George! exclamă Harriet.

Dacă vocea îi era mai mult glumeață decât usturătoare, s-ar fi spus că era o mamă scandalizată în aparență, dar mândră în taină.

– Ah, iată-vă, reluă,la sosirea chelnerului care-i aduse tinerei femei un alt Heineken. Maggie, cum faci să rămâi atât de subțire bând bere? Cu siguranță, eu aș face mai bine să iau un Perrier.

Harriet Mills era complet rotundă, de la buclele cenușii, până la gleznele durdulii.

– Dar de ce aș căuta să rămân subțire? De altfel, detest băuturile gazoase. Voi lua un Martini sec.

George comandă un whisky irlandez. O privi pe Maggie.

– Evident, n-aș putea să beau în sănătatea unei roșcate superbe altceva, declară cu un accent apăsat.

Maggie își scoase carnetul de notițe și stiloul; se prefăcu că reflectează.

– Roșcatele... Să fi neglijat preferința pentru roșcate, studiind extrasele din ziare? Să vedem. Linda Lessing este brunetă.

Linda Lessing era vedeta din "Arivista" și, dând crezare ziariștilor, prietenă foarte intimă cu regizorul.

– Micki Brook este blondă.

Era numele unei cântărețe pop din California, care ajunsese pe culmi cu un cântec de succes intitulat "Casa lui George".

– Elizabeth Barry, de asemenea.

Era vorba de o cronicară independentă, pe care Maggie o cunoștea puțin. Scrisese într-o revistă un articol foarte explicit asupra relației sale cu George. Tânăra femeie dădu din cap cu un aer trist, bine jucat.

– Nici o preferință mărturisită pentru roșcate. Chiar nici una.

– Poate este vremea să-mi lărgesc evantaiul gusturilor, făcu George McDonagh.

Ochii de culoare deschisă erau amuzați.

– Poate este vremea să capeți gust, punct, ripostă suav Maggie.

– Oh, George, te-a luat pe nepregătite, remarcă Harriet.

– Deloc. Sunt pregătit. Ard.

– Este prea mult! exclamă Harriet, care în excesul de ilaritate era gata să se prăbușească peste masă. Ai mai întâlnit un tânăr indecent ca acesta, Maggie?

– Niciodată, declară cu seriozitate tânăra femeie și regret că n-am fost trimisă de un ziar de scandal. Cititorii revistei "Limelight" mi-e teamă că nu le pasă de viața sexuală a lui George McDonagh. Înainte de orice, vor să știe asta: de ce cel mai înzestrat regizor din America întoarce spatele talentului său pentru a se complace la Hollywood? Odinioară, zeul dumitale era creativitatea. Acum, este oare banul? De ce faci pe bufonul de pe o coastă pe alta, în loc să mergi să te ascunzi în fundul pădurii, cum ai făcut-o înainte, pentru a lucra asupra unui scenariu nou?

Deschise carnetul de notițe și-l privi pe George. Zâmbetul acestuia se șterse până la urmă, remarcă ușurată. Dădu o ultimă lovitură:

– Am o impresie teribilă: te-ai decis să renunți la talentul creativ pentru a-ți consacra toată energia să te vinzi. George McDonagh este interesant, de acord. Dar reprezintă oare arta?

Chelnerul se întoarse cu whiskyul ilrnadez al lui George și Mariniul sec al Harrietei Mills.

– N-am simțit niciodată o asemenea nevoie de a bea, declară regizorul.

Ridică paharul, îl ciocni grav de paharul de bere pe care-l ținea Maggie. Lovitura ușoară se transmise în tot trupul tinerei femei, ca și când pieile și nu paharele lor se atinseseră. Ochii de culoare albastru-deschis se plimbară pe fața lui Maggie, două albine căutând miere pe un câmp de dulcișor. Evident, intenționa să-i dea această

impresie. O clipă tinerei femei îi veni să strige "Da!" Trebui să întoarcă privirea pentru a se întări. George îi spuse Harrietei:

– Mi-ai promis o pisicuță inofensivă. După asta, mă întreb ce înseamnă tigri?

– Ești snoabă, Maggie, iată necazul, declară Harriet. Ai vrea să faci din George proprietatea unor esteți din Greenwich Village. Fără îndoială ți-ar plăcea enorm să mergi într-o noapte ploioasă, la micul cinematograf din colț pentru a-i savura filmul. Nu suporți să vezi oamenii făcând coadă în fața celor mai mari săli de pe Broadway pentru a asista la proiecția "Arivistei".

– Puțin mă interesează să contribui la cultura maselor, ripostă Maggie. Dar, după părerea mea, publicul, când are de ales, preferă calitatea "falsului".

– Așteaptă puțin, făcu regizorul, cu o mână ridicată. "New York Times" a calificat "Arivista" drept o comedie romantică în marea tradiție. Dacă "Times" spune asta, trebuie să fie adevărat.

Tonul era degajat, privirea arunca o provocare.

– Am citit și eu critica, spuse tânăra femeie. Nu-mi venea să cred că autorul și cu mine am văzut același film, în aceeași seară, în aceeași sală de proiecție. Dar ceea ce el și cu mine am gândit, n-are importanță. Care este părerea dumitale despre film, George? Creatorului "Visurilor irlandeze" i-a plăcut într-adevăr "Arivista"?

Regizorul îi aruncă o privire ucigătoare.

– Ți-a plăcut "Visuri irlandeze"? Filmul a fost la înălțimea criteriilor dumitale?

– L-am adorat. Dintre filmele dumitale, este preferatul meu și unul din favoritele mele din toate producțiile cinematografice.

– Firește.

– Acum îl renegi, presupun...

– Am spus eu asta?

– Ei bine, exprimă adevărata natură irlandeză, nu-i așa, cu părțile sale bune și rele. Este distanță lungă de acolo până la a improviza, într-o emisiune de televiziune, mici poeme îndrăznețe, sau de a face publicitate unui whisky. Dumneata...

– Oh, "Visuri irlandeze" este un film fermecător, o întrerupse Harriet Mills, dacă apreciezi aceste producții de buget redus. Dar n-are clasa a ceea ce face recent George. N-aș fi mirată dacă "Arivista" ar curăța toate Oscarurile.

– Oare asta contează? exclamă Maggie. Mi-ar plăcea să știu un lucru: când te vei hotărî să facei un alt film, George McDonagh, cu condiția să te poți îndepărta din circuitele de publicitate, care va fi? "Întoarcerea la nopțile irlandeze" sau "Fiul arivistei"?

– Înainte de a-l face pe unul sau pe celălalt, propun să prânzim, sugeră nervoasă Harriet.

Își concentră atenția asupra listei de bucate.

– Mă întreb de ce îmi dau osteneala să citesc asta. Voi mânca gogoși umplute cu carne. Nu le rezist niciodată.

– Eu, voi bea un alt whisky irlandez, făcu George, cu o privire ursuză la adresa lui Maggie. Ți-ai brevetat tehnica interviului? Îți bombardezi victima cu o mulțime de acuzații îngrozitoare, o împingi să bea și, când nu mai știe ce să spună, îi storci tot felul de declarații ascunse? Bravo!

Tânăra femeie roși.

– Dacă mă judeci cu ostilitate, îmi pare rău. Respect...

– Da, desigur, făcu Harriet pe un ton liniștitor. Și, după mine, ar trebui să fii prima care să cunoască subiectul viitorului film al lui George.

– Harriet...

– Crede-mă, George, știu ce spun. De ce să fie "Times" și "Variety" mereu primele? Este rândul lui "Limelight" să facă o dezvăluire. Pariez că asta merită prima pagină.

– Nu pot garanta nimic, spuse Maggie, dar după părerea mea, dacă Shakespeare nu iese din mormânt, o vei avea.

– Harriet...

– Lasă, George. Îi va plăcea asta la nebunie. Este tânără. Ce vârstă ai, iubito? Douăzeci și trei?

– Douăzeci și patru.

– Tocmai. George, anunță atașata de presă, cu o voce sonoră, va turna cea mai extraordinară comedie muzicală rock realizată vreodată.

– O comedie muzicală rock? repetă tânăra femeie.

– Singura, adevărata, unica, afirmă Harriet.

– Dar există vreo duzină de regizori competenți în stare să filmeze asta.

Maggie se întoarse spre George. Fața i se contractase ca efect al unei emoții de neînțeles.

– Ocupi o poziție însemnată, reluă. Ai pâinea și cuțitul în mână. Dacă ai dori să faci un "Hamlet" jucat de o trupă de canguri, ai găsi fondurile necesare. Într-adevăr, dorești să torni o comedie muzicală rock? Ai nevoie de o altă proprietate la Malibu? Îți trebuie un avion cu reacție personal?

George împinse masa și se ridică.

– Nu sunt obligat să suport asta, făcu cu o voce joasă și rece și nu voi suporta. Așa că, scrie ce-ți va plăcea despre mine, puțin îmi pasă, adăugă cu un fulger în ochi.

Harriet era și ea în picioare. Îi trăgea de mânecă, rugându-i, implorându-i pe amândoi.

– George! Maggie! Copii proști! Povestea asta este ridicolă!

Sunt în lumea spectacolului de ani de zile și niciodată....

Fu întreruptă de sosirea în mare grabă la masa lor a femeii căreia îi venise Maggie în ajutor. Ca și când erau prietene vechi, femeia exclamă pe un ton de reproș familiar:

– Ei bine, draga mea! Nu mi-ai spus că vei prânzi cu el!

Îi întinse amândouă mâinile lui George McDonagh.

– Mă numesc Charlotte Prentiss, sunt din Bronxville și țin să vă spun că...

Bărbatul care-și iubea atât de mult publicul, trecu prin fața ei fără nici cea mai mică amabilitate și ieși cu pași mari din restaurant.

Lui Maggie îi trebuiră zece minute pentru a plăti nota la "Sardi". Harriet Mills în pragul apoplexiei, voia cu orice preț să treacă nota în contul său, dar "Limelight" nu lăsa niciodată să plătească atașații de presă. Apoi, Maggie mai avu nevoie de zece minute pentru a ajunge la birou. Îi fură necesare mai puțin de două ore pentru a-și bate la mașină articolul despre George McDonagh, și două minute pentru a-l duce lui Ben Harris, redactorul șef, la celălalt capăt al sălii redacției. Încă cincisprezece minute și un telefon o chemă la Ben.

"Asta va fi prima pagină!" își spuse jubilând. Era sigură că nu scrisese niciodată ceva mai bun. Lumea spectacolului, orașul întreg va vorbi timp de săptămâni despre portretul făcut lui George McDonagh. Se gândea că va primi chiar un premiu. Spusese adevărul, tot adevărul, fără subterfugii, fără ornamente și pentru cea mai mare parte dintre jurnaliști, nimic nu avea mai multă valoare, când era vorba de un război, un restaurant sau altceva.

– Ia loc, puștoaico, spuse Ben Harris, când Maggie intră în biroul său.

Era un bărbat scund și bondoc, cu părul rar, care trecuse probabil de vârsta pensionării. După câte știa Maggie, era și una dintre ființele

cele mai inteligente și mai generoase... cu siguranță singurul bărbat din New York căruia îi putea permite să-i spună" puștoaică". Se așeză în fotoliul vechi din piele, în fața lui.

– Ei bine? îl întrebă cu înflăcărare.

– Strălucit, făcu Ben. De ani de zile n-am citit ceva mai bun. Dar nu-i dau drumul.

Maggie făcu ochii mari. Probabil glumea. Aștepta să vadă apărând zâmbetul pieziș atât de drag. Dar nici un zâmbet. Ben scoase dintr-o scrumieră ceea ce rămăsese dintr-o țigară și începu să tragă energic din ea.

– Nu înțeleg, spuse Maggie.

– Este strălucit, dar nu este un reportaj. Seamănă mai curând cu o răzbunare. Scoase țigara dintre buze și o aruncă, la jumătatea încăperii, spre un coș de hârtii din metal. Ateriză în coș. Țigările lui Ben aterizau întotdeauna în coș.

– Tipul ăsta ți-a făcut ceva? o întrebă pe tânăra femeie. Te-a sedus și apoi te-a părăsit?

– În nici un caz, Ben! Cum poți....

– Iartă-mă, puștoaico. Dar articolul acesta nu-ți seamănă. Este crud.

– Crud? protestă Maggie. Știi ce este crud? Criticii care fac pe dracu-n patru pentru a vorbi de bine despre "Arivista": le este teamă că, în caz contrar, trec drept snobi în fața marelui public. Ei sunt cruzi cu cinefilii, cu George McDonagh și-și trădează profesia.

– Maggie, iubito, destul! Mergi prea departe. Există în acest oraș critici cărora le face plăcere să critice violent un film, cel dintâi Spencer White al nostru Ei haide...

– Iată de ce îmi pui bețe în roate, îl întrerupse Maggie, pentru că articolul meu nu corespunde celui al lui Spencer!

Cu brațele încrucișate, își privea redactorul șef ca pentru a-l provoca s-o contrazică.

– Ei aș! făcu acesta pe un ton ironic. De altfel, în articolul tău nu critici sever un film, ci o ființă omenească. Dacă îi dau drumul, s-ar putea să ne dea în judecată.

Tânăra femeie se ridică.

– De ce nu-i ceri Harrietei Mills să-ți facă articolul despre George McDonagh? Cu siguranță, îți va mulțumi concepția despre un reportaj obiectiv.

– Așază-te! strigă Ben.

Cu un gest dur, deschise cutia cu țigări, scoțând una. Maggie ezită în fața a numeroase reacții diferite, unele mai dramatice decât altele. În cele din urmă, se așeză.

– Ascultă-mă, Maggie, ascultă-mă bine. Am încercat vreodată să te fac să lași steagul jos? Nu, își răspunse la întrebare în locul său, niciodată. Te-am angajat în perioada când de-abia ieșisei din colegiu, din cauza opiniilor tale pasionate... unele puțin excesive, după părerea mea, dar întotdeauna sincere, fără să te preocupe moda.

– M-ai angajat pentru că eram doamna John Venable.

– Fugi de-aici, Maggi, iubito. După părerea ta, de ce naiba te-aș fi îndemnat să-ți semnezi articolele cu numele de fată? Pentru că, în acea perioadă, erai o persoană sinceră, cum ai rămas. Eșecul căsniciei tale m-a întristat. Superința ta m-a durut. Dar sincer, puștoaico, scăpând de influența lui John, ai dobândit mai mult talent. În zadar vorbești douăsprezece limbi străine și ai tot atâtea diplome pentru a o dovedi, îți trebuie două cazmale și o sapă pentru a-ți duce proza la capăt.

Îi întinse lui Maggie manuscrisul.

– Acest articol nu este demn de tine.

Este plin de pasiune, dar de o pasiune denaturată. De ce nu încerci să-l rescrii? Lasă să treacă o noapte dacă....

Sună telefonul. Ben ridică receptorul.

– Harris, exclamă. Cine? Clive! Ce faci, bătrâne frate?

Îi făcu semn tinerei femei să aștepte. Năucită, aceasta rămase în fotoliu. Articolul său, prețiosul său articol, pașaportul pentru premiul Pulitzer, se odihnea pe sugativa lui Ben, unde acesta îl lăsase să cadă. Coperte care cuprindeau vechi numere din "Limelight", fotografii lipsite de rame ale nepoților lui Ben, storuri venețiene, niciodată pe deplin curate, coșul oribil în care Ben își arunca mucurile de țigări... toate îi erau foarte familiare, foarte dragi. Avea un nod dureros în gât.

Ben încheie conversația telefonică. Reluă articolul lui Maggie și i-l întinse din nou.

– Ei bine, ce spui, puștoaico? Vrei să treci iar la mașina de scris?

– Și dacă spun nu?

– Ne putem dispensa de un articol despre George McDonagh, îi ripostă ridicând din umeri. Galeria Hammer expune tablourile lui William Horton. Îmi pot face coperta așa: "Un impresionist american s-a întors acasă". Ce spui de asta?

– Este bine. Am văzut tablourile lui Horton. Sunt interesante. Nenorocirea este că Horton a murit. Articolul nu-i va fi de nici un folos, chiar dacă apare pe copertă. Al meu, ar putea salva viața unui artist.

De data aceasta, Maggie se ridică.

– Ben, te iubesc foarte mult. M-ai învățat... n-aș fi în stare să spun câte. Sunt sigură că te gândești că faci ce este mai bine, chiar în ceea ce mă privește, nedând drumul articolului. Dar nu pot suporta asta. Este ceva fundamental în joc.

Reuși să schițeze un zâmbet ușor trist.

– De fapt, încerc să găsesc cuvintele pentru a spune: "Demisionez".

Își luă articolul, făcu din el un avion și-l aruncă în aer, prin încăpere, spre cimitirul pentru țigările răposate ale lui Ben.

Capitolul 3

Să golească un birou, după ce-și dăduse demisia, își spuse Maggie dezolată, era aproape la fel de dureros, ca mutarea dintr-un apartament, după eșecul unei căsnicii.

Fiecare obiect evoca amintiri, emoții, de la taloanele biletelor pentru repetiții generale pe Broadway, până la exemplarul jerpelit al cărții de căpătâi a scriitorilor, "Elemente de stil", până la meniuri de la restaurantul japonez vecin, până la telegrama pe care o știa de mult pe dinafară fără să se fi putut hotărî vreodată s-o arunce. Spunea: "Talentul se dezvăluie întotdeauna. Venable o iubește pe Devlin".

În acea vreme, fusese o perioadă frumoasă. Căsnicia îi era la început, plină de promisiuni. De asemenea și cariera lui Maggie, și amândouă se îmbinau în mod încântător. Telegrama soțului său urmase după publicarea în "Limelight" a primului său articol: interviul unei actrițe celebre în lumea întreagă pentru groaza sa de jurnaliști. John Venable le prezentase pe cele două femei una alteia, în timpul unei recepții din micul comitet; Maggie, o asigură acesta pe actriță, era acolo "în civil" și nu în calitate de reporter. Tinerețea și exuberanța lui Maggie o dezarmase pe vedeta care îmbătrânise; năucise pe toată

lumea pretinzând să fie intervievată de tânăra femeie și i se oferise pe tavă, ceea ce pentru o începătoare, constituia o exclusivitate unică.

Pipăi nervoasă telegrama mototolită. Actrița ieșise definitiv de pe scenă câteva luni mai înainte. Maggie fusese cea care redactase necrologul. Cortina căzuse peste căsnicia lui Maggie Devlin și a lui John Venable. Și tânăra femeie tocmai scrisese "Pauză" pe afișul carierei sale, exact în clipa în care aceasta promitea să țină mult timp.

Strânse telegrama în pumn.

Tracy Nichols sosea în fugă, disperată.

– Maggie! Oare ce se întâmplă? Tocmai l-am văzut pe Ben: este foarte agitat. Mi-a spus că ai demisionat și că n-a reușit să te facă să-ți schimbi părerea, punct.

Tânăra femeie ridică din umeri și încercă să zâmbească.

– Dar de ce?

Blonda sa prietenă era gata să plângă. Se așeză pe biroul lui Maggie, în plină harababură.

– Mi-a refuzat articolul despre George McDonagh.

– Și demisionezi pentru asta? Dar se întâmplă tuturor. Este ca și când...

Tracy străbătu cu privirea toată sala redacției, pentru a căuta o comparație. Mașinile de scris țăcăneau în jur. Cineva smulse cu zgomot o foaie de hârtie și puse o foaie curată.

– Este ca și când medicii pierd bolnavi. Li se întâmplă și celor mai buni dintre ei. Înghiți în sec și continui.

Maggie scoase un lung oftat.

– Îmi place Ben, îl admir, dar motivele pentru care refuză acest articol nu sunt bune.

– Așteaptă o săptămână, o rugă prietena sa. Ben este copleșit. Eu la fel. Îți arunci cariera pe fereastră.

– Nu te sinchisi de asta. Voi găsi o slujbă. Voi continua să plătesc partea mea de chirie.... Nu, iartă-mă, Tracy, adăugă imediat. Știu că nu te gândeai la asta.

Brusc, fură înconjurate de ceilalți membri ai echipei: vestea demisiei lui Maggie se răspândise. Deja apăruseră versiuni deformate.

– Vei asigura critica cinematografică pentru "Time", nu-i așa? întrebă adjuncta cronicarului de dans, cu o invidie prost ascunsă. Te-a recomandat fostul tău soț?

Maggie începu să râdă, dar îi veniră lacrimi în ochi. Îi vor lipsi toți acești oameni, familia sa.

Încercă să-și ascundă emoția începând să-și facă din nou curățenie în birou. Avea comori de dus acasă, pentru a le aranja în plicuri mari, sus în dulap; hârtii și obiecte de aruncat, materiale care aparțineau ziarului. Incredibil ce se putea îngrămădi într-un birou. Capacul unui borcan din carton cu iaurt cu dude... pe care de ce naiba îl păstrase? La coș. O broșură a Oficiului de turism irlandez. Ezită, cuprinsă de un sentiment dureros. La coș! Chiar dacă-și găsea imediat o slujbă, nu va avea trei săptămâni de concediu plătit în august. Adio visului de a merge la Abbey Theatre, la Dublin. Adio visului de a vizita pe bicicletă comitatul Cork, pentru a evoca fantomele prietenoase ale strămoșilor săi.

Când termină, îl chemă la telefon pe Lou Benjamin.

– Lou? Maggie la aparat. Mă tem că nu te voi putea duce diseară să vezi filmul. Am pierdut dreptul de a intra în sala de proiecție. Tocmai mi-am dat demisia.

– Știu. Am aflat acum treizeci de secunde. Mă pregăteam să cobor. Pot să-ți ofer un pahar?

– Mulțumesc, dar doresc să mă întorc acasă și să intru sub un duș rece. Pentru o săptămână.

– Vom putea totuși să cinăm împreună, nu? Voi veni pentru tine chiar până în Greenwich Village. Vreau să-ți văd grădina. Sunt sigur că lăptucile tale au nevoie să fie rărite. Dar ai o inimă prea tandră.

– Nu este și părerea lui Ben Harris, făcu Maggie pe un ton ironic.

Își adună lucrurile, bătu ușor cu palma în birou, își luă adio de la toată lumea și plecă.

***

Tracy Nichols nu reușise niciodată s-o facă pe Maggie să capete gust pentru jogging. Să se scoale în zorii zilei pentru a face gâfâind turul Washington Parkului, în timp ce respira adânc oxidul de carbon.... nu, Maggie nu putea să accepte ideea. Să meargă, era altceva. Evident, respira același aer, dar cu mai puțină energie. Iar mersul o ducea măcar undeva. Dacă făceai pe jos, ca ea, aproape în fiecare zi drumul de acasă la birou și întors, aveai și un beneficiu în plus: evitai metrourile ticsite și autobuzele prea lente.

În acea după-amiază, Maggie murea de dorința de a sări într-un taxi și să-l lase să-i ducă trupul epuizat până la apartamentul său. Dar știa, oboseala era datorată mai ales emoțiilor. Drumul pe jos îi va face bine. De altfel, i se părea important să se țină de ritual pentru ultima dată. Își acordă patruzeci și cinci de minute pentru a face cei trei kilometri care o despărțeau de casă.

Se gândise la numeroasele intersecții pe care le avea de trecut, la mulțimea care se înghesuia pe trotuare la acest sfârșit de după-amiază, la căldură, la înălțimea tocurilor. Dar uitase un element: trebuia să treacă prin fața imensului afiș de pe care George McDonagh ridica

paharul de whisky irlandez. Chiar dacă și-ar fi amintit, n-ar fi putut bănui cu ce forță o încremeni acel spectacol pe loc și cât timp o va ține nemișcată.

La colțul străzii patruzeci și trei cu bulevardul al șaptelea, se opri și ridică ochii. Fu străbătută toată de valuri de emoții. Apreciase întotdeauna la acest afiș îmbinarea reușită de realism și vrajă. În acea clipă în care amintirea chipului și a prezenței lui George McDonagh îi rămăsese atât de prezentă în minte, afișul avu efectul unei apariții. Ochii de culoare albastru-deschis erau vii, o priveau. Paharul se întindea spre propriul pahar de bere. Gura se întredeschidea pentru un poem care-i conținea numele. Bărbatul de pe afiș știa că trupul lui Maggie îl dorea pe al său și că această dorință o făcuse să-și sacrifice slujba.

În cele din urmă se strădui să-și urmeze drumul, aproape în fugă. Se sili să redevină conștientă de ce o înconjura. Dragostea pentru orașul său îi dădu aripi. Părinții săi și cele două surori mai mari aveau pasiune pentru Boston, dar încă din adolescență, Maggie visase să vină la New York și să devină scriitoare. Cei patru ani petrecuți la Colegiul Barnard, constituiseră prima etapă și fiecare din orele care urmaseră îi întărise convingerea că luase decizia bună. Nici George McDonagh, nici o neașteptată trecere în șomaj n-o vor face să-și schimbe părerea.

După eșecul căsniciei sale, părinții încercaseră s-o convingă să se întoarcă la Boston, pentru a-și face acolo o viață nouă. Tânăra femeie își iubea profund părinții și un timp, orice amintire a lui John fusese o suferință, totuși, dacă ar fi trebuit să divorțeze în același timp de New York, ar fi murit de două ori.

Îl lăsase pe John în apartamentul lor – care oricum nu fusese cu adevărat al său – și se instalase în Village, cu Tracy. Cu schimbarea de viață, era suficient.

Dacă voia să-și păstreze această viață nouă, va trebui să acționeze repede. New Yorkul costa scump și nu fusese niciodată înzestrată să facă economii. Îi trebuia imediat o altă slujbă.

Evident, exista o soluție: să împrumute. Avea o mulțime de prieteni. În caz de necesitate, știa că va putea conta pe familie. Dar să împrumute bani, aducea complicații. Și să facă apel la ajutorul altora, însemna un fel de pierdere a libertății. La începutul căsniciei, încercase o detestabilă impresie de dezechilibru: John, profesor la universitatea din Columbia – fără să mai vorbească despre cărțile și conferințele sale – își câștiga cu ușurință existența; ea era încă studentă și nu aducea nici un ban în casă. Oh, bucuria dată de primul cec de la "Limelight!" Cheltuise aproape toată suma pentru un weekend în doi la fabulosul hotel "Plaza". Dar faptul că împărțeau un pat străin, nu le retrezise pasiunea. Erau soț și soție, nu mai formau un cuplu de scandal; curentul nu mai trecea.

Se opri la stopul de la strada patruzeci. Oare de unde îi venea această dorință subită de a retrăi scene din viața cu John? Nu trebuia să fii doctor Freud pentru a discerne mersul subconștientului său: a zăbovi asupra trecutului însemna cel mai bun mijloc de schimbare, pentru a scăpa de cele din prezent.

Dar schimbarea nu-i plătea chiria. Intră într-o librărie de pe Grenwech Avenue, pentru a cumpăra mai multe ziare. Poate va găsi în ele un anunț interesant. Oricum, trebuia să se țină la curent cu ce se petrecea în lumea spectacolului, nu? Bun. "Este atitudinea care se cuvine", se felicită în minte, pornind din nou, încărcată cu povara sa.

La colțul străzii unsprezece cu bulevardul al șaisprezecelea se afla Pizza lui Ray. Stomacul îi aminti că până la urmă, în loc de prânz avusese o jumătate de pahar de bere și acum era aproape ora șase. Mirosuri delicioase ieșeau din local, dar în fața șirului lung care

aștepta la ușă, tânăra femeie renunță. Schimbă un zâmbet cordial cu vânzătorii din magazinul de fierărie Barney, de unde își procura tot ce avea nevoie pentru grădină.

– Am primit saci de zece kilograme cu pământ de flori, îi strigă proprietarul.

– Mulțumesc, voi veni să-l iau mâine dimineață: nu mai lucrez.

Măcar își va petrece tot timpul pe care-l va dori în grădina sa, își spuse, pentru a oferi minții o perspectivă plăcută. Va avea în sfârșit posibilitatea de a se deda unor activități care-i plăceau. Să citească un roman gros. Să facă pâine cu plante aromate, cu cimbrișor și salvie, pe care le cultiva în grădina sa suspendată.

La intrarea în apartament o întâmpină un mieunat.

– Salut, O'Malley, spuse tânăra femeie motanului mare.

Acesta, cu blana lungă și roșcată, semăna leit cu personajul său preferat din Walt Disney: pisica obișnuită pariziană, cu mers degajat din "Pisicile aristocrate". De unde și numele său.

– Da, am venit puțin mai devreme. Nu-i nimic. Vei cina puțin mai devreme, și cu siguranță nu-mi vei purta pică pentru atâta lucru.

O'Malley o conducea deja spre bucătărie. Maggie se apropie de un dulap.

– Ce meniu ai în seara asta? îl întrebă. Pui sau ficat? Pui? De acord.

Deschise pachetul cu mâncare pentru pisici – marca cea mai scumpă, dar cum să nu-i dea ce-i mai bun lui O'Malley? Îi turnă și apă proaspătă în bol.

– Ei bine, O'Malley, reluă, mai bine să afli vestea din gura mea. Am făcut imprudența să demisionez. Dar, nu-ți face griji: nu va trebui să te resemnezi cu crochete. Eu, îmi voi oferi o sticlă de Perrier. Cu lămâie.

Făcu un duș, îmbrăcă niște blugi și o cămașă veche albastră care aparținuse tatălui său.

După care se instală pe canapeaua din camera de zi cu Perrierul și ziarele sale.

Anunțurile de oferte de slujbe nu-i lăsară nici o speranță. Oare cum își putuse face idei? Posturi ca al său, erau la fel de rare ca diamantele. Bău o înghițitură de apă cu gheață, luă Newsul și-l răsfoi. O străbătu un fior de dezgust.

În pagina douăzeci se afla o fotografie a lui George McDonagh, cu un aer întru totul fericit, în brațele Genevievei Joyce, la discoteca numită "Calul sălbatic". Strălucitoarea actriță avea de două ori vârsta sa și era căsătorită. De altfel, oare ce făcea la "Calul sălbatic", dansând ca un apucat, într-o atitudine de vedetă rock? Fără îndoială, căuta atmosfera viitorului său film, faimoasa comedie muzicală, își spuse Maggie, care aruncă ziarul departe de ea.

"Nu te mai gândi la asta, își ordonă. Dacă dorește să-și distrugă viața, îl privește. N-are nevoie de bunele tale oficii".

Dar această mică predică nu-i fu de nici un folos. În zadar voia să se convingă de contrariul, rămânea obsedată de ideea că George avea într-adevăr nevoie de ea. Brusc agitată, începu să măsoare în lung și-n lat camera de zi. Articolul său despre George avusese ca scop să-i prezinte acestuia o oglindă magică, în care ar putea să-l vadă pe bărbatul care era cu adevărat – cel căruia îi întorsese spatele. Oare de ce aruncase articolul, într-un gest de mare dramatism, în coșul de hârtii al lui Ben Harris? Ar fi fost mai bine să încerce să-l plaseze în altă revistă, nu pentru bani, ci pentru a-i permite să ajungă la unicul destinatar.

Se așeză în fața mașinii sale de scris... fără nici cel mai mic rezultat. Frazele care se înlănțuiseră atât de ușor la "Limelight", refuzau să vină. Cu privirea ațintită într-o parte, vedea numai un păr negru, puțin prea lung, niște ochi de culoare albastru-deschis pe care-i știa prea bine.

Soneria stridentă a telefonului fu o întrerupere binemeritată. Tânăra femeie întinse repede mâna spre receptor.

– Maggie? spuse o voce.

Aceasta nu îndrăzni s-o recunoască.

– Da.

– George McDonagh la aparat.

– Da, repetă ea.

Era incapabilă să spună altceva. Își luă paharul de Perrier și goli jumătate dintr-o înghițitură.

– Am sunat la tine la birou, reluă George. Mi s-a spus că te-ai întors acasă. Trebuie să te văd.

Bătăile rapide ale inimii îi tăiară respirația.

– Nu pot...

– Nu, nu așa. Spune-mi mai întâi un lucru: la "Sardi", când mi-ai vorbit despre munca mea, era măcar pe jumătate serios?

– Ascultă, bâigui Maggie, cu siguranță, crezi...

George o întrerupse din nou.

– Pentru Dumnezeu, nu veni să-mi spui ce crezi că gândesc. Răspunde-mi sincer, atâta tot. Sarcasmul tău era destinat să mă iei pe nepregătite, sau chiar vorbeai serios?

Tânăra femeie închise ochii.

– Credeam fiecare din cuvintele mele.

Se pregăti pentru un torent de injurii. Dar, spre marea sa surpriză, George răspunse:

– Cu atât mai bine. Bănuiam.

Du-te și privește pe fereastră.

Fără să lase telefonul, Maggie traversă încăperea.

– Vezi o mașină albastră staționată pe al doilea șir, în fața imobilului tău? o întrebă vocea lui George.

Un lung Cadillac albastru țipător îi atrase imediat atenția, exact în fața intrării casei.

– Da, articulă în sfârșit. O văd.

– Este mașina mea și șoferul a primit ordin să te aducă la Plaza. Nu te îngrijora, adăugă repede, pe tonul folosit pentru a liniști un copil: voi coborî să te aștept la bar. Binevoiești să vii?

Mintea lui Maggie era pradă a sute de voci discordante.

– N-are rost, exclamă, înainte de a adăuga cu stângăcie: sunt în blugi.

– Ah da? Ei bine, este ușor să-i scoți, nu?... Oh, nu-ți place acest gen de glumă, știu, reluă George, dându-și seama de tăcerea sa. Voi încerca să fiu cuminte, promit. Îți voi vorbi despre artă cu "a" mic și cu "A" mare. Dacă într-adevăr ți-a plăcut "Visuri irlandeze", nu mă poți refuza. Dar poate te-am înțeles greșit. Poate acest film a fost pentru tine unul ca toate celelalte. Poate...

De data aceasta, fu rândul lui Maggie să întrerupă.

– Vin, îi spuse lui George McDonagh.

***

– Văd că ai găsit o fustă, comentă George întâmpinând-o pe Maggie la masa sa. Frumos. Dar mi-ar fi plăcut să te văd în blugi. Și de asemenea fără blugi... Oh... făcu George, în fața expresiei din privirea tinerei femei: trebuia să mă abțin, nu?

– O speram.

Încercă din nou asupra ei puterile unei priviri californiene. Cu o mică strâmbătură, tânăra femeie se întoarse spre fereastră, spre

copacii din Central Park, de cealaltă parte a străzii cincizeci și nouă. Spera ca fierbințeala care-i alerga prin voce să nu se trădeze prin nici un semn exterior, ca loviturile de ciocan care-i răsunau în timpane să nu se audă de cealaltă parte a mesei.

– Ești o adevărată newyorkeză, reluă George pe un ton sarcastic, îndepărtând o șuviță de păr care-i căzuse pe frunte. Te interesează numai marea artă.

– Ascultă, am multe de făcut....

– Bun, bun. Ce vrei să bei? Berea obișnuită?

El sorbea cu înghițituri mici inevitabilul whisky irlandez. Paharul nu era din cristal, dar imaginea amintea uimitor afișul din "Times Square".

– Nimic, mulțumesc. Până la urmă, n-am avut timp să mănânc de prânz. Un pahar m-ar termina.

– Permite-mi să-ți ofer cina, Frumoaso cu ochi de smarald. Am putea merge la...

– Nu, te rog, nu-mi este foame. De altfel, am planuri pentru seara asta.

Nu preciză că aceste planuri erau pentru ea singură și puteau fi modificate cu ușurință.

– Foarte bine. Ai carnețelul de notițe?

Și făcu o pauză teatrală, înainte de a continua.

– Am hotărât să las pe mai târziu comedia muzicală. Voi trata un subiect la care mă gândesc deja de un timp. Luni, plec în Irlanda. Pe coasta de vest a comitatului Cork se află un sat numit Castlecove. Probabil cel mai frumos loc de pe pământul Domnului. Voi turna acolo un film bazat pe un poem: "Lamentație pentru Art O'Leary". Poemul vorbește...

– Știu despre ce este vorba în el.

Inima lui Maggie bătea de emoție și surescitarea produsă de prezența lui George McDonagh nu era singura cauză. "Lamentație pentru Art O'Leary" era una din operele preferate ale tinerei femei. Un poem epic, obsedant, tandru și familiar, senzual și politic, compus de o femeie din secolul al optsprezecelea, Eileen O'Leary, după moartea tânărului său soț, sub gloanțele englezilor. Singurul realizator în stare să-l aducă pe ecran era George McDonagh... George McDonagh care realizase "Visuri irlandeze", când era încă student la Trinity College, în Irlanda. Oare mai exista acesta?

– Fără îndoială, vei merge să filmezi cu o distribuție de mii de persoane, făcu Maggie cu ironie. Și pe cinemascop. Cu Linda Lessing în rolul principal, pe o muzică de Micki Broocks și chitara sa acustică?

– Genevieve Joyce va fi Eillen. Eu îl voi juca pe Art. Și aici ajung la planul cel mai pasionant. Îl voi filma pe casete video. Doar un cameraman și un asistent. Am descoperit o cameră superbă, complet nouă, și vreau să pot dovedi că poate folosi și la altceva decât la televiziune. Vom folosi lumina naturală, doar cu unul sau două reflectoare care să lumineze. Costume moderne. Ne vom machia și ne vom coafa noi înșine. O producție redusă cu adevărat la strictul necesar. Ne vom lăsa conduși de poem, de mediul înconjurător și de propriul nostru joc.

– Vei filma video pentru o proiecție în săli?

– Exact. Se expediază casetele unei case specializate care le scoate pe treizeci și cinci de milimetri și este fantastic. Nimeni n-a exploatat încă această sursă. Eu, voi lua cu mine camera, un magnetofon și cam atât. Unii turiști cară un echipament mai important pentru a face o grămadă de fotografii oarecare. Unde îți este carnetul de notițe, Frumoaso cu ochi de smarald? Îți vei aminti de toate amănuntele?

– Mi-am abandonat carnetul de notițe, spuse Maggie.

Cu slujbă cu tot, ca să zic așa, adăugă cu un zâmbet melancolic.

– Nu?

Ochii de culoare albastru-deschis se măriră de uimire.

– Da. Spune-i Harrietei Mills că a fost o idee bună să mă suni. Dar nu-i nimic de făcut. Nu mai sunt la "Limelight".

Își împinse scaunul.

– Așa că, n-are rost să-ți pierzi....

– Într-adevăr, ești o femeie exasperantă, declară regizorul.

Vocea sa joasă, tensionată, era mai mult decât o izbucnire de mânie.

– Nu primesc ordine nici de la atașații de presă, nici de la nimeni altcineva. Se pare că ești convinsă de corupția mea totală, dar când te-am sunat, n-aveam nici un motiv ulterior. Ți-am spus, puțin îmi pasă de ce scrii despre mine și vorbeam serios. Totuși, ai un rol esențial în hotărârea mea de a turna "Lamentația", în locul comediei muzicale și voiam să te fac să afli. Am comis greșeala să cred că vei fi fericită. Sincer, regret că mi-am dat această osteneală.

Tulburată, Maggie înghiți în sec. La masa vecină, două blonde superbe, cu pălării mari pe cap, se întrețineau cu un anume Harry, râzând isteric. Puțin mai departe, o pereche se ținea de mâini, bând șampanie și schimbând priviri tandre, specifice tinerilor căsătoriți. Tânăra femeie reveni la chipul mânios al lui George McDonagh.

Măcar dacă ziua ar fi luat o turnură diferită, se lamentă în sinea sa. Dacă măcar ar fi reușit să câștige prietenia, sau cel puțin neutralitatea regizorului ale cărui prime filme le admirase atât de mult. Atunci ar fi scris un cu totul alt articol, și-ar fi păstrat postul la "Limelight" și.... Și, dacă ziua ar fi luat această turnură, George McDonagh ar fi fost pe punctul să realizeze o comedie muzicală rick idioată. În schimb, datorită ei, va realiza ceea ce va fi probabil un film superb și de o factură cu totul nouă. Așa că, suferința și confuzia sa erau justificate, nu?

– Dar sunt fericită, îi spuse foarte încet. Cred că ai luat o decizie minunată. Îmi pare doar rău că nu sunt eu cea care va anunța vestea.

– Ești o femeie foarte impulsivă, nu-i așa? Acum câteva ore părea că ai o slujbă foarte solidă.

– Redactorul șef și cu mine, am avut un mic diferend.

– Și ai demisionat? Frumoaso cu ochi de smarald, le faci viața amară celor care nu văd lucrurile cu ochii tăi. Vrei să lucrezi pentru mine?

Se lăsă pe spate în fotoliu, așteptându-i răspunsul.

– Mi-ar plăcea să încetezi să-mi spui "Frumoaso cu ochi de smarald", începu Maggie. Ce-ai spus?

– Vrei o slujbă în producția despre "Art O'Leary?" Sau vei profita de libertate pentru a te bronza pe o plajă din California.

– Am oroare de California. Am oroare de plajă. Mă ard după două minute.

Maggie încă mai credea că-l înțelesese greșit.

– Atunci, vino la Castlecove, insistă George. Cu siguranță, acolo n-a făcut nimeni insolație. Degeaba mă străduiesc să reduc cheltuielile, am nevoie de un atașat de presă. Cineva care să trimită texte inspirate ziarelor americane și care să știe să trezească interesul. Cineva care să știe de asemenea să mă pună în legătură cu oamenii de producție. După părerea ta, vei ști să mă pui în valoare, în loc să mă denigrezi? Firește, dacă mă mențin pe drumul drept.

– Dar nu înțelegi! exclamă Maggie. Mi-am dat demisia pentru că redactorul a găsit articolul meu prea critic în ceea ce te privește. Te-am acuzat de trădare. Cum ai putea să-ți dorești să lucrez cu tine?

– Tocmai comportarea ta dezagreabilă m-a făcut să-mi doresc să te am în apropiere, replică George cu cel mai mic pur accent irlandez.

Irlanda! Art O'leary! George McDonagh! O slujbă!

Lui Maggie îi venea greu să creadă că toate aceste bogății se răspândeau deodată în fața ei.

Dar în nici un caz nu putea să accepte, îi spuse lui George. Acesta oftă în whiskyul său.

– Îmi frângi inima, Frumoaso cu ochi de smarald. Este din cauza unui bărbat pe care nu-l poți părăsi?

– Viața mea particulară nu te privește, replică Maggie. Poate ție îți place să te dai în spectacol pe o pistă de dans, în timp ce ești fotografiat din toate părțile, dar eu nu împărtășesc acest interes. Nu pot să accept slujba pentru că sunt incapabilă să mint și să înșel oamenii, cum o fac toți atașații de presă. Ia-o pe Harriet Mills.

– Nu-mi mai vorbi despre Harriet. Ea și cu mine, am terminat-o. Am nevoie de tine. Supliciul meu cu păr roșcat.

– Sunt încântată că te amuz, dar...

– Sst! făcu George.

Pentru a doua oară în acea zi, întinse mâna și-i palpă ceafa.

– Încordată ca o coardă de vioară.

– Te rog, spuse tânăra femeie cu o voce aproape tânguitoare. Te rog, nu mă atinge.

Închise ochii. Dacă nu-și retrăgea mâna, i se va arunca de gât, îi va cădea în brațe. Oh, Dumnezeule, ce umilință să se afle în rândul sutelor de tinere admiratoare!

– Ai nevoie de o doză de Irlanda, Frumoaso cu ochi de smarald, spuse George lăsându-și mâna să cadă pe masă. Asta valorează cât toate dușurile calde și toate masajele. Colinele verzi și marea la picioarele tale. Te vei destinde cu totul, până și sufletul.

– Dar nu vreau să mă destind! exclamă Maggie.

Revăzu brusc fotografia lui George McDonagh și a Genevievei Joyce, strânși unul lângă celălalt, la discotecă.

– "Lamentația" va fi un film foarte important, știu. Decizia ta îmi face plăcere, sunt fericită dacă, într-adevăr, te-am influențat. Dar nu pot pleca în Irlanda cu tine. Atâta tot.

– Este definitiv? o întrebă George, ridicând ironic sprâncenele.

Maggie aruncă o nouă privire spre tinerii căsătoriți. Își încrucișă brațele pentru a putea bea unul din paharul celuilalt. Bărbatul avea cu aproximativ cincisprezece ani mai mult decât soția sa. Maggie se întrebă dacă mariajul lor produsese indignare, ca al său cu John. Oare pasiunea lor dăinuia, sau doar pâlpâia înainte de a se stinge, ca o flacără lipsită de oxigen?

Pentru a scurta clipa, își lăsă privirea să întârzie pe chipul lui George. În mod excepțional, trăsăturile îi erau împietrite. Chiar în repaus, bărbatul își păstra puterea de a-i dezlănțui emoțiile, de a o face vulnerabilă.

– Este o hotărâre fără apel, declară.

Capitolul 4

Atunci, interveni destinul.

Maggie Devlin, fata cu mândrie neclintită, cu un spirit sarcastic, făcu un lucru pe care nu-și amintea să-l fi făcut vreodată.

Își schimbă părerea. Se hotărî să accepte oferta de angajare a lui George McDonagh.

Tracy Nichols avu un oarecare amestec. La întoarcerea sa de la ziar, află de propunerea lui George; atunci, înfruntând cu curaj înverșunarea lui Maggie, o trată ca pe o proastă care dă în gropi. În asemenea împrejurări, Tracy nu avea nici un scrupul să folosească lovituri sub centură. Nu-și va lăsa, declarase, prietena să piardă șansa vieții sale.

– Proclami dragostea ta pentru artă, izbucni. Dar hotărăști să nu lucrezi cu un bărbat al cărui talent îl respecți mai mult decât pe al oricărui altuia, refuzi să-l influențezi. De ce? Pentru că, după părerea ta, pentru un ziarist, să devină atașat de presă, înseamnă să schimbe foaia. Cum să nu! Există ziariști corupți și atașați de presă cinstiți. Te-aș fi crezut destul de inteligentă și de curajoasă, pentru a reda toate semnificațiile acestei slujbe. Probabil m-am înșelat.

Tracy ațintì asupra prietenei sale o privire încărcată de mânie, își recăpătă respirația și porni iar la atac.

– Ți-e teamă să-l însoțești pe George McDonagh în Irlanda, pentru că te simți atrasă de el. Nu încerca să spui contrariul: de luni de zile nu te-am văzut atât de îmbujorată. A venit timpul să renunți la rolul de tristă divorțată, speriată de dragoste. Ai douăzeci și patru de ani. Vrei să-ți petreci restul vieții ieșind cu Lou Benjamin și cu cei din anturajul său? Tipi drăguți, inofensivi, de care nu riști să te îndrăgostești?

– Cred că asta înseamnă să fii tăvălit în mocirlă, remarcă Maggie cu o voce care tremura puțin, când Tracy tăcu. Ai terminat?

– Nu, spuse prietena sa. Ai putea, măcar o dată, să încerci să ai puțin simț practic. Se apropie vara, pentru ziariști este un sezon gol, o știi bine.

Dacă ai noroc, vei descoperi o slujbă de doi bani la "Revista lunară a plăpumarilor" și vei începe să mă detești pentru că voi câștiga bani, pentru că voi merge să fac reportaje aproape peste tot.

– Nu voi putea detesta niciodată o fată înzestrată cu asemenea sinceritate, declară Maggie.

Își strânse repede prietena în brațe.

– Și cu un asemenea curaj, adăugă. La urma urmei, te depășesc cu cel puțin cincisprezece centimetri! Și acum, mă duc la Ray, să mănânc o pizza și să asimilez toate subiectele pe care mi le-ai dat de gândit.

După ce sărise peste două mese, Maggie înghiți totuși de bine de rău o bucată de pizza. Își petrecu următoarea jumătate de oră plimbându-se fără țintă pe străzile întortocheate din Greenwich Village, în timp ce se străduia să nu-și mărturisească în ce măsură se apropiase de adevăr tirada lui Tracy.

Dar cu toată sinceritatea, cel care fu răspunzător de schimbarea fără precedent a părerii sale, fu John Venable, fostul său soț.

Întorcându-se în apartament, îl găsi așezat pe canapea; bea vin alb, în compania lui Tracy.

Se ridicară la intrarea sa și urmă ritualul obișnuit: sărutul grăbit pe obraz, exclamații despre cât de bină arată. În realitate, Maggie îl găsea pe John obosit și știa că ea avea sos de tomate pe față. Dar își avusese doza de sinceritate brutală pentru întreaga zi.

– Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite? îl întrebă Maggie pe un ton care se voia degajat.

John o suna din când în când, pentru a-i comunica o noutate care îi părea interesantă: data precedentă, fusese când sora sa mai mică născuse gemeni. Nu venise încă niciodată la apartament și prezența sa neașteptată o umplea pe Maggie de neliniște.

– Am fost să văd pe cineva la universitate, explică John.

Universitatea din New York domina Washington Park la câteva case de acolo.

– Noaptea era frumoasă; am vrut să mă întorc pe jos și am observat brusc că treceam prin fața imobilului tău. La urma urmei, precizã John cu un zâmbet ușor, mi s-a întâmplat deseori să fac corespondența să ajungă la această adresă. Este drăguț la tine. Tracy era gata să-mi arate grădina.

– Te las să faci onorurile, Maggie, spuse Tracy ridicându-se. Mă duc la "Mât de Misaine" Dacă vei dori, vei putea să mi te alături.

O șterse. Avea un aer puțin melancolic, gândi Maggie. Divorțul prietenei sale fusese chiar mai traumatizant decât al său: soțul ei o părăsise pentru altă femeie. Aproape în fiecare seară se ducea la "Mât de Misaine", un bar frecventat de scriitori și oameni politici; mulți dintre ei împărtășeau părerea lui Tracy pentru jogging. I se întâmpla să nu se întoarcă înainte de primele ore ale dimineții.

– Ei bine, îi spuse tânăra femeie lui John, să urcăm să vezi ridichile.

Așezată pe canapea lângă el, se simțea puțin stânjenită.

– Imediat. De ce nu-ți servești un pahar cu vin? Am descoperit acest Pouilly-Fuissé în magazinul mic, de cealaltă parte a străzii. Este un vin plăcut.

– Știai că nu voi avea aici nimic de băut.

– Oh, ei bine, Maggie.... Să știi că arăți într-adevăr splendid.

Aceasta îi adresă un zâmbet ușor afectuos.

– O femeie ar trebui să aibă întotdeauna un fost soț pentru a-i spune că arată splendid, când este mânjită toată de pizza. Tot mai detești pizza?

– Sunt alergic la tomate, amintește-ți.

– Ah, este adevărat.

Surprinzător că putuse uita asta. John fusese mereu predispus la alergii. La început, Maggie le găsise înduioșătoare: astfel de imperfecțiuni i-l făcuseră și mai drag pe Marele Bărbat. Apoi, când împărtășise viața cu el, o iritaseră.

De acum, își spuse, alergiile lui John nu-l mai priveau decât pe el. Sau mai priveau și pe altcineva? Inima îi bătu mai tare: se întreba dacă venise să-i anunțe foarte apropiata întronare a unei noi doamne John Venable.

John o luă de mână. Tânăra femeie se încordă. Dar fu cât pe ce să rămână tablou când îi mărturisi:

– Maggie, îmi lipsești teribil. Am frecventat duzini de femei, după ce ne-am despărțit, dar nici una n-a reușit să-ți ia locul în inima mea, în brațele mele. Cred că am renunțat prea repede. Nici măcar n-am găsit vreodată timp să vorbim despre copii...

– John, John, spuse blând Maggie.

Îl privi. Era încă bărbatul care o impresionase atât de mult, în ziua de toamnă în care intrase în clasă pentru a conduce un seminar

despre teatrul european modern. Părul des, ondulat, își păstrase blondul deschis. Ochii căprui își păstraseră privirea pătrunzătoare, în spatele lentilelor cu rame de baga. Silueta înaltă, a cărei subțirime datora mult ședințelor de squash, nu-și pierduse grația aristocratică. La patruzeci și doi de ani, John Venable nu avea nici un motiv să trăiască singur. Dar să recunoști seducția unui bărbat era un lucru; să fii sedusă de el, era altceva. John Venable nu mai era profesorul impunător care o impresionase pe Maggie, încă studentă. Dacă-și examina de foarte aproape sentimentele pentru el, descoperea numai o afecțiune prietenească, îmbinată cu un regret nostalgic; pasiunea lor, în loc să ardă la nesfârșit, așa cum visaseră, fusese un simplu foc de paie, repede stins.

– John, reluă Maggie, în clasă, spuneai întotdeauna că istoria se repetă. Și ar fi și situația noastră, o știu. Poate am cunoaște o scurtă reapariție a flăcării, pentru că este atât de original să începi iar să frecventezi un soț divorțat; dar când se va reinstala vechea și draga realitate zilnică...

Vocea i se stinse; scuturã din cap.

– Vom descoperi din nou, foarte repede, că nu avem nimic în comun.

– Ești obosită, se mulțumi John să spună. Tracy mi-a vorbit despre demisia ta. Presupun că ai suportat destule pentru astăzi. Ar fi mai bine să aștept un moment mai potrivit, dar văzându-te, n-am putut opri ceea ce mă obsedează de săptămâni întregi.

Își scoase ochelarii și-și șterse fruntea cu o batistă de bumbac fin. Maggie își aminti că-i oferise batista aceea în perioada în care se străduia să fie o soție perfectă. Era pradă unui tumult de emoții.

– Te voi lăsa să te culci, tânără femeie, continuă John. Dar nu renunț. Poate voi putea să te conving să vii cu mine până la New

Haven, pentru a vedea o piesă la universitatea din Yale. Ne vom opri undeva pe coastă, pentru a mânca un homar. Eu... La naiba, Maggie, m-ai fi putut anunța!

Abraham de Locey Giuseppe Casey Thomas O'Malley tocmai intrase în încăpere, din câteva sărituri. John își suflă nasul cu ostentație, în batista de bumbac fin.

– Cunoști alergia mea la pisici. Nu poți...

– Șterge-o, O'Malley, ordonă tânăra femeie dându-i motanului o palmă ușoară pe spate.

În același timp, își promise să-l recompenseze mai târziu cu o rație suplimentară de lapte. Nu, nu lapte. Îi va da smântână.

John îi întinse brațele.

– Te voi suna luni.

Maggie se lăsă la pieptul său. Îi auzea bătăile înăbușite ale inimii. Se eliberă.

– Tracy nu ți-a vorbit oare despre postul extraordinar care tocmai mi s-a oferit? îl întrebă.

Brusc, propria inimă bătea mai repede.

– Luni nu voi mai fi aici. Voi lucra cu George McDonagh. Plec în Irlanda.

***

– Nu vă este foame? Serios? Haideți, nu spuneți nu unei felii fine de somon afumat. Alunecă asemenea mătăsii. Țineți, vi-l las.

Stewardesa de la Air Lingus, cu părul negru și obrajii roz, îi zâmbi lui Maggie Devlin și puse farfuria în fața ei. Tânăra femeie reuși să-i

zâmbească la rândul său. Trebuia să admită că-i lipsea un anume stil. Nu luase niciodată avionul la clasa întâi și sincer, era impresionată de opulența serviciului la bordul lui 747 alb și albastru. Somonul afumat era tăiat la cerere și servit pe un porțelan fin; berea îi fusese adusă într-un pahar cu picior, din cristal șlefuit. Tânăra femeie avea tot spațiul necesar; de data aceasta, cu picioarele sale lungi, Maggie nu avea impresia că aparatul fusese conceput pentru o specie de pasageri diferită de ea. Cei douăzeci și patru de pasageri ai cabinei închise printr-o draperie, erau așezați confortabil, doi câte doi. În partea de sus a unei scări în spirală, se afla un bar rezervat. Și un numeros personal făcea tot posibilul pentru a le îndeplini dorințele.

Maggie suferea realmente. Ar fi preferat să ruleze într-un autobuz ticsit, înăbușitor, care să se clatine și să păstreze controlul asupra oamenilor și asupra ei însăși, în loc să fie adâncită în îngrijorare. La naiba cu George McDonagh. La naiba cu ea însăși, pentru cât de proastă era.

Aruncă o privire pe deasupra mai multor rânduri de fotolii spre ceafa lui George și simți un gol în stomac. Părul său de culoare închisă se ondula peste gulerul unei cămăși de lucru confecționată pe măsură. Capul Genevievei Joyce se rezema tandru de umărul regizorului și celebra sa coamă neagră se amesteca prin părul lui.

"Știai încă de la început cine era" își aminti Maggie cu severitate. Se străduí să-și întoarcă ochii. Prin micul hublou rece, privi aerul striat cu raze violete și de culoarea casei ale soarelui care apunea. Dar ochii aveau propria voință, dovedeau o veritabilă sete de tortură și se întoarseră singuri la primul rând al cabinei.

– Păstrează-ți calmul, o sfătuise Tracy Nichols.

Atunci își pregătea valizele, în micul apartament din Greenwich Village. Se întreba dacă va putea trăi fără vesta din lână scoțiană de

culoare albastru-deschis, dacă un singur costum de baie dintr-o bucată îi va fi de– ajuns.

– Nu te lăsa dusă de temperamentul tău și vei obține tot ce vei dori. Nu, nu lua vesta asta. Vei vrea să-ți cumperi îmbrăcăminte de lână din Irlanda.

Din nefericire, gândi acum Maggie, la mai mult de nouă mii de metri deasupra nivelului mării, nu știa ce-și dorea – în afară de îmbrăcăminte de lână.

Cele câteva zile precedente fuseseră haotice pentru a lăsa loc unei gândiri lucide. George plecase în California a doua zi după ce-i telefonase să-l anunțe că până la urmă, i-ar plăcea să fie atașat de presă pentru producția "Lamentație pentru Art O'Leary". Trebuise să-și definească ce va însemna slujba sa și să intre în rol, să facă niște cumpărături pentru călătorie, să încheie un aranjament financiar cu Tracy, să discute ore întregi cu părinții săi la telefon, să se ocupe de grădiniță, să se documenteze despre Irlanda, să-i dea pe ascuns motanului porții de smântână, pentru ca să n-o uite în lipsă.

Trei sau patru convorbiri telefonice pe zi cu George, de pe o coastă pe alta, accentuaseră și mai mult descumpănirea din mintea sa. Uneori, conversația lor era pur profesională. Alteori, George părea să lase să se înțeleagă că producția "Lamentație pentru Art O'Leary" avea drept scop principal să le permită lui Maggie și lui să admire luna deasupra portului din Castlecove.

– Firește, te dorește. Și normal, îl dorești și tu, declarase de mai multe ori Tracy Nichols.

Dar asta era viziunea sa personală despre viață. Toate ființele seducătoare se doreau reciproc și vor merge până la capătul dorinței lor, doar dacă nu erau reținute de vreun cod demodat de moralitate. Într-o zi, după un apel al lui George, în care acesta ținuse să-i spună

că din cauza căldurii insuportabile se plimba complet gol, Maggie își dorise cu disperare să semene mai mult cu Tracy. Ar fi cedat impulsurilor care o aprindeau în întregime. Ar fi renunțat la orice pretenție de demnitate pentru a se alătura pe lista infernal de lungă a însoțitoarelor de plăcere ale lui George. Măcar ar fi avut mulțumirea de a-și simți trupul vibrând din nou; ar fi avut siguranța că nu fusese multilată pe viață de divorț; s-ar fi regăsit pe deplin femeie.

Dar oare alegerea îi aparținea? Da, acum era sigură și ingredientul cel mai amar era chiar acolo, în intrigile blestemate care se pregăteau în ea. George era acolo, în primul rând al cabinei, cu Genevieve Joyce, după toate aparențele inconștient de prezența celorlalți pasageri. Iar Maggie, se afla la celălalt capăt, în sectorul "Fumători", lângă numitul Lorenzo F.X.Delgado. Era nromal, fără îndoială: regizorul cu vedeta, atașatul de presă cu ziaristul. Dar atunci, ce însemna conversația telefonică în timpul căreia George vorbise despre zborul lor spre Irlanda ca despre o călătorie pe un covor magic personal? Oh, nerușinata îndrăzneală a acestui bărbat!

– Nu te relaxezi niciodată, Devlin?

– Poftim? îl întrebă aceasta pe Larry Delgado.

– Nu te relaxezi niciodată? Privește-ți pumnii, Devlin. Sunt încleștați, încheieturile și s-au albit. Ți-e teamă de avion?

– Nu și mi-ar plăcea să văd oamenii încetând să mă sfătuiască să mă relaxez. Nu se realizează niciodată nimic lăsându-te în voia întâmplării.

– Iartă-mă, Devlin: nu mi-am dat seama că "realizai" ceva în această clipă.

Își ridică paharul de scotch cu apă în chip de salut.

Părea mai mult amuzat decât iritat de tonul său tăios. Dar Maggie se arătase nepoliticoasă, o știa și-și reproșa asta. Dacă ziaristul puțin

chel, îmbrăcat într-un costum șifonat, se afla în zborul 104 al Air Lingus, spre Shannon, era pentru că-i telefonase la biroul său din Chicago, pentru a-l invita să se alăture micii trupe a lui George McDonagh la Castlecove, pentru a scrie de acolo o serie de articole despre turnarea "Lamentației pentru Art O'Leary". Acceptarea sa reprezenta o lovitură de maestru pentru un atașat de presă care promitea. Patru stele acordate de Delgado unui film, valorau un Oscar. O singură stea, sau chiar – ferească Dumnezeu – nici o stea și producătorii se duceau să se ascundă într-un colț, pentru a plânge. Maggie îi admirase aproape toate criticile. Îi sugerase în glumă lui George să-l invite pe Larry, pentru a-l recompensa că avusese bunul gust de a numi "Arivista" cel mai prost film realizat vreodată de un regizor de mare talent.

Larry Delgado îi făcu semn unei stewardese și-i ceru încă un scotch. Privi berea lui Maggie, de care aceasta de-abia se atinsese.

– Bei bere de plăcere, sau pentru a te face interesantă?

Îi întinse un pachet de țigări fără filtru, zâmbi văzând-o scuturând din cap cu vehemență și aprinse una. Bău apoi o înghițitură lungă.

– Nu știam că asta mă face interesantă, replică Maggie, încercând să-și ascundă proasta dispoziție.

– Devlin, ești foarte interesantă, declară Larry Delgado, pe tonul unui bărbat care emite cele mai importante adevăruri. Poate este berea, sau pata de cerneală de pe încheietura dreaptă, sau parfumul tău. Voi afla, adăugă grav. Îți speli părul cu un șampon de mere?

Tânăra femeie își simți inima de piatră. Spera cu ardoare că Larry nu era dintre bărbații aceia decenți care-și schimbau personalitatea când beau prea mult. Din vina lui George McDonagh, va trebui să-l suporte încă cinci ore. Îi aruncă o privire piezișă. Capul lipsit de păr lucea de transpirație. Gâtul îi era de un roșu neobișnuit.

– Soția ta își spală părul cu șampon de mere? îl întrebă pe un ton voit inocent.

– Devlin, ripostă Larry, dacă părul soției mele ar mirosi ca al tău, crezi că aș fi părăsit-o pentru patru săptămâni?

Își reveni în fața dezgustului provocat lui Maggie de această remarcă.

– Glumesc. Soția mea este o fată distrusă. Cea mai bună prietenă din lumea de aici... Ai cunoscut și tu războiul, nu? reluă bărbatul.

Îi bătu ușor mâna cu un gest consolator, lăsă degetele să-i întârzie puțin cam mult și le retrase chiar în clipa în care Maggie era gata să protesteze.

– Divorțată? întrebă Larry.

– Da.

Nu-și dorea să schimbe confidențe cu Larry Delgado.

– Ai văzut filme bune, în acest timp? îl întrebă.

– În regulă, înțeleg și din cuvinte puține, spuse Larry fără să se formalizeze.

Spre marea ușurare a lui Maggie scoase din buzunarul aflat în fața lui revista Air Lingus și începu să dezlege cuvinte încrucișate. Când termină, își goli paharul și începu să fredoneze o melodie veche de Cole Porter. Tânăra femeie închise ochii și se lăsă pe spătarul fotoliului. Cânta uimitor de exact. Brusc, îi simți din nou atingerea degetelor, de data aceasta pe coapsă. Făcu ochii mari.

– Larry... începu cu severitate.

– Eu am făcut asta?

Își privea degetele de la mâna dreaptă ca și când era vorba de niște obiecte străine. Mâna stângă înaintă și prinse degetele rătăcitoare pentru a le aduce la locul lor. Zâmbi cu un zâmbet confuz care făcea dificilă orice supărare.

– Nu te atinge nimeni, în afară de El Genius, nu-i așa?

– Nu înțeleg, bâigui Maggie.

– Oh, nu face pe inocenta cu mine, vrei, Devlin? Te-am văzut privindu-l pe McDonagh. L-am văzut de asemenea pe el privindu-te, pentru că merita.

– Te înșeli întru totul, declară Maggie, cât mai rece posibil. Sunt aici pentru că-i admir talentul de regizor. Și evident, interesul lui se îndreaptă în altă parte.

Larry îi urmări privirea încărcată de tristețe. După toate aparențele, George și Genevieve râdeau împreună. Probabil împărtășeau niște glume intime, își spuse Maggie. Brusc, se ridicară. O secundă, tânăra femeie își imagină că se duceau la bar; trebuia să ajungă la rândul unde se afla ea și Larry.

Dar luară altă direcție și spre marele dezgust al tinerei femei, dispărură împreună spre toalete.

– Poate vor să repete în particular? sugeră Larry.

Tentativa sa de a o consola pe Maggie spori doar umilința acesteia. Trecu prin fața vecinului său și urcă în fugă scara în spirală. La bar, comandă un Perrier și porni o conversație cu Adam Monski, cineastul polonez emigrat pe care George îl convinsese să se alăture companiei. Adam stăpânea uimitor limba engleză, iar cunoștințele sale tehnice erau și mai impresionante.

În scurt timp, se adânciseră amândoi într-o discuție referitoare la camere și iluminat.

– Altfel spus, nu vom putea turna ziua în amiaza mare? îl întrebă Maggie, după ce-l auzise punând accent pe inconvenientele unei filmări la lumina naturală.

– Exact, răspunse o voce gravă în spatele ei. N-ai vrea să vezi umbre sub sprâncenele Genevievei, nu-i așa?

Cu degetele încleștate pe paharul rece ca gheața, ca pentru a împiedica febra să-i crească, Maggie se întoarse încet spre George McDonagh.

– Și unde este Genevieve? îl întrebă fără să vrea. Am crezut că ați ieșit împreună.

– Se luptă cu o felie de pateu, răspunse George cu o voce tărăgănată. Suntem prieteni de ani de zile și nu știam predilecția sa pentru pateul agrementat cu fistic. Nu termini niciodată să descoperi mistere la oameni, nu-i așa, Frumoaso cu ochi de smarald?

– Scuzați-mă, vă rog, îl întrerupse Adam. Dacă se servește masa, cobor. N-am mâncat nimic din California, explică lovindu-și ușor cu palma stomacul concav.

– Păstrează-ți puterile, ordonă George pe un ton afectuos. Cere-i stewardesei să-ți dea ca supliment porția mea de pateu. În realitate, adăugă îndată ce Adam nu-i mai putea auzi vocea, aș prefera să te rontăi pe tine.

Se lăsă într-un fotoliu. Ochii de culoare albastru deschis se plimbau pe fața lui Maggie.

– Te distrezi? Mie-mi place la nebunie să zbor. Ar trebui să trecem la clasa turist: dintr-o clipă în alta cineva va scoate un acordeon și toată lumea va începe să cânte acea baladă veche, "Trandafirul lui Tralee" sau chiar "Danny Boy"... Nu-ți place?

Maggie ridică din umeri.

– Unchiul meu, Pat, cânta aceste refrene, spuse pe un ton afectat.

– Mi-ai vorbit despre el la telefon. Cred că-mi place unchiul tău, Pat. Știi, Frumoaso cu ochi de smarald, practic m-ai obligat să vin în Irlanda să torn un alt film. Dar, s-ar spune că îți petreci jumătate din timp căutând să-ți renegi originile irlandeze. Există oare un conflict în sufletul complicat al lui Maggie Devlin?

– Poate...

După ce rămăsese îmbrățișat ore întregi cu Genevieve Joyce, după ce dispăruse cu ea la toalete, oare cum putea acest tip să risipească atâta amabilitate? Pentru el era un joc? Încerca s-o facă devotată, pentru a asigura o colaborare și mai strânsă.

George îi adresă acum privirea sa enigmatică și o obligă s-o susțină:

– Ești supărată pe mine? o întrebă.

Maggie întoarse ochii, recunoscându-i astfel avantajul.

– Nu. Nu chiar. Mai degrabă tristă.

– De ce? Tânăra femeie ar fi vrut să fugă de întrebările sale sau să le devieze prin replici spirituale. Totuși, încerca un anumit sentiment de ușurare văzându-se îndemnată la sinceritate.

– Pentru că suntem atât de diferiți.

George întinse mâna și-i atinse ușor obrazul cu vârful unui deget. Sub această mângâiere ușoară, Maggie avu impresia că aparatul tocmai căzuse mii de metri într-un gol de aer.

– Este atât de îngrozitor când te ating, Frumoaso cu ochi de smarald? o întrebă.

Maggie își încrucișă brațele la piept, ca pentru a evita o explozie de încântare a întregului său trup. Incapabilă să vorbească, se mulțumi să scuture din cap.

– Știu, interesul față de mine este pur profesional, reluă George. Dar am dreptul să te fac să-ți schimbi părerea, nu?

Maggie se gândi încă o dată la Genevieve, la nenumăratele femei cu care avusese legături.

– La ce bun? exclamă. Ți-am spus deja, suntem pre diferiți. Nu-mi place să fac parte dintr-o colecție. Pentru mine, este totul sau nimic.

– Dar...

Tânăra femeie îi pecetlui buzele cu un deget.

– Am auzit deja toate argumentele. Lasă-mă să fiu doar atașatul tău de presă. Mă duc să-l regăsesc pe Larry.

George ridică sprâncenele groase și-și îndepărtă o șuviță care-i cazuse pe frunte. O clipă, lui Maggie i se păru că vede stingându-se lumina din ochii lui, dar bărbatul își regăsi însuflețirea.

– Nici un sacrificiu nu este prea mare, dacă este făcut în numele artei? o întrebă ironic. Du-te să-l regăsești pe Larry. Și fă în așa fel încât să fie mulțumit. Tânăra femeie roși de mânie.

– Ce subînțelegi, exact?

– Tu ai lansat subînțelesuri, cred, spuse George cu răceală.

Tânăra femeie se mulțumi să-l privească o clipă cu atenție, înainte de a scutura din cap și a se întoarce. La ce bun să mai discute? Evident, erau sortiți să se enerveze reciproc.

Capitolul 5

Maggie deschise ochii, privi prin portieră și închise din nou pleoapele. Probabil visa. Sau poate murise și se afla transportată pe tărâmul "Vrăjitorului din Oz?" În lumea reală, peisajele nu erau atât de verzi, verdele nu avea toate aceste tonuri, toate aceste nuanțe.

Legănată de torsul motorului, se lăsă dusă înapoi în zona crepusculară dintre veghe și somn. Era atât de plăcut să se abandoneze legănării Mercedesului lung, să respire mirosul de piele al scaunelor, să simtă sub cap umărul solid al lui George.

Ce? Tresări și se încordă. Cum....?

– Frumoasa din pădurea adormită se trezește? întrebă vocea ironică a Genevievei Joyce de cealaltă parte a lui George.

– Ssst! făcu acesta din urmă, foarte încet.

Maggie schiță o mișcare și se aruncă spre el, ca pentru a smulge haosului o altă clipă de pace. Chiar nu trișa, își spuse. Nu dorea să se trezească. Respirația i se liniști. Mintea reconstituia dimineața, într-o serie de momente...

În timpul zborului spre Shannon, Larry Delgado băuse un scotch prea mult; adormise. Fericită de acest răgaz, Maggie se putuse adânci

în lectura scenariului "Lamentației", în timp ce degusta niște ouă de prepeliță, un fileu delicat, o brânză savuroasă și minunata pâine acoperită cu unt irlandez. Revăzu aterizarea avionului 747 la Shannon, puțin după ora șapte dimineața, sub un cer pâclos, brăzdat de un curcubeu. Adam Manski încărcă într-o camionetă de închiriat faimoasa cameră, magnetofonul și reflectoarele din aluminiu. Larry, trezit din beție, își regăsise politețea și se oferi să facă împreună cu Adam drumul până la Castlecove, timp de patru ore. Un bărbat de peste șaptezeci de ani, numit Tom Forley, bondoc dar încă atrăgător, îi făcu cu vocea sa foarte blândă, pe Maggie, George și Genevieve Joyce să urce în spatele Mercedesului său gri.

La plecarea din Shannon, tânăra femeie întrevăzu o Irlandă la fel de perfectă ca pe ilustrate. Văzu autobuze cu etaje vopsite în roșu țipător, copii cu obrajii aproape la fel de colorați, oi care pășteau liniștite de fiecare parte a drumului și un castel flancat de turnuri. Străbătură suburbiile din Limerick și George nu scăpă să improvizeze câteva din micile sale poeme umoristice care cuprindeau numele orașului. Atunci, Maggie se gândi că Irlanda era vrăjită, prea frumoasă pentru a-ți permite să formulezi asupra locuitorilor săi judecăți lipsite de amabilitate. Poate vraja va fi destul de puternică pentru a arunca o punte de curcubeu între newyorkeză și californian, se gândi visătoare, înainte de a adormi.

Și acum, între vis și realitate, o auzi pe Genevieve murmurându-i lui George:

– Nu cred că mai pot aștepta mult, dragul meu.

– Vom ajunge în mai puțin de o oră. De fapt, patruzeci și cinci de minute. Vei rezista? Va fi mult mai confortabil la han.

"Oh, nu!" gemu în sinea sa tânăra femeie. Avusese impresia că fusese trezită brutal din somn de soneria stridentă a unui ceas

deșteptător. Avu ideea să tușească, pentru a anunța că redevenise lucidă, dar mușchii gâtului păreau paralizați. Ar fi vrut să-și astupe urechile, ruga somnul să revină. În zadar.

George se aplecă în față pentru a-l întreba pe Tom Forley dacă ar putea găsi un loc convenabil unde să prânzească înainte de Castlecove. Tom le răspunse că Bryan și Kathleen ar fi dezamăgiți să nu le poată servi prima lor masă pe pământ irlandez. Totuși, există un bar, la Bandon, unde ar putea să mănânce niște sandvișuri cu pâine prăjită și o tartă cu mere și smântână. O clipă, Maggie se consideră o proastă: Genevieve era grăbită să mănânce, nimic mai mult. Dar actrița întrebă:

– Tom n-ar putea s-o lase la acest bar pe mica noastră domnișoară Maggie? Vom merge să ne plimbăm înainte de a o regăsi. Încep să mă satur să mă ascund pentru asta.

– Va trebui să te înveți s-o faci în public, știi asta, frumusețe, murmură George.

Tânăra femeie nu-și credea urechilor. Totuși George nu avea intenția să transforme "Art O'Leary" într-un film erotic! Scenariul avea toată senzualitatea latentă a poemului. Dar realizatorul avea reputația că, o dată lansat în filmare, se îndepărta de scenariu.

– Știu, oftă Genevieve. Este foarte neplăcut, dragul meu. Bătrânul și dragul meu soț ar fi scandalizat dacă m-ar ști refractară la acest gen de lucruri. Medicii au un punct de vedere atât de prozaic asupra corpurilor.

– Să știi că are dreptate, răspunse George.

Lui Maggie i se păru că percepe frecarea unui bluzon de blugi, de umerii îmbrăcați în mătase.

– Pentru tine, este ușor de vorbit, făcu Genevieve cu o voce puțin gâtuită. Eu am coapsele pline de vânătăi. Din fericire, nu voi avea

scene în costume de baie... Ești sigur că micuța doarme? N-aș vrea să găsesc povestea mea în ziare.

– Haide, haide, n-am adus-o pe Maggie în Irlanda pentru a-mi face vedeta nefericită.

Încă o frecare de blugi pe mătase.

– Și oare de ce ai adus-o? Eu n-am putut să-l am pe Penzi pentru a mă coafa, sub pretextul că reduceai cheltuielile de producție. Nu văd bine nevoia de a avea un atașat de presă. Și în plus, începătoare.

– Ascultă, scumpete, Maggie ne-a făcut una cu pământul în timpul interviului de la "Sardi". Am vrut să i-o plătesc cu vârf și îndesat.

– Ești un demon, aplaudă Genevieve râzând pe înfundate.

Tânăra femeie scrâșni din dinți. De ce, oh, oare de ce nu deschisese ochii, cât putea s-o facă încă grațios? Păcatul indiscreției era pe deplin pedepsit. Nu cunoscuse niciodată un moment mai penibil. Ar fi vrut să-l vadă pe Tom Farley răsturnând mașina într-un șanț. Și dorea ca lumea să se sfârșească.

Urmă o fericită liniște. În sfârșit, aproape fericită.. Mintea îi revenea neîncetat la ceea ce tocmai auzise. Invitația de a se alătura companiei fusese o mașinație. Mașina cu șofer oprită în fața apartamentului său, cuvintele măgulitoare despre influența sa, telefoanele care evocaseră atât de încântător luna de deasupra portului Castlecove.... totul făcuse parte dintr-un joc diabolic.

Cum putuse fi atât de proastă, atât de credulă, atât de vanitoasă pentru a crede că George McDonagh dădea oarecare valoare talentului său profesional și o dorea pe plan personal? Evident, era fericit s-o fi putut face să lucreze pentru el, dar, în ochii unui bărbat care dispunea de mijloacele sale, prețul unui bilet de avion și un salariu nu era mare lucru, dacă astfel o putea supune la chinuri. Măcar dacă Ben Harris, de la "Limelight" ar avea o cât de mică idee despre

modul în care opera acest tip, dacă ar putea să afle în ce măsură avusese dreptate spunând că pasiunea lui George McDonagh pentru el însuși era una dintre marile povești de dragoste ale secolului...

Ei bine, George McDonagh va avea o surpriză. George McDonagh va descoperi că unicul său plan ostil nu este minunea pe care se baza. Va putea face orice. Ar putea-o face să-și dorească de mii de ori moartea. Nu va vedea decât zâmbete. Nu exista mijloc de a umili pe cineva care refuză să fie umilit.

Simți mașina încetinind. Cel puțin această etapă a chinului său ajunsese la sfârșit.

– Am sosit, spuse Tom Farley.

O mână o scutură ușor pe Maggie de umăr. Mâna lui George. Tânăra femeie se felicită în gând: trupul său reacționase la atingere printr-un calm glacial.

– Ce? exclamă Maggie străduindu-se să simuleze în mod convingător confuzia somnului.

Se îndreptă. Căscă. Clipi din pleoape. Se întinse.

– Unde suntem? Am dormit mult?

George își strânse buzele ca pentru a fluiera. Maggie recunoscu semnalul: un mic poem umoristic era iminent.

"O tânără ziaristă venită din New York
Pentru a face Artă în comitatul Cork.
Își petrecu primele ore în Irlanda,
Sforăind, asta îmi este teamă,
Oh, năsuc zgomotos din New York".

– Dragii mei, chiar am sforăit? exclamă vesel Maggie, stăpânindu-și dorința de a-l lovi. Teribil de vulgar din partea mea!

Celebrii ochi mari, catifelați ai Genevievei se ațintiră asupra ei cu stupoare și tânăra femeie se întoarse spre geam pentru a-și ascunde un zâmbet mulțumit.

– Suntem la Castlecove?

– La Bandon. Mai avem aproximativ trei sferturi de oră de drum, spuse George. Tom ne-a sugerat să mâncăm la barul Glasslyne.

– Un bar! Îmi place la nebunie! exclamă Maggie.

Tom conduse mașina mare de-a lungul străzii principale înguste și tinerei femei îi făcu mare plăcere spectacolul pe care-l văzu. Toate magazinele erau alăturate sau despărțite doar de străduțe strâmte, dar fiecare fațadă era vopsită într-o culoare diferită: era o măcelărie de un verde estompat, ca lămâia, o tutungerie de un galben ca înghețata de fructe, o pescărie în culorile mierii și vaniliei și un magazin de confecții în culoarea zmeurei. Toate formau un încântător mozaic.

Maggie privi femeile din târg, aproape toate flancate de mai mulți copii mici, intrând și ieșind din magazine. Se imagină o clipă în locul lor. Dar nu era momentul să viseze: căuta un motiv plauzibil să fie lăsată undeva, anunțând că se va alătura celorlalți la barul Glasslyne: îi priva astfel pe George și pe Genevieve de satisfacția de a o lăsa baltă înainte de a merge să-și îndeplinească planurile dezgustătoare.

– Doamne Dumnezeule! exclamă brusc. Priviți acolo. G.P.Devlin, farmacist. Tatăl meu se numește Gerald Patrick Devlin. Fără îndoială este o coincidență, dar v-ați supăra dacă aș trece să văd? Poate este vorba despre vreun văr pierdut din vedere. În orice caz, cu siguranță îi voi putea cumpăra tatălui meu un săpun care-i va purta numele. Vă regăsesc la bar. Îl zăresc acolo, pe stânga. Ăsta vă va da timp să....

Se întrerupse, înspăimântată. Oare mersese prea departe?

– ... să găsiți un loc de staționare, încheie. Este adevărat că oamenii par să se aranjeze oriunde, aici, adăugă imprudent.

Brusc, se întrebă dacă Tom Farley va considera această remarcă drept o insultă la adresa irlandezilor.

– Firește, o fac mai bine la New York. Vă amintiți dezastrul acela, când primarul a pus să se amenajeze căi pentru vehiculele pe două roți pe principalele bulevarde? Mașinile staționate pe trei rânduri la orele de vârf?

Tot făcând pe proasta și sperând că acea cascadă de prostii va fi pusă pe seama decalajului orar, sări jos din Mercedesul gri și traversă strada în fugă.

***

– Oh! exclamă spontan Maggie, când Mercedesul lui Tom Farley se angajă în curba drumului care cobora, pentru a descoperi portul din Castlecove în toată splendoarea. Oh! repetă.

Domnul G.P.Devlin, farmacistul din Bandon, îi spusese că nu avea nici o familie în Statele Unite, dar cine se preocupa de domnul G.P.Devlin din Bandon? Privind prin geamul portierei, fu impresionată. Peisajul o emoționă cum nici un altul n-o făcuse vreodată. Era în sfârșit acasă.

Apa era de un albastru pur; colinele înconjurătoare apăreau într-o gamă nesfârșită de verde și împrejmuiau aproape în întregime portul.

George se aplecă peste umărul lui Maggie, pentru a împărți spectacolul cu ea. Părea surescitat ca un băiețel.

– Nu-i rău, nu? făcu Tom Farley, cu evidentă mândrie. Găsești multe schimbări, de ultima dată, George?

Regizorul izbucni în râs.

În zece ani, își spuse, Castlecove se schimbase mai puțin decât Los Angeles în zece minute.

– Și hanul este încă la fel. Dar camera dumneavoastră are o baie foarte nouă, domnișoară Joyce, iar Kathleen a mea a făcut minuni în grădină.

– Să știi, Tom, va fi un șoc pentru mine s-o găsesc pe Kathleen matură. Și soțul său, cum este?

– Bryan Dunstable este un tânăr cumsecade.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar credeam că micuța Kathleen trebuia să mă aștepte, glumi George.

– Din fericire, nu i-a păsat de nimic, replică Tom. Nu te-ai grăbit să te întorci, nu? Ei bine, acum că ești aici, poate vei găsi o soție irlandeză. A venit vremea să te așezi la casa ta, George. Kathleen și Bryan au deja patru copii. Singurul meu regret este că draga mea Mildred n-a trăit destul de mult pentru a-i vedea. Shellagh, micuța de patru ani, îi seamănă atât de mult, încât îmi frânge inima.

George se aplecă în față pentru a-i strânge umărul.

– Și mie îmi va lipsi. Știu că Mildred este prezentă pretutindeni la han. Mi-ai văzut vreodată filmele, Tom? reluă George după o tăcere.

– Am văzut "Visuri irlandeze". L-ai turnat după ultima ta vizită. Era...

Se întrerupse și-și drese glasul.

– S-a mai prezentat unul, acum un an sau doi, la Skibbereen și voiam să-l văd, dar...

Vocea i se frânse, apoi reluă cu putere:

– V-am văzut filmele, domnișoară Joyce, declară cu respect, îndreptându-se pe scaun. Pentru mine, sunteți o mare actriță și este o onoare să vă avem la Castlecove.

– Sunt încântată să fiu aici, făcu Genevieve pe un ton fățiș sarcastic.

Lui Maggie îi veni s-o muște. Tom fu poate jignit, dar nu arătă nimic, iar tânăra femeie își jură să ia impasibilitatea sa drept model. Era cea mai bună atitudine de adoptat cu oameni ca Genevieve Joyce și George McDonagh.

George arătă mulțimea de cercelușI care mărginea drumul.

– Priviți această culoare. O vreau pe pelicula mea. Toată lumea se extaziază în fața verdelui din Irlanda, dar, în toți acești ani, cred că cercelușii sunt cei pe care i-am păstrat în memorie.

– Cele două împreună, îl corectă Maggie. Verdele liniștește privirea și roșul produce brusc un șoc.

– Exact! exclamă George. Și voi filma astfel. Un panoramic lent peste verde și apoi, bum! Roșul va produce un asalt asupra simțurilor.

– Vrei oare să am rolul secundar, după vegetație, dragul meu? întrebă ironic Genevieve.

Maggie refuză s-o audă. O clipă, uită tot ce nu era geniul lui George McDonagh. Puțin îi păsa de egocentrismul său măsurat. Puțin îi păsa de complicatul său plan de răzbunare. Puțin îi păsa de nenumăratele sale aventuri amoroase. Era unicul regizor din generația sa, lucra cu el și prezența sa va face diferența în filmarea "Lamentației pentru Art O'Leary". Măcar dacă relația lor putea rămâne în plan strict profesional. Va putea atunci să simtă cu adevărat plăcerea scurtului său sejur în acest loc idilic.

Orele după-amiezii trecură și speranțele i se intensificară. Se simțise imediat acasă la hanul din Castlecove, o casă mare din lemn, vopsită în alb. La ora cinci, era așezată la bar, pe un taburet din lemn și o privea pe Kathleen Dunstable, femeia scundă cu părul negru trecând o paletă peste o cană de Guinness pentru a îndepărta spuma, scoțând mai multă bere și răzuind din nou spuma. Fericită, Maggie avu impresia că întreg universul conspirase pentru a o aduce la Castlecove.

Bău cu înghițituri mici băutura savuroasă.

– Delicioasă.

Ridică ochii spre un afiș care proclama cu litere brune și aurii: "Guinness, cea bună".

– Măcar o dată, publicitatea spune adevărul.

– Odinioară era: "Guinness, este bună pentru dumneavoastră", dar guvernul a pus piciorul în prag, explică atunci Kathleen. Poate a făcut să moară niște bărbați înainte de vreme, adăugă cu veselie, dar, pentru o femeie care alăptează un copil, este formidabilă, toată lumea o știe. Este plină de săruri minerale. Fără această bătrână și bună Guinness, mi-ar fi fost foarte greu la nașterea gemenilor. Numai că...

Se întrerupse în mijlocul frazei.

– Astea sunt povești despre vaci cu lapte, ar spune Bryan, făcu zâmbind. Dumneata, care duci o viață captivantă, nu dorești să asculți toate aceste brașoave despre laptele de mamă.

Se aplecă peste bar.

– Ei bine, Maggie, spune-mi: l-ai întâlnit vreodată pe Dustin Hoffman? Îmi închipui paradisul populat cu oameni ca el. Nu găsești că Bryan îi seamănă ca două picături de apă?

– Este adevărat. Absolut, aprobă Maggie pe un ton care se voia convingător.

Zâmbetul acela de copil... și au aceeași statură.

– Exact. Așadar, l-ai întâlnit? Pe Dustin vreau să spun.

– O dată sau de două ori. Este drăguț.

– Drăguț! repetă Kathleen, cu o mână pe inimă. Oare este tot ce găsești de spus? Dar firește, nu este genul tău, nu? Probabil preferi bărbații înalți.

Dădu din cap cu un aer scrutător și Maggie se simți practic transparentă. Oare exista pe lume măcar o persoană incapabilă să

vadă, după cinci minute, că George McDonagh exercita asupra simțurilor sale o înrâurire irezistibilă?

– Când vorbești de lup.... adăugă poznaș Kathleen. Bună seara, George.

– Bună seara, frumoasa mea. Ia te uită, ia te uită, domnișoara Maggie. N-ai fost doborâtă de asprimea călătoriei, ca restul trupei?

După ce atinse ușor cu vârful unui deget umărul tinerei femei, se cățără pe un taburet.

– Genevieve suferă de migrena sa, iar când am bătut la ușa lui Adam, mi-a spus să mă întorc anul viitor. Poate doar Larry va face un efort pentru a coborî la cină.

– Aveam intenția să-mi fac siesta, spuse Maggie. Dar am făcut o baie, mi-am desfăcut valizele și subit, la ideea că eram în Irlanda, n-am mai dorit să dorm.

Anestezicul pe care și-l administrase mental la începutul zilei, își făcea încă efectul, remarcă Maggie cu satisfacție. Nu simțea nici cea mai mică dificultate în respirație, în prezența lui George. Temperatura îi rămăsese aceeași. Locul în care o atinsese nu o durea, nu o ardea. Dacă se simțea ușor ametită, era probabil numai din cauza berii... fără îndoială. Reuși chiar să-și păstreze sângele-rece, când Kathleen îi spuse lui George că pentru ea, Maggie și cu el formau un cuplu:

– Maggie a ta dă importanță unor lucruri.... și are de-abia douăzeci și patru de ani.

– Mi-a venit greu să cred, adineaori, că la aceeași vârstă ai deja patru copii, spuse în grabă tânăra femeie. În plus, te ocupi de han. Eu de-abia reușesc să întrețin, pe jumătate, un apartament de trei camere. Singurul lucru de care m-am ocupat vreodată cu succes este cea mai mică grădină din lume. Și poate până la sfârșitul verii, păsările mi-o vor devasta. Mi-ar plăcea să-ți văd grădina.

Dând crezare tatălui tău, ai făcut minuni acolo.

– N-am reușit prea rău, recunoscu Kathleen. Aici, pământul nu este prea mănos.

La celălalt capăt al sălii, ușa care dădea spre stradă se deschise. Un bărbat de vreo șaizeci de ani, bondoc, cu fața colorată, intră. Purta un costum din tweed, uzat dar bine croit, și o șapcă. Se îndreptă lent spre bar și Maggie ar fi putut jura că George se încordase. Kathleen se întoarse pentru a lua o halbă de pe o măsuță. Părea că-și pierduse vioiciunea.

– Iată-l pe Liam Keaveny, care vine să-și bea berea. Ți-ai putea potrivi pendula după el, îi spuse lui Maggie cu o voioșie prefăcută. În fiecare zi, la această oră, de când mă știu, își ia berea și punga de cartofi prăjiți; același lucru la ora șase. Și asta îi este toată cina. Face parte din culoarea locală, nu? Bună seara, Liam.

– Bună seara, Kathleen.

Liam Keaveny îi măsură pe Maggie și pe George, fără să dea o altă importanță prezenței lor, și se așeză la celălalt capăt al barului.

– Frumoasă zi, astăzi, îi spuse Kathleenei.

– N-aș spune nu la o ploicică, pentru grădină.

Maggie o privi cu admirație pe tânăra irlandeză, un adevărat dinam în blugi și bluză pescărească. Vor deveni cu siguranță bune prietene, amândouă.

Oare sângele său irlandez îi dădea impresia de bine la hanul din Castlecove? se întrebă tânăra femeie. Lambriuri de culoare închisă, ferestre joase, mese din lemn alb aliniate lângă peretele din spate, așezarea sticlelor în spatele barului, totul îi era ciudat de familiar. Și nu putea nega, George McDonagh era unul din elementele de frumusețe ale scenei.

Acesta rupse tăcerea stânjenitoare care se instalase de la intrarea lui Liam Keaveny.

– Și unde este afișul meu cu Ballymacarbury? o întrebă în glumă pe Kathleen. Aș fi crezut că le vei pune peste tot... Asta este loialitatea față de prietenii vechi.

Kathleen își dădu părul negru spre spate și replică:

– Mutra ta poate vinde whisky în Statele Unite, dar pe aici, cu siguranță nu.

– La drept vorbind, Kathleen, ai fost prea ocupată să faci copii pentru a ține cum se cuvine acest han. Afișul lui Guinness datează de la Matusalem și am văzut deja acea pânză de păianjen de pe tavan, în timpul ultimei mele vizite.

– Nu există pânze de păienjeni aici, George McDonagh.

Maggie îi asculta cu invidie. Evident, nu acest gen de prietenie ar fi dorit din partea lui George... dar își aminti că, oficial, își înghețase dorințele. Măcar dacă n-ar fi fost atât de atrăgător, dacă n-ar fi participat atât de mult la farmecul Irlandei, ca și când reprezenta premiul unei călătorii organizate...

Fu smulsă din gândurile sale confuze de năvala lui Shelagh Dunstable, urmată îndeaproape de Tom Farley, gâfâind.

– Mamă, Papy trebuie să meargă la Skib, pentru că pe domnișoara Joyce o doare capul și spune că pot să merg cu el, dacă-mi dai voie, iar Danny a spus că va avea el grijă de gemeni, pentru că tata este ocupat, așa că pot să merg, spune, pot?

– Ei bine, despre ce este vorba? întrebă Kathleen.

Cu mâinile în șolduri și cu un zâmbet ușor pe buze, își privea tandru fetița cu părul roșcat, care respira greu.

– Pe domnișoara Joyce o doare capul, explică Tom Farley; nu poate lua aspirină: îi face rău la stomac. Eram liber și i-am spus că aș putea să merg la Skibbereen, să văd ce-i propune farmacistul în loc. Dacă plecăm imediat, la Casey va fi deschis încă.

– Femeia asta, spuse Kathleen cu o strâmbătură. Am cunoscut-o de la prima privire.

– Se pare, interveni George pe un ton tărăgănat, că vedeta mea nu are multe admiratoare.

– Oh, n-are nimic de-a face cu asta, spuse nemulțumită Kathleen. Dar dacă vrei să știi, are un oarecare tupeu să-l trimită pe tata la Skibbereen, când tocmai a făcut drumul dus-întors de la Shannon. Măcar ți-ai băut ceaiul, tată?

– Da, am mâncat copios. Și te rog, fără scene, micuțo. Încă nu am vârsta caprei lui Atty Hayes.

– Dar tată, știi că nu te-ai simțit bine de un timp. Dacă te duci la Skib, de ce nu treci să-l vezi pe doctorul Quinn?

– În plus, continuă Tom fără să pară c-o aude, nu domnișoara Joyce mi-a cerut să merg la Skib. Eu i-am propus asta.

– Vezi? sublinie George cu un aer triumfător, care o făcu pe Maggie să scrâșnească din dinți.

Genevieve era poate o mare actriță și partenera sa de jocuri amoroase, deocamdată, nu avea nimic de-a face cu o sfântă. Își aminti conversația surprinsă în mașină, în timpul drumului... Ar fi dat orice pentru a și-o șterge din memorie.

– Te rog, mamă, te rog, pot să merg acolo? întrebă Shelagh.

În ciuda inimii sale grele, Maggie nu se putu stăpâni să zâmbească. Fetița de patru ani era încântătoare și nuanța aproape identică a părului lor îi dădea tinerei femei impresia unei legături speciale între ele.

– Shelagh Mary, o strigă Liam de la celălalt capăt al barului, vrei un cartof prăjit?

Așadar, misteriorul Liam Keaveny nu era permanent posac și nepoliticos, își spuse Maggie.

– Oh, da, vă rog, spuse copila, cu o privire rugătoare spre mama sa.

– De acord, oftă Kathleen, dar numai unul.

Shelagh se apropie țopăind de Liam Keaveny, luă un cartof prăjit, mulțumi politicos și-i dădu captura lui Tom.

– Gustă, Papy.

Tom se prefăcu că rontăie, spre marea bucurie a micuței. Aceasta ridică ochii spre Maggie și, fără să spună nimic, îi întinse cartoful prăjit. Tânăra femeie se prefăcu că rupe o bucățică și o pune în gură. Se bătu cu palmele peste stomac și fu recompensată cu un nou hohot de râs.

– Am o prietenă care se numește Maggie, declară Shelagh, cam timid. Maggie Durcan. Pisica sa tocmai are pui și îmi va da unul. Sunt portocalii. Găsesc că este o culoare frumoasă. Dumneavoastră nu?

– Oh, ba da, desigur. Și eu am unul. Acasă la New York. Așa de mare. Se numește..... pregătește-te..... Se numește Abraham de Lacey Giuseppe Casey Thomas O'Molley. Am fotografia sa în cameră.

Shelagh bătu din palme.

– Este un nume frumos, dar îmi va fi greu să mi-l amintesc. Mi-ar plăcea mai mult ca pe al nostru să-l cheme Marmeladă, dar Denny vrea să se numească Tigrul.

Îi dispăruse orice timiditate și se rezema de taburetul lui Maggie.

– Mă duci sus să-mi arăți fotografia?

– Tocmai mă pregăteam s-o întreb, murmură George, în spatele tinerei femei.

– Nu știam că te interesează pisicile.

– Oh, ba da. Sunt atât de blânde, atât de calde, atât de plăcut de mângâiat.

– Voi doi, dacă vreți să ajungeți înainte de închiderea farmaciei, spuse Kathleen tatălui și fiicei sale, ați face bine să plecați.

– Papy, pot să merg.

Fetița îl trase pe Tom spre ușa de la stradă, cu un semn de rămas-bun adresat lui Maggie.

– Ți-l voi împrumuta pe Marmeladă! promise.

– S-ar spune că ai făcut o cucerire, constată George. Am o idee, dacă ai fi avut o fetiță, Frumoaso cu ochi de smarald, i-ar fi semănat lui Shelagh.

– Este adorabilă! exclamă tânăra femeie, stăpânindu-și ferm un val de emoție.

George își goli paharul.

– Evident, spuse acesta, o carieră de ziaristă la New York nu lasă prea mult timp pentru asta, nu? Să plecăm de aici, hotărî, fără să-i lase timp să răspundă.

– Unde?

– Vreau să reperez niște exterioare. Există o ruină splendidă: castelul Killashee. Am visat mereu să-l filmez. Kathleen, sper că n-au ras castelul Killashee pentru a construi vreun motel?

– Asta faceți voi în Statele Unite, răspunse aceasta. Aici, există respect... Nu știu dacă este indicat să filmezi acolo sus, adăugă ștergând un pahar.

– Și de ce naiba?

– Oh, știi ce reprezintă. Pentru mulți oameni, este vorba de un loc sacru.

– Sacru! repetă George râzând. Kathleen, nu ești gata să-mi spui că acum, Castlecove se dedă la practicarea unor religii secrete.

Oare vor dansa acolo cu spiridușii, în nopțile cu lună plină, și toate celelalte?

– Nu este politicos să-ți bați joc de credințele oamenilor, declară Kathleen, fără nici o urmă de glumă.

– În sfârșit, Kathleen, suntem în secolul douăzeci.... Dar tu? o întrebă aplecându-se spre ea.

– Nu face pe prostul, George. Dar știi bine că există oameni care adună orice poveste referitoare la Irlanda și irlandezi. Învață la școală vechea noastră limbă și reînvie toate legendele.

– Dar de ce vechiul castel? întrebă George.

– Există acolo, foarte aproape, un cerc al zânelor, îți amintești? Și Killashee înseamnă "biserica de pe colina zânelor".

– Killashee, este un nume foarte frumos, spuse Maggie. Parcă este adierea vântului prin frunze.

– Așteaptă să-l vezi, făcu George, ajutând-o să coboare de pe taburet. Să mergem.

Era exasperant: după el, Maggie era mereu gata să-l însoțească! Dar își dorea să vadă Killashee. Își domoli mândria și murmură cu prefăcută umilință.

– Cum vă place, domnul meu. Duceți-mă la castelul dumneavoastră.

Replica sa merita un zâmbet ușor ironic din partea lui George și un semn de aprobare de la Kathleen. Dar aceasta își duse brusc o mână la frunte.

– Dar tata nu se va întoarce înainte de o oră și Bryan se ocupă de cină. Cine vă va conduce?

– Îmi amintesc foarte bine drumul, declară George. Se urcă strada care trece prin fața magazinului lui Jimmy Fortune, se cotește spre Leaf, se continuă urcușul pe la ferma familiei Hayes, având grijă să nu lovim afurisitul lor bătrân măgar cenușiu. Și castelul este acolo, la stânga.

Pentru prima dată, Liam Keaveny mormăi câteva cuvinte. George întrebă cu o politețe pe care Maggie nu i-o cunoștea.

– Vă cer iertare, domnule Keaveny, ce ați spus?

– Am spus: bătrânul măgar cenușiu al familiei Hayes nu mai există. N-are rost să fie înjurat.

Kathleen zâmbi. Întrebă:

– Vei conduce tu însuți? Când ai telefonat, mi-ai spus că voiai să-l angajezi pe tata pentru o lună...

– Oh, făcu George râzând, asta mai ales pentru a fi cu Maggie pe bancheta din spate, venind de la Shannon. Tatăl tău a fost foarte amabil: și-a agățat șapca peste oglinda retrovizoare. Dar Frumoasa cu ochi de smarald a dormit tot timpul drumului. Imaginează-ți!

Maggie se simți clocotind de mânie, dar în același timp, era ciudat de surescitată: în definitiv, poate spunea adevărul. Nu, imposibil: Genevieve Joyce fusese așezată de cealaltă parte a lui George. Renunță la tentația de a-l pune la locul său și-i întoarse spatele.

– Uneori, nu merită osteneala să rămâi treaz, spuse veselă, cu un ușor căscat fermecător.

Își petrecuse destule ore la teatru pentru a ști că-și putea face o ieșire bună, pe această replică. Se îndreptă spre ușă.

– Cina este la ora șapte și jumătate, le aminti Kathleen. Vom avea pentru început prima anghinare din grădină și Bryan a pus de trei zile la marinat un sfert de miel.

– Oh, femeile! oftă George.

Cu prefăcută docilitate, o urmă pe Maggie.

Capitolul 6

Ieșind din han, roșcata ziaristă newyorkeză și brunetul cineast californian fură întâmpinați de o frumusețe atât de extraordinară, încât îi reduse la tăcere. Albastrul portului devenise și mai intens. Tabloul în diferite nuanțe de verde al colinelor strălucea în soare. În prim-plan, cercelușii erau în plină floare. Aerul vibra de ciripit de păsărele, de strigăte bucuroase de copii. Coborând strada până la camionetă, Maggie avu impresia că și pietrișul de sub picioarele sale răspândea un fel de muzică. Desigur, roșul viu al vehiculului fusese conceput pentru a se asorta minunat cu roșul puțin violaceu al cercelușilor.

Bucuria mută a tinerei femei se intensifică atunci când o luară pe drumul șerpuit care suia colina. După un timp se aflară în fața unui stâlp indicator, negru cu alb, de unde plecau patru săgeți. Glandore și Skibbereen erau în direcția pe care o urmau, Castlecove, în spatele lor, Leap la stânga și Rosscarbery la dreapta. Fiecare nume era mai poetic decât celălalt, își spuse Maggie.

– Totuși n-am văzut Castlecove, spuse cu voce joasă, când George o luă spre Leap. Vreau să spun, orașul.

– Ba da. Ai văzut totul, cu excepția benzinăriei. Aceasta se află de cealaltă parte a podului.

– Dar unde este biroul poștal? Nu există biserică? Și de unde își cumpără Bryan carnea de miel?

– Molly Fortune, soția lui Jimmy, are funcția de administrator al poștei. Ți-o voi prezenta. Biserica se afla la Leap. Skibberean reprezintă centrul comercial cel mai important în această parte a comitatului Cork, dar dacă-mi amintesc bine, Mildred Farley prefera să se aprovizioneze de la măcelarul din Rasscorbery și poate Bryan i-a urmat exemplul.

Oamenii locului, în mare parte, se mulțumesc cu produsele de băcănie vândute la Fortune, cu puțin pește proaspăt cumpărat la Fallon; pentru ouă se duc la familia Hayes. Dacă nu au ocazia să se ducă la Ross sau la Skib, își pregătesc singuri pâinea. Cultivă morcovi și napi, sau îi cumpără de la Kathleen.

– Este minunat! se entuziasmă Maggie. Dar acest gen de viață nu lasă mult timp pentru a face altceva.

– Nu, n-ai să găsești multe femei jurnaliste la Castlecove, făcu George.

– Este a doua oară când... George! Mai încet!

La câțiva metri în fața lor, o măgăriță mică și îndesată, cu blana aspră, de culoarea porțelanului nesmălțuit, traversa drumul. Măgărușul său, de culoarea cafelei, părăsi o pășune vecină pentru a-i veni în întâmpinare, ca și când șoseaua era locul ideal pentru a discuta despre existență. George frână râzând și se opri pe marginea drumului.

– Blestematul de Liam Keaveny! Mi-a spus că măgarul bătrân cenușiu al familiei Hayes a murit, dar s-a ferit să mă informeze că o măgăriță i-a luat locul....

– L-ai întâlnit pe Liam Keaveny în timpul primei vizite la Castlecove, nu-i așa? întrebă tânăra femeie. Nu ți-a arătat prea multă cordialitate.

Își regretă imediat remarca. Văzu trecând pe fața lui George o expresie de profundă durere.

– Oh, Frumoaso cu ochi de smarald, se lamentă. Zece ani sunt cam mult pentru a păstra o ranchiună, nu? Aveam nouăsprezece ani atunci. Eram un mare prost, dar nu o canalie, chiar dacă ți se va spune altceva.

– Sunt singura autorizată să te vorbesc de rău, făcu Maggie pe un ton degajat.

O mistuia curiozitatea, dar evident, durerea sufletească era încă prea intensă pentru a fi sondată. Cu siguranță, George făcuse niște încercări pe lângă vreo femeie.... nimic rău, dar suficient pentru a jigni oamenii din Castlecove.

– Sunt plini de afecțiune! spuse Maggie arătând cele două animale care-și frecau boturile. Dacă această mamă este întrebată dacă și-a mângâiat puiul astăzi, cu siguranță are dreptul să spună da.

– Tu ți-ai sărutat regizorul astăzi? o întrebă George, vizibil fericit de schimbarea subiectului.

Spre marea uimire a lui George și al său, Maggie se aplecă spre el și-l sărută pe buze, înainte de a se lăsa pe spate în scaunul său. Dacă o mai făcea, își spuse, nu se va mai putea opri să-l sărute toată viața.

– Anghinarea Kathleenei, spuse încet.

– Este adevărat. N-ar trebui să întârziem pentru anghinarea Kathleenei. Ai un talent prețios de a respecta prioritățile.

Cu o mână nerăbdătoare apăsă pe claxon, dar cei doi măgari nu se mișcară câtuși de puțin. Își trecu capul prin portieră și strigă cu voce sonoră:

– Hei! Întoarcerea la fermă!

Furia sa era în realitate îndreptată împotriva ei, se gândi cu tristețe Maggie. Regizorul puse vehiculul în mișcare. Tânăra femeie rămase întoarsă spre portieră.

– Aceea este ferma lui Atty Hayes? întrebă pentru a face o diversiune.

Treceau prin fața unei clădiri din piatră, înconjurată de pășuni.

– Unde ai auzit vorbindu-se despre Atty Hayes?

– Tom Farley i-a spus Kathleenei că n-are încă vârsta caprei lui Atty Hayes.

De data aceasta, George izbucni în râs.

– A zis el asta? Oh, Frumoaso cu ochi de smarald, uneori ești nostimă. Este o expresie, atâta tot. Cum se spune: "Nu nimerești o vacă pe un coridor". În sfârșit, poate este altceva... Să vedem dacă-mi pot aminti povestea. La sfârșitul secolului al XVIII-lea, exista în Cork un oarecare Atwell Hayes. Avea o capră care nu mai murea. Când în cele din urmă a murit, strănepotul lui Hayes a servit-o în calitate de vânat, în timpul nu știu cărui festin și toți oamenii au fost extaziați de deliciul mâncării. Ceva de genul acesta. Proprietarul acestei ferme este Seamus Hayes. Poate totuși un descendent al lui Atty.

Maggie îl observa. De la sosirea în Irlanda era cu totul altul. Irlandezul teatral renunțase la mască și costum, pentru a dezvălui un adevărat suflet de irlandez.

– Pari foarte în largul tău, aici. Știi atâtea despre acest loc... Pot să-ți fac măcar o dată un compliment?

– Cu condiția să nu devină un obicei.

– Irlanda ți se potrivește. Înțeleg de ce ai realizat în această țară cel mai frumos film al tău.

Chiar am mari speranțe pentru "Art O'Leary".

Contrar așteptării lui Maggie, George nu părea mulțumit.

– Credeam că te voi auzi spunând că-ți plac ochii mei, declară regizorul pe un ton posomorât.

Oare glumea? Maggie nu era deloc sigură.

– Sau cel puțin talentele mele de șofer, adăugă George.

– Așadar, nu ești fericit că-ți admir munca? Asta este impresia despre mine, în calitate de admiratoare necondiționată?

– Admiratoare! exclamă regizorul. Cu siguranță nu! O adevărată admiratoare dorește numai un lucru: să se strecoare în patul idolului său.

– După părerea mea, pe acest plan ai tot ce-ți trebuie, exclamă Maggie, uitându-și o clipă bunele hotărâri.

– Bineînțeles. Sincer, este enervant să dorești o femeie frumoasă și s-o vezi gata să-ți sară în pat. M-am săturat. Mulțumesc că mă scutești de asta.

Opri camioneta pe marginea drumului.

– Am ajuns. Sau aproape. Trebuie să mergem puțin pe jos.

Privi picioarele lui Maggie, încălțate în mocasini.

– Ar fi trebuit să-ți spun să-ți pui cizme. Dacă vrei, te voi căra eu. Dar vei putea oare suporta atingerea mea atât de mult timp?

"Nu, își spuse Maggie, nu voi putea. Totuși te înșeli asupra motivelor".

– N-am cizme, răspunse. Dar n-are importanță. Dacă sunt în stare să parcurg trei kilometri pe trotuarele din New York în sandale cu tocuri înalte, trebuie să pot să traversez acest câmp în mocasini.

Trecu în spatele lui printr-o deschidere într-un zid din piatră aridă și porni pe o cărare stâncoasă îngustă. De fiecare parte, iarba era presărată cu flori mici sălbatice, galbene, violete și albe. Frumusețea Irlandei o scoase încă o dată pe tânăra femeie din proasta sa dispoziție. Se jură să reziste neapărat oricărei dorințe de a se măsura cu George.

– Este minunat, aici, spuse, pentru a face pace.

– Nu-i așa? răspunse imediat George.

Drumul coti brusc și în fața ei, puțin mai sus, Maggie observă printre ramurile strânse ale unor ulmi și arini, o construcție masivă, cu ziduri brune gata să se prăbușească, având găuri în ele. Cerul albastru îi servea de acoperiș; aerul de uși și de ferestre. Tânăra femeie se înfioră.

– Sinistru, nu? făcu George. Asta este ceea ce-mi place. Traducerea perfectă a emoțiilor. Eileenei în mine.

Vocea i se îmblânzi pentru a sacada primele cuvinte ale Eileenei din "Lamentația pentru Art O'Leary":

"Pasiunea mea, marea mea dragoste,
În prima zi când te-am văzut,
Sub acoperământul pieței,
Ochii te-au numit "Frumusețe"
Inima te-a numit "Cămin".
I-am lăsat pe ceilalți pentru tine.
Și te-am urmat în locuri îndepărtate".

Îi întinse mâna tinerei femei, pentru a o ajuta să treacă peste o grămadă de pietre sparte, care blocau intrarea principală. Niște păsări își luară subit zborul. Maggie ridică ochii: într-o crevasă era un cuib. Traversă un pavaj acoperit cu praf, iarbă și dărâmături. Îngenunche pentru a privi printr-o fereastră joasă, dreptunghiulară. Se rezemă cu spatele de un zid, pentru a-și plimba privirea în jur.

– Eileen! strigă o voce – cea a lui George.

Maggie îl căută cu ochii, fără să-l vadă.

– Eileen! repetă vocea.

Tânăra femeie se apropie de o fereastră, dar nu văzu mai mult.

– George? strigă.

– Sunt aici, răspunse acesta vesel, în spatele ei.

– M-ai speriat, declară Maggie întorcându-se.

– Din dragoste pentru artă, Frumoaso cu ochi de smarald. Erai o perfectă Eileen O'Leary, pândind fantoma soțului tău.

– Poemul nu spune nimic de o fantomă.

– Nu în mod direct, dar întregul poem îi este adresat, nu-i așa? Și se știe că Eileen îl simte foarte aproape de ea, îi ascultă cuvintele. Sau speră. Sau o dorește. Ai putea să-ți reiei căutările, ca adineaori? Astfel îmi voi fixa în minte întru totul primele secvențe. Erai acolo, în acel colț; apoi....

– Știu, spuse Maggie.

Fu străbătută de un val de surescitare. Îl va ajuta pe George McDonagh să vizualizeze o scenă a ceea ce va fi poate cel mai important film al său.

– Vei convinge și păsările să-și ia zborul?

George îi aruncă cel mai seducător zâmbet. În clipa în care Maggie traversa ceea ce fusese fără îndoială odinioară o minunată pardoseală pavată cu dale din piatră, îi strigă:

– Ai putea să rostești vorbele lui Eileen? Măcar primul pasaj? "Pasiunea mea, marea mea dragoste..."

– Da, știu, spuse înăbușit tânăra femeie. În avion am citit textul de vreo douăsprezece ori. Este atât de frumos. Nu mi-a mai ieșit din minte. Dar oare am dreptul s-o fac? Am impresia că rivalizez cu Genevieve, adăugă roșind. Crezi că-i va păsa să fie dublată?

– Oh, va trece prin chinurile iadului, replică George râzând. Cel puțin, dacă te-ar vedea. Dar Genevieve este genul de actriță care dă din ea ce este mai bun la prima sau la a doua priză.

Cu cât voi putea repeta mai mult cu o dublură, cu atât mai ieftin vom scăpa toți. Evident, dacă găsești că abuzez de amabilitatea ta, spune-o.

Maggie îi adresă o privire indignată pe care o merita această remarcă, înainte de a începe să parcurgă în lung și-n lat sala în ruină. Privirea spiona în jurul ei. Lăsă să-i scape de pe buze incomparabila lamentație a Eileenei O'Leary.

"Pasiunea mea, marea mea dragoste,
În prima zi când te-am văzut,
Sub acoperământul pieței,
Ochii mei te-au numit "Frumusețe"
Inima te-a numit "Cămin"
I-am lăsat pe ceilalți pentru tine,
Și te-am urmat în locuri îndepărtate".

– Continuă, îi ordonă George cu o voce răgușită. Cunoști urmarea? "Nu am regretat niciodată..."

Printr-o rămășiță de fereastră, Maggie privi frunzele unui arin fremătând în briză. Un zid înălța spre cerul strălucitor o muchie sfâșiată.

"N-am regretat niciodată
Și mi-ai dat întotdeauna totul.
Ai zugrăvit camere pentru mine,
Ai copt pâini calde pentru mine,
Ai omorât animale pentru mine.
Dormeam confortabil
În patul nostru de fulgi

Până la prânz, ora mulsului,
Chiar mai târziu, dacă-mi plăcea".

La suferința care o sfâșia, tânăra femeie închise ochii. Pentru ea, el făcuse totul, reprezentase totul pentru ea și, acum, nu mai era. Dar oare chiar plecase? Jos, lângă cărarea care ducea la drum, nu se mai auzea decât cântecul vântului printre copaci. Percepea un zgomot care-i evoca bucuria. Auzea vocea care nu tremurase niciodată, nici măcar când soldații englezi voiseră să-l potolească. Îl auzea strigând:

"Bucuria mea, sufletul meu,
Nu voiam să te părăsesc
În acea zi am plecat
Cu un singur gând:
Acela că va exista o întoarcere".

Inima îi creștea de bucurie. Răspunse:

"Dragostea mea, prietenul meu,
Ridică-te de la pământ.
Te voi duce înapoi acasă.
Voi face patul nostru
Cu cearșafuri din pânză fină,
Cu pături frumoase,
Pentru a-ți încălzi trupul atât de sump,
Care zace nemișcat, lipsit de căldură în acest loc".

Și brusc, el trecu pragul, cum o făcuse de atâtea ori.

Părul negru îi cădea pe frunte, ochii de culoare deschisă străluceau de dorință, brațele se întinseră pentru a o îmbrățișa.

– Bucuria mea, sufletul meu, murmură tandru, strângând-o lângă el.

Mii de semnale de alarmă se dezlănțuiră în mintea lui Maggie. Mii de dispozitive de amortizare le făcură să tacă.

– Te rog.... începu aceasta.

– Ssst, șopti George.

Vocea i se stinse într-un sărut, mai întâi foarte blând, apoi insistent, apoi pasionat, sălbatic, până în clipa în care întreaga lume se prăbuși în jurul castelului Killashee.

Maggie nu mai rezista. Nu mai putea. George răspundea propriei sale insistențe, propriei dezlănțuiri. Se agăță de el cu toate puterile, ca și când slăbind o clipă îmbrățișarea, l-ar fi pierdut pentru totdeauna.

Se prăbușiră înlănțuiți pe solul zgrunțuros. Acesta va fi cearșafurile lor din pânză fină, păturile lor frumoase. Dorința transforma orice lucru. Mâna lui George împrăștie părul roșcat și bogat peste perna de iarbă.

– Dragostea mea, prietena mea, murmură.

Îi mângâia fața, iar și iar, ca pentru a-și fixa în memorie fiecare din trăsăturile sale, ca pentru a-i lăsa amintirea de nesters a mângâierilor. Dacă acesta era planul său de răzbunare, își spuse Maggie înnebunită, putea începe să se răzbune o veșnicie. Degetele lui George se așezară peste nasturii bluzei în carouri albe cu verde. Se opri, pândind o aprobare în ochii tinerei femei. Oh, era într-adevăr un demon: voia s-o vadă consimțind la propria înfrângere. Totuși, în tăcere, își dădu acceptul așteptat.

N-avea de ales. Foarte aproape să leșine, îl lăsă să-i deschidă nasturii cu o încetineală care era o tortură delicioasă.

Fără s-o atingă, lăsă briza să mângâie pielea catifelată, atât de rar expusă elementelor naturii. Din mâinile sale veni un preludiu de mângâieri. Pradă unei plăceri pur senzuale, Maggie gemu. Briza nu-i mai ajungea: tot trupul i se întindea spre George. Imediat, mâinile sale magice veniră spre ea, anticipându-i toate dorințele, dând naștere altora noi...

– Hei, voi acolo!

Vocea aspră venea dintr-un pâlc de copaci. Îi smulse din bucuria lor împărtășită.

– Nu este locul în care să vă comportați astfel.

Cuprinsă de amețeală, Maggie avu impresia că tot trupul său țipa de revoltă. George o ridică în picioare și o înconjură cu brațele protectoare.

– Cine este acolo? strigă acesta prin umbră.

– Nu vă preocupați de asta. Plecați imediat și nu vi se va întâmpla nimic rău.

Înfiorându-se, tânăra femeie se strădui să-și încheie nasturii bluzei. Era ca și când primise un duș foarte rece.

– Avem dreptul să fim aici! strigă George mânios. Este un loc deschis publicului.

– Este un pământ sfânt și nu vrem să vedem americani profanându-l.

– Să plecăm, murmură Maggie. Poate are o pușcă, o armă oarecare.

– Nu fi proastă. Suntem la Castlecove, nu pe strada patruzeci și doi. Vreau să știu cine este. Poate îl voi putea lua pe nepregătite. Spune ceva care-l va obliga să-și ridice fața.

Maggie se gândi rapid și făcu o încercare.

– Pregătim un film, exclamă. Repetam rolurile. Vom angaja numeroși figuranți din regiune. De ce nu vă arătați?

Ați putea să filmați pentru noi.

O clipă, doar vântul se auzi prin copaci. În cele din urmă, vocea reluă pe un ton suspicios:

– Ce fel de film?

– Referitor la Art O'Leary, răspunse tânăra femeie.

– Nu văd camerele de filmare.

– Am început doar să repetăm. Filmarea va veni după aceea.

Nu-i mai era teamă. Aproape se amuza.

– Rămâne de văzut, făcu bărbatul, enigmatic

Acestea fură ultimele cuvinte. Câteva minute mai târziu, văzură o siluetă apărând pe cărare, în apropiere de vehiculul lor, sărind pe o bicicletă și suind cărarea în pantă.

– Uf! oftă Maggie, iritată.

– Este cuvântul potrivit.

– Oare am greșit vorbindu-i despre film?

– În nici un caz. Cred că aproape l-ai convins să facă o încercare. De altfel, într-o zi sau două, toată lumea din locșorul ăsta, va fi la curent.

Își trecu mâna peste obrazul tinerei femei și-i scoase din păr o crenguță.

– Mă întreb doar de unde știa de prezența noastră aici.

– Probabil, a văzut camioneta trecând.

– Este posibil, spuse George punându-și mâinile pe umerii lui Maggie, înainte de a le lăsa în jos.

Trebuie să plecăm, reluă cu regret.

Începură să coboare, mână în mână.

– Știu. Frumoaso cu ochi de smarald, spuse George, nu ești lipsită de talent. M-ai convins acolo sus.

Maggie avu impresia unei lovituri puternice în stomac.

– Oh? făcu, cu gura căscată. Dar este ușor să joci teatru, adăugă cu o veselie excesivă, când ai un mare regizor să te îndrume.

– Într-adevăr, mă vezi în vârful scării, nu? o întrebă.

Descumpănită, tânăra femeie se întrebă dacă această aroganță aparentă ascundea de fapt o nesiguranță.

– Altfel, răspunse, n-aș fi aici.

Jignită încă de remarca asupra talentelor sale de actriță, adăugă:

– N-aveam nevoie să parcurg nici mii de kilometri pentru a fi sărutată.

– Mă îndoiesc, ripostă George cu brutalitate. Acolo, acasă, buzele se înșirau toate, probabil, în jurul grupurilor de case.

Nici Maggie, nici George nu fură capabili să rămână serioși la imaginea tuturor acelor buze aliniate în așteptare. Dar hazul acestei clipe dispăru foarte repede și porniră pe drumul spre hanul din Castelcove, într-o tăcere jenată.

***

– Ține! strigă Maggie furioasă.

Puse mâna pe scenariul său la "Art O'Leary" și-l aruncă prin încăpere.

Acesta atinse în plin capul lui George McDonagh, dar regizorul nu-și pierdu zâmbetul doar pentru atât. Tânăra femeie căută cu privirea un alt proiectil. O scrumieră din ceramică, un ceas deșteptător de călătorie, o pernă, un urcior mic cu flori de câmp... toate luară același drum. Până la urmă, zâmbetul lui George se șterse. Dar mânia lui Maggie se domoli.

Sau aproape. Să strige, să pornească un bombardament la limitele imaginației sale, n-o puteau calma pe deplin. O cină suculentă, luată în compania lui George în cea mai bună formă și plin de farmec, îi sporise durerea și furia resimțite mai devreme, când o acuzase că jucase comedia pasiunii. "Nu-ți lipsește talentul". Cuvintele sale o obsedau. Eu, actriță? cum îi putuse spune asta?

Oare pentru că el însuși jucase teatru? Ba nu, nu era posibil. Interludiul tandru și fierbinte o tulburase mai mult decât oricare întâlnire de acest gen din viața sa. Dacă intrusul acela anonim n-ar fi venit să întrerupă acea clipă, Dumnezeu știe până unde ar fi mers. Nu, era greșit. O știa perfect. Ar fi trecut amândoi de cealaltă parte a lumii, într-un loc în care "destul" nu făcea parte din limbaj, unde dragostea era singura lege.

Actriță!

Imposibil. George era prea inteligent pentru a se fi gândit că se punea pur și simplu în pielea Eileenei O'Leary, că se implica în pasiunea ei pentru soțul mort. Era un regizor profesionist. Știa să recunoască cine juca teatru și cine nu.

Aceste gânduri sporiră ranchiuna și depresia lui Maggie. Dacă George nu se putuse înșela asupra comportamentului său, remarca lui avea un singur scop: s-o rănească, s-o facă să-și piardă sângele-rece, s-o umilească. Chiar în clipa în care tânăra femeie începuse să-și spună că, poate, în mașina lui Tom Farley înțelesese greșit cuvintele schimbate între el și Genevieve Joyce, îi dăduse cea mai brutală dovadă. O adusese la Castlecove ca să se răzbune pe ea pentru scena de la "Sardi".

Dar îl privase de satisfacția scontată, nu? În timpul cinei se arătase efervescentă ca șampania. Puțin mai târziu îi scăpase sub pretextul unei activități urgente și se întorsese în camera sa.

Dar și el o frustrase de satisfacția așteptată. Nu venise să-i bată la ușă.

Cu un oftat profund, Maggie își răsuci perna sub cap. Își schimbă poziția în patul mare de aramă, de modă veche. După care, cu ochii închiși, îl văzu pe George McDonagh înaintând spre ea, cu brațele întinse pentru a o îmbrățișa.

Nu, nici așa. Se ridică în capul oaselor și aruncă o privire spre ceasul deșteptător. Puțin trecut de miezul nopții. La New York era așadar ora șase seara, iar trupul său indica aceeași oră. Nimic uimitor că mintea sa refuza somnul. Se întrebă ce făcea ceata de la "Limelight". Prietenii săi își acopereau probabil mașinile de scris; se pregăteau să meargă să bea un pahar la Joe Allan; plecau perechi să vadă un ultim succes teatral. Spera ca Tracy Nichols să se gândească să treacă pe la apartament pentru a-l hrăni pe O'Malley și a stropi grădina.

Maggie căscă. Cu orice preț trebuia să găsească un mijloc de a adormi. A doua zi va avea nevoie de toată energia. Va avea sute de detalii de reglat, dacă voia să treacă drept un veritabil atașat de presă. Va trebui să închirieze o mașină de scris, să redacteze biografiile Genevievei Joyce, a lui Adam Manskie, a lui George – să-l ia naiba – pentru ziarele irlandeze; va trebui să scrie primele comunicate pentru presa americană și să-i stea la dispoziție – cel puțin profesional – lui Larry Delgado. După care, îi va mai rămâne să cunoască un nou membru al echipei: Candy Kinicott, fiica unui atașat al ambasadei americane la Dublin, care trebuia să sosească a doua zi dimineața. Maggie promisese de asemenea să facă pancarte care vor anunța angajări pentru rolurile secundare și de figuranți și să-i convingă pe comercianții din Skibbereen să le afișeze.

Tânăra femeie se dădu jos din pat și se apropie de fereastră. După un apus care întârziase ore întregi, în sfârșit se înnoptase. Zilele lungi

de vară și serile incandescente constituiau una din splendorile Irlandei. Uneori se observa acolo chiar aurora boreală. Totuși, coasta comitatului Cork era încălzită de Gulfstream. O insulă nu departe de țărm, era renumită pentru palmierii săi.

Maggie oftă din nou: însuși faptul de a privi pe fereastră evoca gânduri care nu contribuiau la a-i grăbi somnul. Într-o zi, telefonându-i la Greenwich Village de la casa sa din Malibu, George devenise poetic, vorbind despre mărimea stelelor care străluceau deasupra hanului din Castlecove. Stelele erau acolo, dar oare unde era tandra îmbrățișare pe care părea că i-o permitea vocea lui George?

Se bătu încet la ușă. Mai întâi încremenită, tânăra femeie schiță un zâmbet. Așadar, până la urmă venise. O străbătu un fior. Își repetă rapid planurile. Va intra în jocul lui George, dar în clipa în care acesta va crede că a câștigat, îi va da lovitura decisivă: "A fost foarte bine, dragule, dar ai uitat să-ți arăți profilul bun. Gândește-te la asta mâine. Acum, trebuie să mă duc să mă culc".

– O clipă! strigă Maggie.

Îmbrăcă repede niște blugi și un pulover cu guler pe gât care se mula strâns. Își vaporiză iute apa de toaletă peste părul roșcat. În sfârșit, deschise ușa.

– Bună seara, făcu Larry Delgado.

– Bună seara, spuse dezumflată Maggie.

Simțea o mânie absurdă împotriva lui George McDonagh, ca și când el o îndemnase să creadă că-i batea la ușă și acum râdea că o prinsese în capcană.

– Ești într-adevăr o gazdă primitoare, Devlin. Mă vei invita să intru?

Tânăra femeie ezită. De când puseseră piciorul pe pământ irlandez, Larry Delgado avusese față de ea un comportament absolut corect, dar nu uitase subita sa transformare din avion. Totuși, părea

inofensiv în pijama, halatul ecosez și papuci. Un bărbat nu pornește în papuci la cucerirea unei femei, nu-i așa?

– Intră, oftă.

– Devlin, nu știu cum să-ți cer asta, începu Larry, închizând ușa după el.

– Despre ce este vorba? întrebă Maggie.

Oare judecase greșit?

– N-ai un pachet de biscuiți?

Maggie izbucni în râs. Marele critic cinematografic, făcătorul și distrugătorul de cariere de renume internațional, avea acum vocea și aerul dezolat al unui puști de nouă ani.

– Glumești.

– Mor de foame, declară Larry, pe un ton plângăreț. Ar fi trebuit să-i cer lui George să mă trezească pentru cină. În nici un caz nu voi putea să aștept micul dejun. Da, știu, nu mi-ar face rău să pierd unul sau două kilograme, dar de ce tocmai în această noapte? Ce a fost în meniu în seara asta?

– Oh, nimic extraordinar, făcu tânăra femeie, cu trăsăturile împietrite. Anghinara din grădina Kathleenei, o bucată de miel marinat în rozmarin și fript la foc de lemne, cartofi noi mici, salată de lăptuci și un diplomat ornat cu frișcă groasă s-o tai cu cuțitul. N-ai pierdut mare lucru.

– Spune că nu-i adevărat! gemu Larry. Că de fapt ai mâncat tocană cu un sos cu cocoloașe.

– Nu se gătește în acest mod în Irlanda. Cel puțin nu aici. Bryan și-a făcut ucenicia într-un mare restaurant din Paris. Nu știi?

Îl văzu dezamăgit și i se făcu milă.

– Bryan și Kathleen ne-au recomandat să ne simțim ca acasă; putem pune chiar un sac în frigider.

Ei s-au culcat, dar dacă ești în stare să găsești comutatoarele în bucătărie...

Porniră pe culoar în vârful picioarelor, trecură prin fața camerelor în care George McDonagh, Genevieve Joyce și Adam Manski dormeau probabil și ajunseră în bucătărie. Deocamdată nu erau alți clienți și Kathleen o lăsase pe Maggie să înțeleagă că prezența companiei de filmare pentru "Art O'leary" era un adevărat dar ceresc. Hanul din Castlecove era cunoscut până în Germania și Franța pentru mesele îmbelșugate în stil familial, dar micul sat se afla departe de circuitele turistice.

După ce consumă o duzină de felii fine de miel, Larry declară:

– Nu-mi vine să cred. După acest sejur, voi fi obligat să fac o cură de slăbire, dar cu atât mai rău!

Examină bucătăria, toată echipată în oțel inoxidabil. Trecu admirativ un deget peste marginea farfuriei făcută dintr-o argilă roșiatică, acoperită parțial cu un email aproape transparent, modelată și pictată manual.

– Totul este demn de "patru stele". Mă întreb cine a făcut aceste farfurii. Și aceste pahare, adăugă, ridicând un pahar fără picior, umplut cu lapte gras.

– Farfuriile sunt opera lui Stephen Pearce, care lucrează la Shanagarry, la două ore de aici. Sticlarul, este fratele său, Simon. Mi-a spus George.

Mândră de cunoștințele sale despre Irlanda, Maggie zâmbi.

– Și tot ce spune George este literă de evanghelie.

– Philip Pearce, tatăl lor, continuă tânăra femeie, fără să semnaleze remarca, este și el un mare olar. În seara asta, pe masă, erau de asemenea minunate seturi țesute manual și șervete din pânză de in, toate de fabricație irlandeză.

Aveam impresia că cinez într-un muzeu de arte și meserii.

– Într-una din aceste zile, va trebui să mergem la Shanagarry, spuse Larry. Soția mea este înnebunită după ceramică.

Maggie se relaxă puțin. Lorenzo F.X. Delgado, în loc de scotch, sorbea cu înghițituri mici un pahar cu lapte; părea că renunțase la rolul de Romeo.

– Poate voi cumpăra și eu, declară tânăra femeie. De asemenea pahare. Primisem tot ce era necesar ca daruri de nuntă, dar am lăsat totul când am părăsit apartamentul soțului meu. Oricum, erau servicii prea elegante, după gustul meu. John n-ar observa niciodată eleganța și frumusețea acestei ceramici. El....

Se întrerupse. Degeaba își luase Larry o aparență inofensivă, nu era un motiv să se lase în voia confidențelor intime cu el. În acest ritm, nu va întârzia să-i mărturisească și că, devenind soția legitimă a lui John, după ce fusese dragostea sa secretă, păruse la fel de rigid în pat ca și gustul său pentru porțelanul cu flori.

– Mă întreb de ce doresc să-ți mărturisesc amănunte din viața mea personală? spuse Maggie zâmbind, pentru a masca brutalitatea întrebării.

– Presupun că pentru același motiv care-i face pe oameni să dorească să ți se destăinuie, Devlin. Suntem amândoi ziariști buni și esența acestei meserii nobile constă în a ști să asculți. Apropo, mâine va trebui să găsim cel mai bun mijloc de a transmite copia mea. Cu siguranță va trebui să trimit telexuri de la biroul de poștă din Skibbereen.

Cu vârful lingurii, adună din farfurie un rest de frișcă.

– Este pe lista mea, răspunse Maggie. Acum, să facem ordine. Slavă Domnului, începe să-mi fie somn. Preferi să speli, sau să ștergi vasele?

– Dacă ți-aș cânta niște cântece de Cole Porter în timp ce le faci tu pe amândouă? sugeră Larry. Serios, Devlin, ultima dată când am prins

un balon de fotbal, acum nouăzeci de ani, i-am dat drumul.... N-ai vrea să ai pe conștiință distrugerea acestei vesele superbe?

– Probabil nu este foarte fragilă; familia Dunnstable le dă să mănânce din ea copiilor, chiar și gemenilor de doi ani.

Îi aruncă o cârpă.

– Curaj. Avem cinci minute pentru asta.

Larry oftă.

– Pun pariu că nimeni nu i-a aruncat vreodată o cârpă lui George McDonagh, Devlin. Oare trebuie să slăbesc vreo zece kilograme? Să pun să mi se implanteze păr, poate?

Maggie îl sărută spontan pe capul chel.

– Îmi placi așa. Arăți a ziarist. Mie îmi amintești de barul de la primul etaj, la "Sardi", la ora șase seara, când toți reporterii de la New York Times vin să tragă la măsea. Ceea ce-ți trebuie, este să-ți schimbi punctul de vedere. Femeile su spălat destul vasele în timp ce bărbații le-au cântat cântece.

N-ai auzit vorbindu-se despre asta?

– Ai putea să-mi povestești totul când vom merge la Shanagarry.

– De acord. Și acum, vrei să le ștergi?

Tânăra femeie muncea să facă iar chiuveta impecabil de curată, când auzi o ușă deschizându-se la etaj. Treptele scării trosniră.

– Cred că avem companie, spuse Larry.

Și cu siguranță era George, se gândi Maggie, cuprinsă de un teribil presentiment. Puse buretele la loc și-și dezlegă repede șortul galben al Kathleenei. Dar nu putea schimba nimic din aspectul casnic al scenei.

– Ia te uită, ia te uită, făcu George cu vocea tărăgănată la care tânăra femeie se aștepta. Fermecător. Vă jucați amândoi de-a mica familie? Sper că nu v-ați stricat mâinile. V-ar putea jena pentru a bate la mașină.

Maggie rămase mută, cu privirea ațintită asupra lui. Prezența lui George în acea clipă era deja mai mult decât suficientă; cuvintele sale, puneau sare pe rană.

– Am coborât doar pentru a mă droga, reluă regizorul. Ne știți pe noi ăștia din California; ne drogăm cu suc de portocale.

Scoase două portocale din frigider, le privi cu un aer disprețuitor și luă alte două. Le rostogoli energic pe masa de lucru.

– Asta face să iasă sucul, remarcă.

– Să știi că avem portocale la New York, făcu tânăra femeie, imitând tonul vocii sale.

Replica nu avea nimic spectaculos, dar lui Maggie îi fu deocamdată de-ajuns.

George scotoci într-un dulap, apoi în altul.

– Cu decalajul orar, ar trebui să fiți amândoi morți. Oare ce v-a ținut treji? O discuție pasionantă asupra utilizării prim-planurilor la Antonioni? Maggie este o intelectuală, Delgado. Fă-o să vorbească despre artă: este cel mai bun mijloc de a-ți atinge scopurile. Ah, iată... adăugă.

Scoase un storcător de fructe, din sticlă, model vechi, care-i aminti tinerei femei anii copilăriei. Larry lăsă cârpa.

– Știi ce ești McDonagh? Un câștigător răutăcios.

Maggie dori să-și arunce brațele în jurul ziaristului, dar nu ținea să-și dezvăluie atât de clar emoțiile. George se mulțumi să ridice sprâncenele, în timp ce tăia portocalele pe jumătate.

– Nu e rău. Un citat extras din vreun articol de-al tău?

Din dulapul cu pahare, luă două mici, fără picior.

Două! Două sucuri de portocale pentru doi californieni? Al doilea putea fi destinat, evident, lui Adam Manski, dar era mai probabil destinat Genevievei Joyce. Tânăra femeie își aminti de perioada de

început cu John Venable – perioada minunată care le precedase căsătoria: după ce făceau dragoste, sau unul, sau celălalt, se ducea să aducă suc de portocale din frigider...

În vestibulul hanului, sună telefonul. Se priviră toți trei.

– Oare cine poate să fie la ora asta? întrebă Maggie. Pun pariu că este o greșeală. Mă voi duce să răspund, înainte să trezească pe toată lumea.

Ieși în fugă.

– Hanul din Castlecove, spuse politicos.

O voce de bărbat, joasă, alterată de alcool, lansă un mesaj îngrozitor:

– Femeie, cum poți să dormi sub același acoperiș cu bărbatul care i-a distrus viața Norei Keaveny? Avea doar șaisprezece ani. Spune-i lui George McDonagh că suntem câțiva care n-am uitat.

Un declic anunță sfârșitul convorbirii.

Maggie îl văzu pe Larry, în definitiv ziarist, privind-o cu curiozitate. George, cu câte un pahar în fiecare mână, pornise pe scară, dar era sigură că asculta cu atenție.

– Probabil ați greșit numărul, reuși să spună, în ciuda inimii sale înspăimântate.

Închise, stinse lumina și-l precedă pe Larry pe scară ca și când nimic nu se întâmplase.

Capitolul 7

A doua zi, pe Maggie o trezi o delicioasă aromă de bacon și cârnați. Își aminti imediat apelul telefonic din noaptea precedentă. Lumina zilei nu era suficientă pentru a-i risipi tulburarea în care adormise și care prevestise un somn chinuit de coșmaruri.

Evident, cel cu care vorbise la miezul nopții, cufundat în beție, nu făcuse diferența dintre ea și Kathleen. Oare avea obligația morală de

a-i împărtăși conversația tinerei irlandeze? Da, cu siguranță. Totuși, această perspectivă o dezgusta ciudat. O asemenea informație ar fi neliniștit-o, fără îndoială pe proprietara hanului și degeaba: Kathleen ar fi fost incapabilă să-l identifice pe bărbat după descrierea lui Maggie.

Atunci, să-i vorbească despre asta lui George? Din toate fibrele ființei sale, tânăra femeie respinse această idee. Sau îi va spune ce se întâmplase între el și Nora Keaveny, sau nu-i va spune nimic. Iar Maggie nu știa ce-i va fi mai greu de suportat.

"Doar șaisprezece ani", spuse tânăra femeie cu voce tare, tristă. Crezuse că știa ce-i mai rău despre abaterile de la conduită ale regizorului. Poate sperase că jucase un rol, influențat de atașatul său

de presă, Harriet Mills, rol pe care sfârșise în a-l lua prea în serios. Dar nu. După toate aparențele, cu zece ani mai înainte, când avea douăzeci de ani, considerase deja drept jucării inimile și trupurile femeilor. Oare cum o sedusese pe sărmana Nora Keaveny? se întrebă. Ce se întâmplase cu ea?

Keaveny.... Băutorul sobru și singuratic din ajun se numea Liam Keaveny.

Oare vocea lui era cea pe care o auzise la telefon? Și necunoscutul de la castelul Killashee? Oare era vorba de un singur bărbat, sau de trei bărbați diferiți? Erau toți aproximativ de aceeași vârstă și din același sat, dar tânăra femeie nu era acolo de suficient timp pentru a putea recunoaște vocile.

O durea capul. Avea nevoie de o cafea bună. O clipă, își dori să se afle într-un hotel mare și banal, unde ar fi putut coborî să ia un mic dejun anonim, printre necunoscuți. Potrivindu-și în blugi o bluză de croială bărbătească în carouri, nu se putu împiedica să-și amintească mâinile lui George, pe nasturii cămășii din ajun. Rămase încremenită pe loc, de un extaz cu efect întârziat, incapabilă să se miște, să respire. Îi trebui toată puterea voinței pentru a se smulge farmecului acelei clipe și pentru a-și compune o față marcată de o veselie naturală.

Avea noroc, constată Maggie la intrarea în sufragerie: va mânca singură, fără să-și pună la încercare talentele de actriță. O văzu doar pe Colleen Quinn, o adolescentă timidă, fiica medicului din sat, care ajuta familia Dunstable. Colleen puse în fața lui Maggie un ceainic aburind, murmură că era ultima care coborâse să ia micul dejun și plecă în fugă spre bucătărie.

În mod normal, tânăra femeie era o băutoare de cafea inveterată dar, după o înghițitură, decise că-i plăcea ceaiul irlandez. Tare, aromat, părea să aibă proprietatea de a lămuri ideile. Când Colleen se

întoarse, cu o tavă cu bacon și cârnați, își turnase a doua ceașcă. Scandalizată, tânăra fată își uită timiditatea obișnuită.

– Oh nu, îi spuse, nu trebuie să-l beți niciodată fără lapte: vă va roade în stomac.

Cu autoritate, turnă lapte în ceașca lui Maggie și fugi fără să audă protestele acesteia în fața unei mese atât de copioase.

Maggie se surprinse încă o dată pe ea însăși. Mâncă tot, ca ajutată de o gură invizibilă. După care, nu putu rezista unei felii – nu, două felii – dintr-o pâine desăvârșită, cu foarte puțin unt auriu și cu o urmă de dulceață de portocale, făcută de Kathleen. Își privi cu stupoare farfuria goală. Ceaiul cu lapte îi alungase durerea de cap, micul dejun dispăruse ca rezultat al unei pofte de mâncare fără precedent și se simțea acum aproape bucuroasă. Desigur, mai avea în minte amenințătorul telefon nocturn și amintirea celor două pahare cu suc de portocale, dar, inexplicabil, avu subit certitudinea că totul se va aranja. Se afla în Irlanda, George McDonagh va începe turnarea "Lamentației pentru Art O'Leary" și unchiul Pat i-ar fi calificat grijile drept "picături de ploaie în ocean".

Își consultă ceasul. Trebuia să meargă la Skibberley, cu Tom Farley și mica Shelagh, dar îi mai rămânea încă o jumătate de oră înainte de plecare: avea timp să facă un scurt marș rapid. Cu acest regim de Guinness, cârnați, frișcă și pâine, avea datoria, pentru prima dată în viață, să-și supravegheze silueta. Castlecove se dovedea delicios și primejdios din punct de vedere al caloriilor.

Porni pe drumul ascendent și șerpuitor care ducea la castelul Killashee, când o rablă de mașină o ajunse gâfâind în spatele ei. În trecere, șoferul o salută cu mâna pe Maggie. Aceasta îi răspunse prin același gest. Acest scurt salut între doi necunoscuți reprezenta în ochii tinerei femei însăși emblema acelei părți de lume în care se afla. Măcar

dacă relațiile dintre oameni ar fi fost mereu atât de simple, atât de plăcute! Dar, în realitate, nu te puteai mulțumi cu mici gesturi din mână. Sufletul căuta intimitatea cu o altă ființă, cu aspectele sale diferite de tandrețe și de brutalitate. De ce, se întrebă cu melancolie, în ceea ce o privea, tandrețea era mai tandră și brutalitatea mai brutală? După toate aparențele, restul omenirii nu părea sortită acestor emoții ajunse la culme.

Nu departe de ea, percepu zgomotul unui motor puternic și văzu apropiindu-se o mașină sport, gri ca argintul. Două mașini în cinci minute... un adevărat ambuteiaj pentru Castlecove. Șoferița, o tânără femeie cu ochii ascunși în spatele unor ochelari mari de soare, cu părul blond ciufulit de vânt, n-o salută pe Maggie în trecere. Câteva secunde mai târziu, aceasta auzi mașina schimbând viteza, oprindu-se și făcând cale-ntoarsă. Vehiculul aproape o atinse pe tânăra femeie, dar și de data aceasta, șoferița nu păru să-i remarce existența. Maggie își continuă drumul și, din nou, mașina argintie reveni în direcția sa. De data aceasta, șoferița se opri și trecu capul prin portieră. Nu avea mai mult de optsprezece ani și fața cu trăsături fine era alterată de o mină îmbufnată.

– Unde naiba se află Castlecove? o întrebă pe Maggie pe un ton tăios, ca și când o acuza că ascunsese satul. Pe vârful colinei, o săgeată indică în jos, iar jos, o altă săgeată indică în sus. Și între ele, nici urmă de sat.

Judecând după accentul său, era americană. Maggie nu prea știa dacă îi venea să-i dea o bătaie la spate, sau s-o strângă la piept. Tânăra blondă era, evident, o copilă răsfățată și tinerei femei nu-i plăcea deloc. Dar această impolitețe față de o necunoscută o făcu mai indulgentă cu ea însăși. Ea cel puțin, se lua doar de prieteni.

– Sunteți în Castlecove, îi spuse tânăra fată.

Aveți în față două prăvălii și în spate, hanul și stația de benzină...

Blonda n-o lăsă să termine.

– Hanul. Pe el îl caut.

– La opt sute de metri de aici. Casa mare albă, cu acoperișul roșu. Are și o firmă, dar este ascunsă de cercelușii.

Cuprinsă de un presentiment, Maggie schiță un zâmbet.

– Pariez că sunteți Candy Kinicott.

– Foarte exact, făcu cealaltă, împingându-și ochelarii spre spate. Și dumneavoastră, cine sunteți?

– Maggie Devlin. Atașatul de presă al lui George McDonagh.

– Ah da, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră.

Candy o măsură pe tânăra femeie cu o privire rapidă, impasibilă.

– Vă cobor la han? îi propuse, ca și când îi acorda o favoare deosebită.

– Mă duceam la Fortuna, dar... Da. Mulțumesc.

Brusc, Maggie dori să fie prezentă, pentru a o apăra pe Kathleen, când această mică înfumurată va apărea la han. Se instală pe scaunul acoperit cu piele neagră.

Candy mângâie cu ostentație lemnul tabloului de bord.

– Frumos, nu? Este un XK-140. Un Jaguar, adăugă. Recompensa mea pentru că am reușit la examenul de intrare la universitatea din Vassar.

– Felicitări, făcu Maggie.

– L-am făcut să urce până la două sute cincisprezece, pe șoseaua din Dublin, continuă tânăra fată râzând.

Coborî colina conducând nebunește – cel puțin această impresie o avea Maggie.

– Nu mă îndoiesc! spuse.

Supraveghea acul indicator îngrozită și se ruga cerului.

Candy schimbă viteza cu multe scrâșnete.

– Sunteți amanta lui George? întrebă neglijent, ca și când vorbea despre ploaie și vreme bună. Este termenul folosit de generația voastră, nu?

Tânăra femeie luă vocea tremurătoare a unei sărmane bătrâne.

– Vrei să știi, copila mea, dacă îl vizitez pe domnul McDonagh? Dumnezeule, fata mea, voi tinerii sunteți foarte obraznici.

Gluma nu avu succes și Candy anunță cu iritare:

– Nu-mi place să rivalizez cu altcineva, dar este important pentru mine să-l am. Valorează nouăzeci și nouă de puncte, îți dai seama? Mick Jagger a coborât la nouăzeci....

– Credeam că acele povești de adunare de puncte sunt depășite, spuse Maggie fără să se formalizeze. Punctele și atât.

Tânăra fată își scutură părul blond, lung.

– Este ca și când ai spune că rockul nu mai are valoare. Există întotdeauna oameni care adoră însemnările necrologice. Să nu-ți pese, continuă Candy pe un ton arogant, nu-mi doresc o relație de durată cu George. Este prea bătrân pentru mine. De altfel, am un iubit extraordinar acasă.

– Este norocos să aibă o logodnică atât de fidelă, exclamă Maggie.

În sinea sa, era stupefiată. Nu era de mirare dacă părinții Kinicott se grăbiseră să-și propună fata ca asistentă de producție, când George le telefonase pentru a le anunța călătoria în Irlanda. Tânăra femeie spera doar că mica arogantă blondă să nu-l urmărească prea fățiș pe George în fața familiei Dunstable și a oamenilor din zonă. Din nefericire, își spuse cu amărăciune, George va fi cu siguranță încântat s-o ajute pe Candy să câștige acele blestemate nouăzeci și nouă de puncte. Se întrebă dacă, pentru a-i da întâlnire, va alege castelul Kilashee. Totuși, micuța nu era probabil genul căreia să-i placă

rămurele în păr. Atunci, întâlniri nocturne în grădină, la lumina stelelor? Când Genevieve Joyce va dormi?

– Iată portul, spuse Maggie, pentru a se smulge gândurilor negre. Este frumos, nu-i așa?

– Nu egalează cecul din Kerry.

– N-am văzut Kerry, dar peisajul este mult mai primitiv, nu? Nu este cultivat ca aceste coline? După părerea mea, în asta constă frumusețea din Castlecove. Omul și natura au semnat aici un pact, se pare. Privește zidul de piatră dură care se desfășoară acolo sus, între câmpul verde deschis și câmpul verde închis. Sunt pietre foarte simple, modelate de timp, dar mâinile omenești care le-au așezat, le-au dat formă și sens.

– Foarte practic, o ironiză tânăra fată. Este extras dintr-unul din comunicatele dumitale de presă?

În urlet de frâne, se opri în fața hanului și pietricelele tocmai ciuruiră cercelușii.

După cum se temuse Maggie, Candy îi tră de sus pe Bryan și pe Kathleen Dunstable, cum o tratase de sus și pe tânăra femeie. Ceru "gromul" pentru a-i scoate bagajele din mașină și nu avu nici măcar o umbră de zâmbet când Kathleen, cu o seriozitate perfectă, anunță că gromul tocmai părăsise hanul în compania manichiuristei. De-abia dacă îi răspunse la salut lui Tom Farley, care-și scosese politicos șapca pentru a o întâmpina.

Kathleen remarcă nemulțumirea lui Maggie în fața unei asemenea aroganțe; îi luă partea noii sale prietene.

– Nu te sinchisi, spuse râzând. Nu voi purta pică Americii din cauza acestei mici înfumurate.

Am întâlnit deja acest gen de fată. Măcar dacă Bryan și cu mine am putea s-o facem să lucreze la bucătărie în această vară! Mama a făcut

din George un bărbat în timpul sezonului în care a fost angajat aici. Și totuși, când a sosit, era un copil mare.

– Nu știam. Iată de ce pare că știe totul aici, cum nici un turist n-ar fi în stare.

– Oh, da: a lucrat o vară întreagă la noi. Părinții mei făceau deseori asta. În acel sezon i-am avut pe George și pe Nora Kea...

Se întrerupse brusc, scuturând din cap. Obrajii roz i se îmbujorară.

– Aveam doar paisprezece ani, reluă grăbită. Și ți-am spus, făcusem o adevărată pasiune pentru el. Dar era de zece ori mai înalt ca mine. Ca și acum, nu?

Întinse brusc mâna și atinse ușor cotul lui Maggie.

– Să nu te preocupe ceea ce povestesc anumiți oameni. Au mintea îngustă. Consideră Dublinul drept cealaltă față a lunii, ca să nu mai vorbim despre Statele Unite. În ciuda aparențelor, George este un tip cumsecade... Mergi cu tata la Skib? Nu mai avem biscuiți pentru ceai. Vrei să-i amintești să cumpere? Și dacă poți, împiedic-o pe Shelagh să mănânce jumătate din ei pe drumul de întoarcere...

– Nu pot promite să-i spun nu lui Shelagh, afirmă râzând Maggie. Cere-mi orice altceva.

Privirile celor două femei se întâlniră. Râsul lui Maggie se stinse. O clipă, fusese gata să jure că prietena sa aștepta de la ea întrebarea crucială: "Cine este Nora Keaveny"? Ce se întâmplase între ea și George, în acea vară faimoasă? Dumnezeule, își spuse tânăra femeie, ce ușurare ar fi fost să pună acea întrebare, să descopere secretul telefonului nocturn. Dar să pornească o anchetă meschină asupra lui George însemna să se coboare la nivelul lui Candy Kinicott. Chiar mai rău: dacă punea întrebarea, dacă și Kathleen îi răspundea, nu era sigură că s-ar mai fi putut afla în fața lui George, nici măcar în calitate de atașat de presă.

Datora posterității să se realizeze acest film și realizat cum trebuia să fie. Nu?... Da, își răspunse singură.

Și fugi în căutarea lui Tom Farley și a lui Shelagh.

***

De cealaltă parte a ușii-fereastră din salonul hanului din Castlecove, ploaia șiroia.

– Sunt mulțumită pentru grădina ta, îi declară Maggie Kathleenei, dar aș vrea ca ploaia să se oprească după prânz, pentru a ne permite să începem filmarea.

– Asta este Maggie, spuse George McDonagh, care tocmai intrase. Nu se gândește decât la artă. Puțin o interesează dacă iarba se usucă și moare, dacă oile nu mai au cu ce să mânânce. Camera trebuie să filmeze.

Tânăra femeie nu avu timp să găsească o mică replică acidă; Kathleen ripostă deja:

– Dacă nu ești un mare prost, George McDonagh, mă întreb cine este. Chiar n-a fost secetă în acest sezon; să bat în lemn.

Bătu energic în placa șemineului vast.

– Și acum, aș face mai bine să mă duc să văd dacă Bryan are nevoie de ajutor pentru masa de prânz.

– Ce-a apucat-o? începu George.

Dar Maggie îi întorsese deja spatele, pentru a măsura încăperea în lung și-n lat. Nu se simțea obligată să răspundă. Aruncă pe furiș o privire spre ceasul său. Curând, va fi ora unu. Kathleen și Bryan invitaseră o duzină de oameni din Castlecove și din împrejurimi

pentru un bufet la care să-l cunoască pe George și pe cei din compania sa. Liam Keaveny trebuia să facă parte dintre invitați. Dacă nu venea, ar fi putut fi dovada că el fusese misteriosul de la telefon, din noaptea precedentă. O dovadă fragilă, trebuia să recunoască, din care-i va fi greu să se decidă.

Un curent electric păru că străbate încăperea. Își făcea intrarea Genevieve Joyce. Purta un pulover din lână auriu, strâns pe corp. Își tapase părul negru. Pe gene avea un strat de rimel care ar fi trebuit, prin greutatea sa, s-o facă să-și plece pleoapele, își spuse Maggie. Parfumul său impregna aerul cu esență de iasomie.

Actrița se apropie de George și-l strânse în brațe ca și când nu se văzuseră de săptămâni. Făcură braț la braț înconjurul încăperii pentru a-i întâmpina pe invitați. Maggie fu obligată să recunoască: regizorul arăta față de invitații familie Dunstable o căldură convingătoare. Discută despre veselă și cristaluri cu Rose și Denis O'Leary care, în aceeași dimineață sosiseră să afișeze într-unul din magazinele lor din Skibbereen una dintre pancartele lui Maggie, care cereau figuranți. Se întreținu despre pescuitul de somoni și despre galeriile de artă cu familia Weber, un cuplu american, care închiria în fiecare an o casă la Glandore. Cu doctorul Quinn, își aminti de un incident referitor la un bol de supă, de care se râdea de zece ani. Schimbă păreri despre viitorul politic cu doamna Duncan, de la Union Hall, a cărei fiică le dăduse un pisoi roșcat lui Shelagh și Denny Dunstable. Făcu considerații despre firea măgarilor cu Seamus Hayes, fermierul ale cărui pământuri se învecinau cu castelul Killashee.

– Ia spune, George McDonagh, întrebă Molly Fortune, cum se face că vrei să începi filmarea chiar în această după-amiază? De-abia am afișat apelul nostru pentru figuranți.

– Înțelegeți, nu filmăm în ordine cronologică.

În timpul primelor zile ne vom ocupa numai de secvențele care se desfășoară între Eileen și Art. Apoi vom umple golurile. Toată lumea știe că domnești peste Castlecove, Molly. N-ai putea face să înceteze ploaia? În realitate, sper puțin să n-o văd oprindu-se: aș putea să merg la pescuit. L-ai cunoscut pe cameramanul meu? Ți-l prezint pe Adam Mansky. Adam, iată-i pe Molly și Jimmy Fortune. Știu că detești fotografii de amatori, dar Jimmy a reușit câteva fotografii remarcabile ale vapoarelor din port: trebuie să le vezi pentru a crede. Doctore Quinn....

Dacă Genevieve nu strălucea de același farmec, cel puțin zâmbea și se abținea de a arunca sarcasmele pentru care era celebră. Acest prânz era un vis pentru un atașat de presă, își spuse Maggie. Și toată această bucurie li se cuvenea acestor minunați Bryan și Kathleen Dunstable. Le spuse după aceea.

– Oh, m-am gândit că va fi amuzant, răspunse cu modestie Kathleen. Și mi s-a părut util să-i reunim pe toți acești oameni, pentru a-i angaja în susținerea filmului.

– Există și oameni care se opun filmării, Kathleen?

Irlandeza întoarse ochii.

– Ți-am spus ieri: există unii care se arată foarte posesivi față de vechiul castel. Și câțiva își amintesc de tinerețea înflăcărată a lui George.

– El este mereu la fel de înflăcărat, spuse Bryan trecându-și un braț în jurul taliei soției sale.

Zâmbea. Totuși, fără să vrea, Maggie se întreba dacă nu-i purta pică lui George pentru vechea pasiune a Kathleenei pentru el, chiar dacă aceasta data de zece ani și nu ajunsese nicăieri.

– Liam Keaveny n-a venit, am remarcat asta, începu cu îndrăzneală tânăra femeie.

Era o iluzie oare? I se păru că-i vede pe Kathleen și Bryan schimbând o privire jenată.

– A făcut o criză de reumatism, explică hotelierul. N-a vrut să iasă prin ploaie.

Un bărbat care nu rata să vină să-și bea berea în fiecare seară, la aceeași oră? După ce-și petrecuse toată viața în comitatul Cork, trebuia să fie obișnuit cu ploaia, ca și cu soarele. Dar Maggie nu putu deloc să insiste. Mulțumi din nou familiei Dunstable și se duse în camera sa.

Își consacră douăzeci de minute transformării camerei într-un mic birou. Măsuța de toaletă deveni masă de lucru pe care trona mașina de scris de închiriat. Își strivui foile de etichete autocolante pe care fotocopiase adresele. Mica Shelagh se oferise deja să le desprindă pentru a le lipi pe plicuri. Pentru a-și începe pe deplin activitățile, Maggie nu avea nevoie decât de soare: atunci ar fi putut începe filmarea și ar fi avut elementele primului său comunicat.

Natura se arătă formidabilă. Ploaia încetă brusc, așa cum începuse. În spatele ferestrei lui Maggie, un univers înverzit părea să sclipească în mii de smaralde. Aproape imediat, se bătu la ușă. Vocea lui Candy Kinicott anunța pe un ton oficial:

– Camioneta pleacă într-o jumătate de oră. Camioneta pleacă într-o jumătate de oră.

Tânăra femeie își simți inima strângându-se când vehiculul încărcat din greu porni pe cărarea îngustă care ducea de la șosea la castelul Killashee. Din fericire, George nu era cu ei: în compania Genevievei Joyce, deschidea drumul în Mercedesul lui Tom.

– Ah! făcu Adam cu emoție, când zări ruinele impresionante ale castelului. Are ochi, George al nostru.

Cu cât mai multe uși și ferestre, cu atât mai multe cadre. Castelul acesta este făcut pentru un film.

Tânărul emigrant polonez, cu părul tuns perie, sări jos din camionetă, pentru a măsura perimetrul castelului; cu mâinile de fiecare parte a ochilor, ca pentru a vedea prin obiectivul camerei, evalua unghiul luminii, care trecea printre ramurile încurcate ale arborilor.

George i se alătură și cei doi bărbați începură să descarce vehiculul. Regizorul flancă intrarea cu două reflectoare din aluminiu; Adam plasă saci cu nisip la picioarele lor, pentru a le stabiliza. Păreau doi puști pe cale să construiască, în felul lor, un turn extrem de spectaculos.

– Nu știu dacă am rămas în urmă cu douăzeci de ani, sau dacă suntem niște precursori, exultă George, dar nu-mi amintesc să fi început un film într-o asemenea libertate. Este ca și când, toată viața, am escaladat munții cu ajutorul corzilor și a pitoanelor înainte de a mă afla brusc gata s-o fac pe picioarele mele. Maggie, nu trebuie să uiți asta pe generic: "Specialist în lumini: Dumnezeu".

Râsul tinerei femei se adăugă la al său și, o clipă, există numai între ei o bucurie delirantă.

– Sărută-mă, ceru George. Sărută-mă pentru a-mi aduce noroc, oh, atașatul meu de presă drag.

– Pentru a-ți aduce noroc, murmură Maggie.

Ridicată pe vârful picioarelor, îi atinse ușor buzele cu ale sale. De-abia dacă fusese un sărut, dar se repercută în toate celulele trupului său.

– Dar n-am nevoie de noroc, se corectă imediat regizorul, dacă ești a mea. Spune-mi-o. Ca să mor pe loc dintr-un preaplin de bogății.

O prinse de umeri.

– Spune-mi că ești a mea, pentru a-mi permite să fac să treacă această convingere în filmul meu.

Privirea ca și mâinile sale o țineau pe loc. Maggie era incapabilă să se miște, să vorbească. George îi mângâie tandru gâtul.

– Ești extraordinar de frumoastă astăzi, știi? Nici un bărbat nu și-ar putea dori o muză mai frumoasă. Simt în tine un fel de febră. Spune-mi că te-ai sucit și răsucit în pat, gândindu-te la mine.

Tânăra femeie închise ochii, pentru a nu-l lăsa să vadă câtă dreptate avea. Buzele lui George se presară peste ale sale, brațele lui o înconjurară. Acum cunoștea o nouă tortură: cea a dorinței exacerbate pe care nu putea nici s-o accepte, nici s-o respingă.

– Geo.... orge...

Candy înainta cu pași mari spre ei.

– Adam nu găsește trepiedul camerei.

– În geanta Aer Lingus, cu pilele de rezervă.

Cu un braț, George o reținea încă pe Maggie lângă el.

– L-am pus eu însumi în camionetă.

Candy o privi pe tânăra femeie cu dușmănie.

– Intri în pielea personajului, George? spuse.

Blânda copilă se întoarse, pentru a pleca să-l găsească pe Adam. George începu:

"A fost o dată o fată minunată Candy
Și care arăta uneori laturi inedite
Dar, atunci când era...."

– Geo... orge! Te cheamă Genevieve!

Cu regret, acesta îi dădu drumul lui Maggie.

– Poate, într-o zi, vom sfârși prin a reuși ceva, oftă, sărutând-o pe nas.

Maggie îl urmări cu privirea. Măcar dacă n-ar fi avut această seducție incredibilă! În orice clipă, chiar dacă era sigură că-și găsise

direcția bună – cea în care nu risca să-l întâlnească pe George – era suficient ca acesta să-i fure un sărut, sau să-i ceară unul și acul busolei sale începea să oscileze nebunește. În acea după-amiază, îmbrăcat cu o cămașă și niște blugi strâmți, încălțat cu cizme, costumul care în ochii lui transpunea în epoca modernă ținuta secolului al XVIII-lea al lui Art O'Leary, era practic irezistibil. Totuși, îi rezistase, nu? Asta era cel mai ciudat. Îi dăduse buzele, dar fără cuvintele pe care i le ceruse. Și dacă le rostise? Vor avea vreun sens, sau nu?

O mică masă vibrând de energie, cu părul roșcat ca al său, alerga spre ea: Shelagh Dunstable. Bryan sosea în spatele fiicei sale, cu fiul său Danny călare pe umeri.

– Mama n-a putut veni pentru că dormeau gemenii, dar ne-a trimis să vedem ce se întâmplă.

Fetița bătu din palme.

– Este formidabil, nu?

– Da, nu-i așa? făcu Maggie zâmbind.

– Am văzut două filme la Cork: "Bambi" și "Muppets", dar nu știam că voi vedea unul la castel.

Tânăra femeie se chirci pentru a ajunge la nivelul copilei.

– Sper că nu vei fi dezamăgită, draga mea. Acum nu prezentăm un film, îl facem. Genevieve și George se vor preface că sunt alte două persoane, Eileen și Art. Adam va face fotografii cu ei, folosind acea frumoasă cameră albastră... o vezi? Iar un aparat care se numește magnetofon, va asculta tot ce-și spun. O vezi pe Candy? Își pune pe cap un fel de urechi mai mari de șoarece. Aceea se numește cască de ascultare. Este pentru a ști dacă totul se desfășoară bine. Înțelegi puțin?

– Oh, da, spuse Shelagh dând energic din cap. Explici foarte bine. La fel ca mama și tata. Dar știi ce a spus astăzi mama lui Maggie

Durcan? A spus că în lămpi există bucăți de soare, pentru a le face să lumineze. Este proastă, nu? Dacă ar fi soare în lămpi, n-ar merge noaptea, când este nevoie de ele! Mă duc să-i vorbesc tatei despre magicofon.

– Este magnetofon, repetă cu blândețe Maggie.

Shelagh se repezi spre fratele și tatăl său, dar se opri brusc, pentru a o privi pe tânăra femeie cu o privire plină de dorință.

– Când vor face filmul cu magnetofonul, vom vedea un film la castel? Aș vrea să fie cu animale. Ador animalele, tu nu?

– Ba da, și eu.

Privi copila plecând, cu un amestec de dragoste și nostalgie, foarte nou pentru ea. Iubise întotdeauna copiii într-un mod abstract, dar la New York, rareori întâlnea micuți în drumul său.

Se smulse din gândurile sale pentru a merge să-i întâmpine pe Bryan și Danny și pe ceilalți oameni din regiune veniți să asiste la începutul filmării. Îl văzu cu satisfacție pe Larry Delgado în conversație cu Seamus Hayes, fermierul și cu Molly și Jimmy Fortune. Larry lua notițe din belșug.

George și Adam făcură un semn: tocmai erau gata. Maggie alergă să plaseze o pancartă la intrarea pe cărare: "Se filmează. Liniște, vă rog". Dacă niște turiști aleseseră acea zi pentru a vizita castelul Killashee, vor înțelege.

În clipa în care tânăra femeie se întorcea spre castel, Genevieve Joyce, complet îmbrăcată în negru, apăru din spatele camionetei, trecu prin fața micului grup de spectatori și se duse să-și ocupe locul dintre două ziduri dărâmate. Tom Farley aplaudă și ceilalți îl imitară. George îi lăsă actriței timp să-și guste succesul înainte de a merge el însuși să se așeze lângă Adam Manski. Cameramanul ridică prețioasa cameră pentru a o așeza pe suportul capitonat legat de umărul său drept.

– Liniște pe platou, strigă regizorul cu o autoritate care făcu să treacă un curent electric prin trupul lui Maggie.

Era un moment istoric. George McDonagh era gata să înceapă un nou film.

Candy Kinicott, purtând o tăbliță pe care scria "Scena I. Numărul 1" veni pentru o scurtă clipă în fața camerei.

– Se filmează, anunță Adam Manski.

Genevieve Joyce măsura castelul în lung și-n lat și privirea îi scotocea cel mai mic colțișor. Îngenunche pentru a privi pe o fereastră joasă. Ridică ochii spre cer.

Avea în ochi o nesfârșită suferință. Dar o bucurie pură o ridică la amintirea zilelor de odinioară.

"Pasiunea mea, marea mea dragoste,
În prima zi când te-am văzut
Sub acoperământul pieței,
Ochii mei te-au numit "Frumusețe"
Inima te-a numit "Cămin".
I-am lăsat pe ceilalți pentru tine
Și te-am urmat în locuri îndepărtate".

Cuvintele veneau pe buzele lui Maggie, emoțiile rezonau în propria inimă. Cu pumnii încleștați, îl văzu pe George McDonagh – care nu mai era regizor, ci actor – mai mult decât actor, imaginea vie a lui Art O'Leary – înaintă spre castel, cu pasul său hotărât. Cizmele sale striveau crengușele, statura sa impozantă făcea ea însăși arborii să pară mai mici. Se opri în fața unui zid în ruină, ezitând între două bucurii: cea de a-și anunța prezența și cea de a-și auzi soția, dragostea sa cântându-i osanale. Se lăsă pradă celei de-a doua dorințe. Asculta și

zâmbetul i se lărgea, în timp ce Genevieve – nu, Eileen – revedea plăcerile din patul lor nupțial. În sfârșit, vorbi:

"Bucuria mea, sufletul meu,
Nu voiam să te părăsesc,
În acea zi am plecat
Cu un singur gând:
Acela că va exista o întoarcere".

Aștepta clipa în care soția sa, văduva sa îl ruga să se ridice, să vină la ea, pentru a trece pragul și a se lăsa văzut de ea. Atunci...

Nu! Maggie trebui să-și lipească mâna de gură pentru a-și reține un strigăt de spaimă. George o privea pe Genevieve, o atingea pe Genevieve, o săruta pe Genevieve, o atrăgea pe Genevieve spre solul zgrunțuros, își puse degetele pe nasturii rochiei sale, se opri un timp cât să pândească acordul său din privire. Repeta exact, în ele mai mici amănunte, toate gesturile din ajun, cu Maggie.

Oh, Dumnezeule, oare monstruozitatea acestui bărbat era fără limite?

Făcu stânga-mprejur, se repezi la întâmplare pentru a scăpa de spectacolul oribil. Nu s-ar fi simțit trădată mai cumplit nici dacă i-ar fi fotografiat trupul gol și ar fi arătat fotografia în public. Se folosise de corpul, de emoțiile, de toată ființa sa, pentru a pune scena la punct... și toată lumea o știa! Asta era cel mai îngrozitor. Toată lumea era sigură, era la curent. Bryan, Candy, Larry, familia Fortune... toți îi vor privi trupul și vor ști că mâinile lui George îi mângâiaseră sânii, fără să fi avut vreo emoție. Mângâieri care, pentru Maggie, redaseră universului adevăratele dimensiuni, pentru George McDonagh fuseseră o simplă repetiție.

Își căută refugiul în spatele camionetei, cu fața întoarsă spre ferma familiei Hayes, afară de vederea echipei și a spectatorilor. Urmări din ochi o femeie solitară care, pe bicicletă, suia cu greu colina.

Mintea îi șovăia. Tot trupul o durea ca și când fusese bătută.

Recurse la vechea tehnică respiratorie. Se lăsă pe pământ și se așeză în poziția de bază yoga. Dar nu reuși să se concentreze. Vocea Genevievei Joyce ajungea până la ea printre arbori, striga noi cuvinte pasionate. George ceruse probabil o a doua dublă. Maggie se întrebă dacă prima nu-l mulțumise pe deplin, sau dacă dorea doar să pună mâna din nou în public pe Genevieve.

O mașină urca încet coasta. Un Volkswagen verde, vechi. Se opri, acolo unde începea cărarea care ducea la castel. Imediat, tânăra femeie fu în alertă. Pusese pancarta care cerea liniște, dar castelul era un loc public, iar trecătorii puteau să nu asculte de poruncă. Cei trei coloși care coborâră din Volkswagen erau poate turiști străini, care nu înțelegeau engleza. Înțelese, prea târziu, că ar fi trebuit să scrie și în franceză și în germană.

Se îndreptară spre cărare. Îi va trimite înapoi pe bărbați. Aproape spera să-i vadă rezistându-i: era suficient de furioasă.

Dar auzi urcând până la ea vocea unuia dintre bărbați, încărcată de dezgust:

– Americanii aceștia ne profanează locurile sfinte. Să mergem să le arătăm noi lor.

Maggie se opri. Păli. Cunoștea vocea aceea. Era cea care-i amenințase pe ea și pe George, în timpul îmbrățișării lor fierbinți. Dacă acei bărbați ajungeau în vârful cărării și-i vedeau pe Genevieve și pe George repetând aceeași scenă, se va dezlănțui infernul. Își imagină camera făcută bucăți, fețe rănite, poate.

Trebuia să-i oprească neapărat.

Sări în camionetă. Nu îndrăzni să pornească motorul: zgomotul putea fi captat de magnetofonul puternic. Dar motorul era inutil. Vehiculul avea botul întors spre poalele colinei: Adam făcuse stânga-mprejur pentru a ușura descărcarea. Maggie eliberă frânele și camioneta începu să ruleze în linie dreaptă spre cei trei bărbați. Zărind monstrul tăcut, aceștia se refugiară sărind în cele două părți ale cărării.

– Ștergeți-o de aici, sau continuu să rulez și vă strivesc mașina, șuieră Maggie.

Îi privi destul de mult timp întinși pentru a-și întipări în memorie trăsăturile lor. Îl auzi pe unul dintre ei strigând:

– Liam!

Făcură stânga-mprejur, pornind să coboare cu toată viteza, vociferând. Pentru prima dată, Maggie zări un al patrulea bărbat în Volskwagen. Acesta auzi vacarmul și văzu sosind asupra lui monstrul roșu. Se așeză la volan și scoase mașina din drumul lui Maggie. Ceilalți trei traversară un câmp și săriră din mers în mașina care dispăru rapid.

Maggie opri camioneta și privi vacile din fața sa. Se uită în oglinda retrovizoare și-și zâmbi forțat. Șuvițele de păr roșcat se îndreptau în toate sensurile. Avusese probabil aerul unui adevărat demon, în vehiculul roșu. În minte îi veni, prea târziu, o idee: ar fi trebuit să descopere numărul mașinii verzi. Dar avea oare importanță acest amănunt? Avea impresia că bărbații nu erau pregătiți să facă o nouă încercare de același gen.

Nu voia să urce cărarea în camionetă: poate magnetofonul era în plină acțiune. O duse pe câmp, coborî și porni pe jos.

Când ajunse, toată lumea se bucura de un moment de odihnă. Se extaziau în fața talentului fenomenal al Genevievei în a doua dublă. Filmul va fi extrem de emoționant, se repeta.

Larry Delgado scria în grabă cu mâna înflăcărată.

– N-am văzut ceva asemănător de mult timp, îi spuse entuziasmat lui Maggie, înainte de a începe să scrie iar.

Adam Manski mângâia camera albastră, ca și când tocmai făcuse dragoste cu ea. Așezată pe jos, cu brațele în jurul genunchilor, Candy Kinicott părea transportată. Maggie se simți reacționând la surescitarea generală. Dar îi privi pe Genevieve și pe George, strânși unul lângă celălalt în ușa castelului și, o clipă, își dori să-i fi lăsat pe cei trei borfași să tulbure filmul.

Capitolul 8

Se auziseră strigătele atacatorilor. Maggie trebui să povestească întâmplarea. Fu aproape ușurată. I-ar fi fost imposibil să mai aibă de păstrat încă un secret. Cel mai greu îi era să explice propriul rol: nu ținea să facă pe eroina. Dar toată îngrijorarea era inutilă: Candy Kinicott se însărcină să-i deschidă gura.

– N-ar fi fost mai bine, spuse acea tânără persoană cu accentul său tărăgănat, să-i lași să urce până aici, chiar dacă era mai puțin palpitant? Dacă sunt din zonă, Bryan, Tom sau altcineva, i-ar fi recunoscut. Adam i-ar fi putut chiar filma.

– Tu nu i-ai auzit. Eu, da, răspunse Maggie. Aveau față intenții rele. Dacă Adam ar fi ațintit camera asupra lor, ar fi făcut-o bucăți și ar fi distrus pelicula, poți să fii sigură. Și dacă ar fi rănit pe cineva? De acord, i-am fi putut identifica, dar cu ce preț?

Spre stupoarea tinerei femei, Genevieve Joyce îi veni în ajutor.

– Să n-o mai luăm pe ocolite, dragă. S-ar fi luat de mine, nu? Obiectivul lor este întotdeauna vedeta feminină. Un nas spart, sau ceva de acest gen. În orice caz, eu îți sunt foarte recunoscătoare că le-ai luat-o înainte, chiar dacă au scăpat ieftin.

– Groaznic, groaznic, mormăi Tom Farley. Nu-mi vine să cred că cineva de la noi se poate comporta așa.

Fața îi luase o tentă de neliniște. Își ștergea transpirația abundentă.

– Dacă știau de filmare, trebuie să fie neapărat de aici, spuse George.

– Ați pus pancarte peste tot pentru a angaja figuranți, obiectă Molly Fortune.

– Da, dar au fost afișate doar în această dimineață.

George privi spre Maggie, care întoarse ochii. După o ezitare, reluă:

– Eram aici ieri, pentru a repera exterioarele. Cineva s-a înfuriat: nu voia americani aici... N-am spus nimic. Să spun drept, n-am luat lucrurile în serios.

– Veți pune să vină poliția? întrebă Seamus Hayes cu o anumită teamă.

– N-am fost niciodată foarte predispus să mă adresez poliției, făcu regizorul cu o strâmbătură. Maggie, după tine, nu se vor mai întoarce?

– Dacă vor reveni, vor fi cel puțin o duzină și înarmați, răspunse aceasta înfiorându-se.

Știa că ar fi trebuit să-l ia la o parte, pentru a-i vorbi despre telefonul amenințător din noaptea precedentă. Dar, deocamdată, nu suporta ideea unei întrevederi particulare cu el, mai ales dacă trebuia să facă aluzie la comportamentul său cu femeile. Totuși, ar fi fost necesar. Era în stare de șoc întârziat și ar fi avut mai mult ca niciodată nevoie de o clipă de răgaz. Dar oare până în ce punct își putea asuma responsabilitatea echipei și a filmului? Dacă-i spunea tot adevărul lui George, poate îi va da ultimul indiciu de care avea nevoie pentru a dezlega misterul și a se apăra împotriva oricărei amenințări ulterioare.

Numai dacă nu s-ar duce ea însăși să-l găsească pe Liam Keaveny?

La această idee, inima îi bătu mai puternic. El fusese la volanul Volkswagenului verde, era aproape sigură. Aproape sigură că Nora Keaveny era fiica sa. Aproape sigură că maniera în care George o tratase pe Nora cu zece ani mai înainte era la originea ostilității prezente. Dar dacă se înșela? Putea să distrugă, degeaba, liniștea unui bătrân.

Oare George nu prevăzuse acea primire ostilă la Castlecove? De ce s-a întors? Desigur, castelul Killashee aducea filmului un cadru de să-ți taie respirația. Dar cu siguranță existau și alte ruine la fel de remarcabile.

Trebuia să-i vorbească lui George cu orice preț.

Cu dinții strânși, se îndreptă spre el. Acesta reîncărca, ajutat de Adam și Candy, camioneta. Îi observă forța naturală, perfecta cursivitate a mișcărilor.

Larry Delgado o făcu să tresară, luând-o de cot. Ziaristul declară:

– Știi, Devlin, dacă n-aș fi convins de deplina ta sinceritate, te-aș bănui că i-ai inventat pe acești derbedei, în scop publicitar.

– Nu prea știu cât de sinceră sunt, ripostă Maggie, dar mi-e teamă că îmi supraestimezi puterea de invenție.

– N-am nici o îndoială asupra eficacității sale. Doar ai inventat greșeala de număr de telefon de peste noapte, nu?

Introdusese foarte abil întrebarea în conversație și tânăra femeie nu-și putu ascunde reacția. Se refugie într-o tăcere încăpățânată.

– Haide, Devlin. Credeam că suntem prieteni. N-ai să începi să iei modelul atașaților de presă al căror unic comentariu este "Fără comentarii?"

– Și tu n-ai să începi să te joci de-a reporterii indiscreți! replică Maggie. Nu uita că ești critic cinematografic.

– Am început la fapte diverse. Nu mi-am revenit complet.

Ce era cu acel telefon?

– Larry, eu....

Se întrerupse. Candy Kinicott își trecuse brațul pe sub al lui George, care de altfel nu părea supărat și, ridicată pe vârful picioarelor, îi murmura ceva la ureche. Regizorul dădu amuzat din cap.

– Este o idee formidabilă, auzi Maggie.

George îl strigă pe Tom Farley.

– Tom, dacă ai conduce-o pe Genevieve la han? Candy îmi va da o lecție de conducere pe bomba sa de argint.

Și, ca și când Maggie era o sărmană orfană pe care el trebuia s-o hrănească, s-o îmbrace și s-o transporte, îi strigă:

– Frumoaso cu ochi de smarald, poți să te întorci în camionetă, cu Adam. Te simți în stare să urci acolo?

Replica îi ieși imediat de pe buze, o regreta, dar nu și-o putu reține.

– Nu uita să-i reciți lui Candy acel poem cochet pe care l-ai compus despre ea, exclamă pe un ton ostil.

Cedase încă o dată temperamentului său coleric. În zadar căuta o remarcă banală. Își pierduse sângele-rece. Imposibil să-l regăsească.

Spre marea sa uimire – dar cum o mai putea uimi el, își spuse – George făcu un pas spre ea. Ochii de culoare deschisă străluceau de o lumină care semăna ciudat cu tandrețea. Probabil o observă și Larry: se îndepărtă ușor de tânăra femeie, ca și când îi recunoștea regizorului o anumită prioritate.

– Credeam dispărut caracterul acesta neplăcut, spuse George. Începuse să-mi lipsească.

Evident, gândi Maggie și mai nefericită. Unul dintre elementele planului său de răzbunare consta în a o face să-și arate în public cele

mai intime emoții. Probabil era pe deplin satisfăcut: își dezvăluise sufletul în fața lui Candy Kinicott și a lui Larry Delgado. Brusc, George deveni aproape tandru față de victima sa.

Maggie se întoarse spre Larry cu o privire care se voia strălucitoare de entuziasm.

– Ei, Larry, dacă am merge la Shanagarry, cum am prevăzut? Știu, este cam târziu, dar mă simt plină de energie, după mica mea aventură. În cazul în care Kathleen îl sună la telefon pe Stephen Pearce, ne va face să vizităm atelierul, sunt sigură de asta, chiar dacă sosim după închidere.

Ziaristul arătă un entuziasm nesperat.

– Formidabil, Devlin. Mă așteptam să te văd eschivându-te. Oare cine își ține promisiunile făcute la miezul nopții? adăugă cu un zâmbet nerușinat, foarte indicat. Printre coline, deasupra Corkului, există un loc numit Arbutus Lodge. Dacă-i dau crezare unui prieten din Chicago, acolo se mănâncă formidabil și este o vedere trăsnet spre port. Cel mai renumit local de noapte din toată Irlanda, se pare. Întorcându-ne, am putea cina acolo. Când Kathleen va aranja totul cu prietenul său olarul, voi suna să rezerv o masă. Bryan mai este acolo? Aș vrea să văd cu el, dacă putem avea o mașină.

– I-a dus pe micuți la han.

În timpul acestui schimb de cuvinte, George rămase încremenit pe loc. Își îndepărtă șuvița de păr care-i căzuse pe frunte cu un gest furios, care-i făcu plăcere lui Maggie, pentru că-l atinsese în mod dureros.

– Nu este ușor, spuse regizorul după o ezitare, să conduci noaptea pe drumuri de țară necunoscute.

– Devlin și cu mine ne cunoaștem drumul, făcu Larry pe un ton degajat.

Un brusc presentiment o sperie pe Maggie: "Nu mă lăsa să plec! îl ruga în tăcere. Nu pleca împreună cu Candy! Pune capăt acestei nebunii. Să rămânem amândoi. Am fost aduși pe pământ în acest scop".

George percepu poate tumultul său interior, dar nu arătă nimic. Se întoarse și se îndepărtă în compania lui Candy spre Jaguarul argintiu.

Cu un braț trecut prietenește în jurul umerilor lui Maggie, Larry o conduse spre camionetă.

– M-am descurcat bine, Devlin? Te-am ajutat să rănești de gelozie inima lui El Genius?

– Sentimentele îmi erau atât de vizibile? oftă Maggie.

– Mi-e teamă că da. Să nu ții vreodată să joci de bunăvoie rolul de spion, Devlin.

– Ai fost foarte dibaci să-mi vii în ajutor. Este o adevărată ușurare să poți vorbi în sfârșit fără înconjur.

– Dibaci? repetă Larry indignat. Am fost absolut superb. Evident, îmi văd și interesul, nu te înșela. Dacă am petrece noaptea la Arbutus Lodge? Flăcăul nostru ar avea măcar motive întemeiate să fie gelos.

– Nu, Larry, imposibil. Dacă mergând la Shanagarry, ăsta îți era scopul, să nu ne mai gândim.

– O femeie atât de evoluată nu crede totuși în acea veche poveste "pentru unii mumă, pentru alții ciumă", Devlin?

Tânăra femeie se opri.

– Ce înțelegi prin asta?

– Doar nu crezi că El Genius și Candy vor sta pur și simplu de vorbă despre puterea motoarelor, nu?

Fără să răspundă, Maggie se grăbi spre camionetă. Pocăit, Larry gâfâia în urma ei.

– Îți cer iertare. A fost o lovitură sub centură, Devlin.

– Părerile mele îmi aparțin doar mie, spuse aceasta printre dinți.

– Știu. Dar nu asta este problema. Vrei părerea celui mai indulgent bărbat pe care-l cunoști? Lui George nu-i pasă nici cât negru sub unghie de Candy Kinicott. Femeia care-l interesează ești tu.

– Dar este un interes nesănătos. Este obsedat de dorința de a mă face să sufăr, izbucni Maggie.

– Atunci, pentru ce te atrage atât de mult? Nu, îmi retrag întrebarea. Istoria omenirii n-a cunoscut niciodată o singură inimă simplă. De ce ai fi tu altfel? Sper sincer că totul se va aranja între voi. Și acum, să mergem liniștiți la Shanagarry, de acord?

– De acord.

La han, Kathleen auzise vorbindu-se de atacul ratat de la castelul Killashee: era tulburată. Se repezi spre Maggie și o întrebă dacă era într-adevăr în stare să meargă la Shanagarry.

– Am nevoie doar să fac o baie și să-mi schimb hainele. Plimbarea îmi va face foarte bine. Ar fi de preferat să-ți faci griji pentru acei bărbați din mașina verde, Kathleen: am băgat groaza în ei.

– Încă îmi vine greu să cred. Nu mă îndoiesc de vorbele tale, Maggie, dar oamenii de pe aici nu sunt așa.

– Mi-ai spus totuși că ar putea exista o anumită ostilitate față de filmarea la castel.

– Ostilitatea este un lucru. O agresiune este altul. Și când te gândești că Shelagh și Danny erau acolo: ar fi putut fi răniți.

– Apropo, spuse Maggie, sper că Bryan nu regretă că i-a adus? Nu din cauza agresorilor, ci mai degrabă... a scenelor de dragoste.

– Au văzut și altele la televizor. Probabil li s-a părut amuzant. Dar nu mi-ar plăcea să vadă scenele cu omoruri. De fapt, unde este George? După părerea mea, trebuie să sune la poliție.

– A plecat. Cu Candy.

Tânăra femeie evită ochii Kathleenei.

– Iar eu, mă duc să fac baie.

Îndreptându-se spre scară, Maggie aruncă o privire la bar. Bryan se afla acolo, cu perechea de americani întâlnită la prânz și doi alți turiști. Liam Keaveny nu era. Totuși, era ora sa.

Se întinse în cada plină cu apă foarte caldă și respiră parfumul plăcut de trandafiri din Irlanda, al săpunului cumpărat de la farmacistul din Skibbereen. Își va pune jupa plisată din stofă fină de lână, se hotărî, și puloverul verde închis; se va încălța cu cizmele și va lua o vestă pentru a se proteja de răcoarea nopții. Larry se arătase foarte amabil. Merita să aibă la brațul său o femeie cât mai seducătoare cu putință.

În ciuda grijii acordate toaletei, era gata cu un sfert de oră mai devreme. În Irlanda, nimeni nu se grăbește niciodată. Unchiul Pat spunea deseori: "Dumnezeu a făcut timpul și l-a făcut din belșug". Fiecare zi dădea impresia unei nemărginiri în miniatură, poate pentru că apusurile întârziau atât de mult timp.

Nu ținea să-l aștepte pe Larry jos, riscând să-i întâlnească pe George și pe Candy, când se întorceau din mica lor ieșire. Se cufundă într-un fotoliu adânc acoperit cu o țesătură înflorată și luă o culegere de poeme. Dar două zile petrecute în Irlanda n-o eliberase încă de obiceiurile din New York. Se instală în fața mașinii de scris și își suflecă mânecile. Mai bine să înceapă comunicatul de presă pe care trebuia să-l expedieze a doua zi.

"Castlecove, Comitatul Cork, Irlanda", bătu în capul foii. Făcu o pauză, timp în care căută un început care să atragă atenția. Un zâmbet larg îi lumină fața. Degetele începură să alerge pe clape.

George McDonagh, regizorul egomaniac, a început astăzi turnarea unui nou film în exterioarele de la castelul Killashee.

Această nouă operă, al unsprezecelea film al lui George McDonagh, este "Lamentație Art O'Leary, bazată pe poemul din secolului al XVIII-lea scris de Eileen O'Leary, după moartea soțului său, împușcat de englezi. Filmul are ca vedete pe Genevieve Joyce și pe McDonagh însuși, care se mândrește cu același talent în fața și în spatele unei camere.

Secvența de deschidere este o îmbrățișare pasionantă care ar trebui să susțină reputația unui bărbat care n-a făcut niciodată dragoste în intimitate, dacă o putea face în public. Această "scenă de dragoste" va trece cu siguranță în istorie ca unul dintre cele mai remarcabile pasaje involuntar comice aduse vreodată pe ecran. McDonagh purtând blugi strâmți și cizme de cow-boy cu marca fabricii, pătrunde în ruinele de la castelul Killashee ca și când și-ar face intrarea într-un bar. Se întoarce spre public, pentru a se asigura că fiecare dintre admiratoare are ochii ațintiți asupra sa. După care, cu profilul cel mai bun prezentat camerei, o aruncă practic pe Genevieve pe solul zgrunțuros.

Unii vor vedea în această secvență o parodie deliberată a faimoasei îmbrățișări din "Pe aripile vântului". Alții se vor mulțumi să spună că McDonagh ar fi făcut mai bine să rămână în spatele camerei.

Camera folosită pentru acest film este o RCA TK-76. La început, McDonagh pretindea că vrea să inoveze procurându-i lui Adam Manski, cameramanul, un echipament video. Dar astăzi a trecut la mărturisiri: a cumpărat camera RCA pentru că era albastră ca ochii săi.

Reciti ce scrisese. Nu putea trimite acest comunicat. Păcat. Probabil ar fi suscitat un viu viu interes pentru film. Ei, cu atât mai rău. Se amuzase bine scriindu-l și-i făcuse foarte bine.

Îl mai citi o dată și râse mulțumită, scoțând foaia din mașină pentru a o face ghem și a o arunca la coșul de gunoi.

– Iată, pentru tine, George McDonagh!

***

Cu fața lipită de geamul de la Miniul în pană, Maggie privea ploaia care cădea în averse. Era aproape miezul nopții și se aflau la cel puțin o oră de Castlecove. Învârti încă o dată cheia de contact, obținând în loc de orice răspuns un scârțâit trist și un geamăt. Cu siguranță, ploaia produsese un scurtcircuit în sistemul electric. Nimic de făcut: trebuia așteptat sfârșitul furtunii.

– După tine, eu sunt responsabilă, fără îndoială, izbucni tânăra femeie.

Dar Larry își stăpâni orice reacție.

– O mașină făcută în Marea Britanie, ar trebui totuși să fie în stare să suporte ploaia, continuă Maggie, bătând cu degetele pe volan.

– Relaxează-te, Devlin. Mai devreme sau mai târziu, vom ajunge. Dacă am juca niște mici jocuri?

– Te rog, Larry, te rog. Nu mă sfătui să mă relaxez. Știi bine că detest asta. La han, probabil sunt morți de îngrijorare pentru noi.

Cu ochii ațintiți în noaptea brăzdată de ploaie, asculta apa lovind în acoperișul mașinii.

– Măcar dacă ar exista un loc de unde am putea să sunăm, reluă.

– Acolo, probabil toată lumea doarme. Și în caz contrar, probabil plouă și la Castlecove; cu siguranță, au înțeles ce s-a întâmplat.... Am petrecut o seară plăcută, nu-i așa? Cel puțin până la pană.

Da, seara fusese foarte plăcută, Maggie trebuia să accepte. Ei și lui Larry îi plăcuseră mult Stephen Pearce, ca și ceramica sa. Până la urmă

cumpăraseră tot ce le permiseseră mijloacele lor. Cina la Arbutus Lodge și vederea spre port, răspunseseră apoi întru totul așteptărilor lor.

Iată de ce se lăsaseră surprinși de acest potop. Petrecuseră clipe prea frumoase. Se simțea vinovată; n-ar fi trebuit să se amuze niciodată atât de mult în compania unui bărbat care nu era George McDonagh. Oh, nebunia din mintea sa! Fără îndoială, acesta nu se gândea câtuși de puțin la ea.

Oare cine-l însoțise în cameră în această seară? se întrebă posomorâtă. Genevieve Joyce, sau Candy Kinicott? Sau se împărțise cu generozitate între cele două femei? Nu s-ar fi mirat. Nimic n-o putea mira la el. Și totuși...

– Pare să se domolească, Devlin, spuse Larry.

Maggie coborî cu precauție geamul câțiva centimetri. Potopul devenise o simplă aversă. Brusc, cum începuse, ploaia încetă.

Tânăra femeie răsuci cheia în contact. Nici o reacție.

– Probabil trebuie să uscăm motorul, spuse.

Se simți curios de bucuroasă: va putea în sfârșit să acționeze.

– Ce vrei să spui? o întrebă însoțitorul său.

– Exact ce am spus. Trebuie să luăm o cârpă, să mergem să ridicăm capota și să înlăturăm apa.

– Îți bați joc de mine, Devlin. Apa nu se va evapora singură?

– Cum? La soare?

Larry oftă.

– Ar fi atât de bine pe scaunul din spate. Nu pare foarte normal să ștergi motorul cu o cârpă.

– Este cât se poate de normal, afirmă Maggie zâmbind. Acum un an sau doi, am urmat un curs cu un mecanic. Ei bine, de ce ne vom folosi? Cred că ar fi perfectă cămașa ta. Bumbac sută la sută, nu-i așa?

Foarte absorbant...

Larry își pipăi inițialele brodate pe cămașa sport maro.

– Fugi de aici, Devlin, m-a costat o avere! De ce să nu folosim puloverul tău? Și el este din bumbac, nu?

– Orice este mai bine decât bancheta din spate, făcu Maggie cu convingere. Îmi voi scoate puloverul, dacă îți scoți și tu cămașa. Este mult de absorbit.

Cu o mișcare rapidă se întoarse cu spatele, își scoase veșmântul și-și îmbrăcă vesta căreia îi încheie cei trei nasturi.

– Iată, spuse. Este rândul tău.

Larry îi aruncă o privire rugătoare, oftă profund, își scoase cămașa și întinse mâna spre impermeabilul său.

– Par un exhibiționist, bombăni legându-și cordonul și încheindu-și nasturii.

Puloverul și cămașa fură complet sacrificate, dar operațiunea fu încununată de succes. Maggie răsuci cheia în contact și motorul hurui.

– Mă întreb dacă n-ar trebui să telefonăm, spuse tânăra femeie ajungând la Bandon.

– Devlin, de ce te frământi așa? Ai crescut probabil între părinți permanent agitați. Amintește-ți, există un singur aparat în vestibul. Dacă ai telefona, s-ar putea să trezești toată casa. El Genius te îngrijorează, nu? Crede-mă, îi va face bine să-și facă sânge-rău din cauza ta.

– Dar amintește-ți, ne-a recomandat să fim prudenți pe drumurile de țară.

– Nu-mi amintesc. N-a fost una din observațiile sale de neuitat.

– Avea un presentiment, o știu și este nebun de îngrijorare, insistă Maggie.

– N-am auzit niciodată o reflecție mai stupidă din partea unei ființe rezonabile. Un presentiment, Devlin? Devii teribil de californiană.

Peste puțin, mă vei întreba de semnele mele astronomice.

Străbătură Bandonul în tăcere. Trecând peste podul templului, la Rosscarbery, Maggie declară:

– Începe să-mi fie somn. Vrei să cânți? În nici un caz Cole Porter. M-am cam săturat.

Cu un fel de tandrețe zeflemitoare, Larry îi cântă "N-am putea să fim prieteni?" și toate celelalte cântece pe care tânăra femeie dori să le asculte. Când, în sfârșit, opri mașina între Mercedesul vechi al lui Tom Farley și bomba argintie a lui Candy Kinicott, nu se mai neliniști de ceea ce putea face, gândi sau simți George McDonagh.

Împinse ușa de la intrare, care nu era niciodată încuiată cu cheia. Imediat auzi o alta deschizându-se la etaj. O lampă se aprinse pe palier. George coborî în grabă treptele. Părea că dormise complet îmbrăcat.

– Maggie? Totul este în ordine? întrebă.

Dar expresia i se schimbă. Examină curios îmbrăcămintea ciudată a celor doi sosiți.

– Ați fost oare obligați să vă vindeți cămășile pentru a cumpăra ceramică? îi întrebă pe un ton glacial.

Făcu stânga-mprejur pentru a porni din nou pe scară.

Tânăra femeie rămase paralizată, dar Larry urcă treptele două câte două și-l prinse pe George de cămașă.

– Ești nebun, McDonagh? întrebă cu o voce înăbușită. Circuitul nostru electric a fost înecat. Dar Devlin a avut o idee strălucită: singurul lucru de făcut era să absorbim totul. Iată ce am făcut cu toaletele noastre. Nu meriți să ți-o spun, dar Devlin a stricat o seară, de altfel foarte plăcută, lamentându-se de la Cork până la Rosscarbery, în legătură cu probabila ta îngrijorare. După părerea mea, vă potriviți bine. Doi bolnavi!

Dădu drumul cămășii și se îndreptă cu pași mari spre camera sa.

– Ei bine, făcu George McDonagh.

– Ei bine, făcu Maggie Devlin.

– Așadar, ai cunoștințe de mecanică? întrebă regizorul.

Expresia îi era de neînțeles.

– Am cunoștințe în orice, răspunse tânăra femeie fără să se gândească. În afară de bărbați. Nu mă așteptam la acest gen de reacție din partea lui Larry.

Regizorul brunet și ziarista roșcată se măsurară. Îi despărțea încă o jumătate de etaj. Casa răspândea zgomotele sale nocturne. Unicul bec care-i lumina pâlpâi și-și reveni.

– De fapt, cred că știi foarte multe despre un bărbat, spuse George.

– Pentru că am bănuit că vei fi neliniștit?

– Nu vorbesc doar de asta, dar m-am neliniștit, este adevărat. Nu, mă gândeam...

Se întrerupse, ca pentru a căuta în memorie.

– Egomaniac.

Nu fac niciodată dragoste în intimitate, dacă pot s-o fac în public. Ar fi mai mult decât este nevoie...

Cu pumnii strânși și fața lividă, Maggie urcă o treaptă.

– Cu ce drept scotocești în coșul meu de hârtii? șuieră.

– Ah, cea mai bună apărare este atacul, făcu George. Dar această tehnică nu-ți va reuși, Frumoaso cu ochi de smarald. Ești din est și cu siguranță nu crezi în inconștient, dar de ce ai lăsat cu atâta comoditate acea foaie mototolită în coș și ai uitat să încui ușa cu cheia? Poate, pentru că voiai să citesc acel text?

– Suntem în Irlanda. Oamenii de aici își lasă ușile descuitate. Kathleen și Bryan nu încuie niciodată nimic cu cheia. Evident, în Irlanda nu toată lumea este irlandeză, adăugă.

Se gândi la Candy Kinicott și la dorința sa de "a-l avea" pe George; probabil cu orice preț.

– Nu, consimți George pe un ton degajat. Nu toată lumea din Irlanda este irlandeză. Dar poate te înșeli: hârtia a putut fi găsită în mod inocent. De altfel, nu are importanță, nu crezi?

Un vânt rece păru să mătură casa. Maggie își strânse vesta în jurul ei.

– Mă concediezi?

– Asta cauți? Sperai că voi găsi comunicatul acela blestemat și că te voi da afară?

Tânăra femeie era incapabilă să joace acest joc mai mult timp.

– Nu! șopti. Este ultimul lucru pe care l-aș vrea.

Sub privirea intensă a lui George, își simți genunchii începând să tremure. Doar faptul de a respira îi cerea toată energia.

– Țin să pun lucrurile întru totul la punct, reluă regizorul. Vrei să rămâi din admirație pentru munca mea.

– În parte... începu Maggie.

Chipul însoțitorului său se lumină de emoție.

– Doar în parte?

– Doar în parte, răspunse tânăra femeie în șoaptă.

Nu mai putea să-și ascundă sentimentele profunde nici față de ea, nici față de George. Îl iubea pe acest bărbat. Dacă era o nebunie, atunci va găsi modul de a trăi cu această nebunie. Dar văzând expresia radioasă a lui George, nu se înșelase, acesta își dorea dragostea sa.

Acum era în fața ei, dar n-o atinse. Emoționat aproape până la lacrimi de ce-i citea în privire și Maggie plecă ochii.

– Atunci, mă ierți că am scris acel comunicat? îl întrebă cu o voce înăbușită.

– Așteaptă puțin, făcu George.

Neliniștită, Maggie ridică brusc capul.

– După părerea mea, continuă regizorul, meriți o amendă.

– O amendă?

– Un sărut pentru greșeală. Acuzata se ridică împotriva sentinței?

– Nu, Înălțimea Voastră, murmură Maggie.

George se apropie și tânăra femeie simți parfumul de trifoi și inelele părului de culoare închisă. Mai aproape încă și-i simți bătăile inimii. Totuși, nu puse mâinile pe ea, iar Maggie crezu că moare de dorință.

– Pentru că m-ai tratat ca egomaniac, recită monoton, un sărut.

Se aplecă spre ea și, tot fără s-o atingă îi sărută ușor buzele.

– Pentru că ai vorbit de un pasaj "involuntar comic", un sărut.

De data aceasta, își apăsă gura peste cea a lui Maggie, obligând-o s-o întredeschidă. Aceasta se clătină. Ar fi căzut dacă n-ar fi înconjurat-o în sfârșit cu brațele.

– Pentru că ai spus că am pătruns în ruinele de la castelul Killashee ca și când aș fi intrat într-un bar, un sărut.

Acum, Maggie gustă catifelarea gurii sale. Nu mai știa unde se terminau buzele sale și unde începeau cele ale lui George.

– Asta este tot? o întrebă, o veșnicie mai târziu. Am pretins o pedeapsă convenabilă pentru păcatele tale?

– Oh nu! șopti tânăra femeie, lângă gâtul său cald. Mi-am bătut joc de blugii și de cizmele tale...

Regizorul o sărută.

– Am spus că ai cumpărat camera asortată cu ochii tăi...

O sărută din nou.

– Și... oh, Dumnezeule, nu-mi mai amintesc totul, dar erau duzini, sute de alte greșeli.

După câteva minute, pe drept epuizante, George oftă:

– Frumoaso cu ochi de smarald, draga mea, dacă nu te cumintești, mă vei lipsi de toate puterile. Dar, te rog, nu te cuminți. Vreau să continuu să te amendez pentru totdeauna. Oh, Maggie, m-am îndrăgostit de tine din clipa în care ai răsturnat acea sticlă cu bere, la "Sardi". Și tu mă iubești, nu-i așa? Pe mine, bărbatul și nu doar regizorul George McDonagh? Frumoasa mea cu ochi de smarald, înainte de a citi acel îngrozitor, acel minunat comunicat de presă, nu îndrăzneam să sper. Părea să te intereseze numai talentul meu. Când te atingeam, te fereai ca și când mă detestai.

– Oh nu, oftă Maggie. Dar știam că dacă voi ceda câtuși de puțin, voi fi obligată să merg până la capăt.

– Citind acel text, continuă George, am înțeles cât de mult ai suferit văzându-mă cu Genevieve și am aflat în sfârșit ce voiam să știu.

La amintirea secvenței filmate la castelul Killashee, Maggie se înfioră.

– O mângâiai cum mă mângâiasei pe mine. Oh, Doamne, cum m-a durut!

Cu ochii ridicați spre el, fu cuprinsă brusc de incertitudine.

– Așadar, nu înțelegi? o imploră George. Aveam o idee în minte: dacă puteai să consideri sărutările noastre ca o contribuție la arta mea, ai fi continuat să mi le acorzi. Și aveam nevoie de ele. Încă din prima clipă, te-am dorit cu pasiune.

– Nu, nu înțeleg. Mă gândesc că m-ai adus la Castlecove cu singurul scop de a mă umili, de a-mi plăti cu aceeași monedă modul în care m-am comportat la "Sardi".

– Să te umilesc? Niciodată. Da, voiam să-ți plătesc cu aceeași monedă. M-ai făcut bucăți în acea zi. A fost o intervenție dureroasă, dar mi-a salvat viața. M-ai adus înapoi la drumul drept, în clipa în care era gata să fie prea târziu. Și te vedeam blocată în New York, în calitate

de ziaristă, cum eu însumi fusesem blocat la Hollywood și de filmele cu buget mare. Voiam să-ți arăt că există altceva. Voaim să te fac să vezi Irlanda, să te fac să percepi legăturile tale cu această țară, să-ți dovedești că erai capabilă de o cu totul altă muncă.

– Publicitatea? făcu sceptică Maggie.

– Nu, replică râzând George, chiar dacă ești grozav de dotată în acest domeniu. Te vedeam mai degrabă scriindu-ți propriile filme. Propriile mele filme, ar fi trebuit să spun. Maggie, îmi doresc să lucrez cu tine. Doresc să fac totul cu tine. Eu...

O licărire de înțelegere i se aprinse brusc în ochi.

– Ești o...

– Ce, Înălțimea Voastră?

– Nu dormeai în mașină, venind de la Shannon. M-ai auzit vorbind cu Genevieve și atunci ți-a venit ideea de răzbunare.

– N-aveam intenția să vă ascult. Aș fi preferat de mii de ori să dorm.

Unele fragmente din acea conversație rămăseseră încă neexplicate, își spuse Maggie.

– Ar fi timpul să urcăm, nu crezi? spuse George cu o voce înăbușită. Nu mai era timp pentru gânduri negre, nici pentru amânări, își spuse tânăra femeie, cu inima palpitând. Ea și George se iubeau, dragostea ieșise la suprafață.

Bărbatul o ridică brusc în brațe și o duse pe scară, fără să înceteze să-i murmure în păr, cuvinte tandre și de dorință.

– În camera ta, sau în a mea? o întrebă pe palier.

– De ce nu mai întâi în camera ta și apoi în a mea? răspunse vesel Maggie.

George o întinse ușor pe pat și-i puse o pernă sub cap. Îi scoase vesta și tânăra femeie își reveni din amețeală, pentru a descheia nasturii cămășii însoțitorului său. În mintea sa, toate barierele fuseseră

doborâte. Acum știa, când George o va face a lui, nu se va pierde: se va regăsi.

Buzele bărbatului îi părăsiră gura pentru a se așeza pe gât, pe umeri, în adâncimea unui cot..... iar Maggie chema fiecare sărut, îl dorea în întregime...

– M-am gândit să-ți spun că ești cea mai frumoasă femeie din lume? o întrebă George, mult mai târziu.

Cuibărită în brațele sale, tânăra femeie murmură:

– Da, vag.

– Ți-am spus că te iubesc?

– De paisprezece ori. Apoi, am încetat să număr.

– Ți-am vorbit despre intenția mea de a te lua de soție?

Respirația lui Maggie se opri în gât.

– Nu, pe legea mea. Nu cred.

– M-aș așeza în genunchi, spuse bărbatul. Dar se pare că am nevoie de odihnă.

– Nu-i surmena, te rog, ripostă Maggie cu o voce tremurătoare.

Amețeala o cuprinse din nou.

– Te iubesc enorm, Frumoasa mea cu ochi de smarald. Dar tu?

– Oh, George, te iubesc cu pasiune. Cum n-am iubit niciodată pe nimeni.

– Atunci, te vei căsători cu mine? Vom fi familia Devlin – McDonagh din New York, din Los Angeles și din Castlecove? Cu siguranță ți se va părea o prostie, dar ani la rând, n-am înțeles de ce se căsătoresc oamenii. Acum, știu. Când...

Maggie îi puse tandru un deget pe buze. Ajutată de întuneric, își făcu curaj.

– Te iubesc și vreau să-ți fiu amantă, dar George, dragul meu, nu pot, nu vreau să ne căsătorim.

Capitolul 9

– Asta din cauza trecutului meu, a femeilor, nu-i așa? întrebă George cu o voce răgușită.

Se îndreptă și căută pe pipăite pe noptieră, înainte de a izbucni în râs.

– Nu mai fumez de șapte ani și iată-mă pe cale să-mi caut țigările. Asta îți spune în ce stare sunt.

Dumnezeule. Aș fi vrut să nu fi cunoscut nici una din acele femei. dar... nu sunt sigur că te-aș fi apreciat așa cum o fac, dacă n-ar fi fost toate aceste... eșecuri. Eu nu ți-am reproșat căsătoria ta, draga mea. Oh, sunt puțin gelos: te-a cunoscut când aveai douăzeci de ani și aș fi vrut să fiu în locul lui.

Dar sunt gelos de asemenea pe mama ta, pentru că te-a ținut în brațe când erai mică. Privește, Frumoasa mea cu ochi de smarald, îmi tremură mâinile.

Regatul meu pentru o țigară. Lasă-mi o șansă să te fac să-ți schimbi părerea, vrei?

Își recăpătă respirația, o privi înnebunit pe Maggie și făcu brusc unul din poemele sale:

"A fost o dată un tânăr care venea din L.A.
Iubitei sale să-i ceară într-o zi mâna.
Vreau să împart patul cu tine, îi spuse ea.
Dar țin cu orice preț să rămân domnișoară,
Astfel îl pierdu pe tânărul din L.A."

Tânăra femeie își aruncă brațele în jurul gâtului său, fără să prea știe dacă trebuia să râdă, sau să plângă. Până la urmă făcu puțin din amândouă. George îi culese lacrimile cu buzele.

– Mă vei lăsa să adun cele mai convingătoare argumente. Trebuie să spun că nu prea știu de unde să încep: n-am încercat încă niciodată să conving pe nimeni să mă ia de soț. Mi s-a întâmplat, dimpotrivă, să vreau să conving pe cineva să n-o facă. Oh, la naiba, n-ar fi trebuit să spun asta, nu? Frumoasa mea cu ochi de smarald, să ne îmbrățișăm, să coborâm să bem un pahar și vom discuta această mică problemă. Tot viitorul civilizației depinde de asta, îți dai seama? Dacă ne căsătorim, dacă vom avea copii, lumea se va transforma pentru totdeauna. Așa că, vrei să-ți pui jupa și vesta, sau preferi să mă duc să-ți iau blugii din faimoasa cameră niciodată încuiată cu cheia? Vezi ce soț model aș fi?

Rămasă singură în întuneric, așteptându-și hainele, Maggie strânse lângă ea jumătatea de pernă pe care se odihnise capul lui George. Cu siguranță, un asemenea bărbat nu existase vreodată... și voia s-o aibă numai pentru el! La rândul său, îl dorea cum nu dorise încă pe nimeni. Dar oare căsătoria îi va lega pentru eternitate, sau va reprezenta sfârșitul unei bucurii greu câștigate? Nu credea că va putea supraviețui unui nou eșec, și mai ales cu dragostea vieții sale.

George se întoarse fără zgomot și coborâră la parter. Barul era de mult timp închis pentru noapte, dar Kathleen și Bryan, mereu

ospitalieri, își invitaseră oaspeții să folosească resursele din debaraua cu lichioruri din salon, ca și cele din frigider.

George și Maggie făcură lumină. Brusc, auziră o ușă închizându-se cu zgomot în apartamentul familiei Dunstable.

– Asta este, am trezit pe cineva, spuse tânăra femeie.

Tom Farley, într-o cămașă de noapte lungă, înainta spre ei clătinându-se. Mai întâi, le făcu impresia unui om trezit brusc dintr-un somn adânc. Dar observară curând o mină îngrijorătoare.

– Apă, bâigui bătrânul bărbat. O asemenea sete...

O văzu pe Maggie și exclamă:

– Mildred! Unde ai fost, femeie? Am avut un șoc când ai dispărut așa. De asta mi-ai lipsit îngrozitor, da. Avem necazuri, Mildred. Povestea aceea veche, referitoare la Nora. Oare trebuie să le spun ce mi-ai mărturisit, exact înainte de plecarea ta? Unde ai fost, Mildred? Pentru Dumnezeu, dă-mi apă. Mor de sete.

Ochii i se rostogoleau în orbite. Se prăbuși.

– Tom! strigă Maggie, căzând în genunchi lângă el. Du-te și caut-o pe Kathleen, exclamă spre George, care rămăsese fără reacție. Dar încearcă să nu trezești copiii. Shelagh nu trebuie să-l vadă astfel. Repede! Îl voi acoperi.

– Dragii mei! Oare ce se întâmplă acolo jos? strigă de sus de pe palier, Genevieve Joyce.

Cutele chimonoului din mătase roșie îi acopereau farmecele celebre ale trupului.

– Faceți un vacarm de treziți și morții. Știți că am nevoie de somn; altfel, voi avea cearcăne... Oh! Ce i s-a întâmplat?

Coborî treptele în fugă, în clipa în care Kathleen și Bryan se grăbeau în salon, în urma lui George.

– Respiră, îi asigură Maggie.

Nu știu dacă este vorba de o criză cardiacă, de o congestie cerebrală, sau de altceva.

Alergase să ia din vestiarul din vestibul niște mantouri, pe care le așezase tandru în jurul corpului inert. Bryan îl sună la telefon pe doctorul Quinn.

– Vrea să-ți vorbească, îi spuse tinerei femei. Povestește-i totul.

Maggie descrise rapid aspectul lui Tom și comportamentul său. În timp ce vorbea, o văzu pe Genevieve ducându-și mâna la piept, pălind vizibil și îngenunchiind lângă bolnav. Niciodată nu păruse mai frumoasă, mai convingătoare. Măcar dacă ar fi fost vorba de o scenă de film!

Larry Delgado apăru la rândul său pe palier.

– Alți ticăloși? îi întrebă. Au pătruns în casă? Ce se întâmplă?

Brusc, Genevieve se apropie cu pași mari de Maggie și puse mâna pe receptor cu un gest hotărât.

– Doctore Quinn? Genevieve Joyce. Tom este în comă diabetică, pot să jur. Sunt soția unui specialist în tulburări ale pancreasului și eu însămi diabetică. Știu despre ce vorbesc... Da... De acord... Bun. V-o dau pe Kathleen.

Trebuia să-l ducă pe Tom la spitalul din Skibbereen, la serviciul de urgență, anunță irlandeza o clipă mai târziu. Doctorul Quinn, pentru a câștiga timp, îi va întâlni acolo. Era sigur că testele vor confirma diagnosticul Genevievei. Dacă nu se înșelase, vor putea scoate toți un oftat de ușurare. La vârsta lui Tom, diabetul se controla ușor, cu un regim adecvatt, exerciții și injecții cu insulină. Fără îndoială, Tom va fi reținut pentru două zile la spital.

George insistă să conducă Mercedesul până la Skibbereen. Kathleen va putea astfel să se instaleze în spate și să-și susțină tatăl, încă inconștient. Maggie și Genevieve, care reușise, Dumnezeu știe

cum, să îmbrace un pulover și niște pantaloni și să-și machieze ochii, totul în două minute, se așezară în față cu George.

– Ați fost senzațională, domnișoară Joyce, spuse Kathleen încet. Sper să aveți dreptate, să nu fie vorba de nimic mai grav.

– Sunt sigură că am dreptate. Când am descoperit că aveam diabet, am citit atât de multe cărți despre acest subiect, încât din spusele soțului meu, ar trebui să primesc o diplomă medicală de onoare. De altfel, cu această ocazie am făcut cunoștință. Este una dintre cele mai înalte autorități din lume în diabet. Fermecător mod de a-l întâlni pe bărbatul vieții tale, nu găsești?

Râse ușor.

– Ochii ni s-au întâlnit deasupra seringii hipodermice și am înțeles că eram făcuți unul pentru altul.

– Este foarte greu să înveți să faci injecții?

– Mi-a fost greu, mărturisesc, oftă actrița. După părerea lui Alexander, soțul meu, un diabetic nu trebuie să-și facă niște complexe: trebuie chiar să fie capabil să-și facă o injecție într-un loc public, dacă este cazul. Dar mi-e groază de injecții. Și sunt teribil de vanitoasă. Până acum, am păstrat pentru mine secretul. Acasă, soțul meu îmi face injecțiile. Pentru acest sejur aici, bietul George a trebuit să preia ștafeta. Sărmanul, l-am luat chiar și în toaleta avionului. Dumnezeu știe ce au putut să creadă oămenii.... Ce se întâmplă?

Maggie, așezată între Genevieve și George, tocmai tresărise cu putere.

– Nu te simți bine?

– Ba da, foarte bine, răspunse tânăra femeie cu o voce slabă. Mă așezasem pe catarama centurii.

Închise ochii și se lăsă pe spătar. Se detesta pentru toate interpretările greșite pe care le dăduse faptelor și gesturilor lui George

și ale Genevievei. De fiecare dată, fusese vorba de indispensabilele injecții cu insulină.

Mercedesul se afunda în noapte și Maggie se lăsă copleșită de sentimentul de culpabilitate. Își aminti brusc de o secvență din "Visuri irlandeze", filmul său preferat dintre filmele lui George. "Există două feluri de vinovăție, îi spunea o bătrână doamnă eroului. Cea care nu duce la nimic, în afară de a te face nefericit și cea care te duce la repararea răului pe care l-ai făcut. Du-te și-l repară".

Tânăra femeie înghiți în sec.

– După părerea mea, Genevieve, spuse, ți-a trebuit un mare curaj pentru a ne dezvălui secretul tău, în această seară. Știi că Larry Delgado va vrea să tragă profit din asta; ce ziarist ar rezista tentației? Ce pot să fac pentru tine? Vreau să fiu sinceră: nu este în firea mea să vreau să ascund anumite fapte de presă, dar dacă ții la asta, voi încerca. Ți-o datorez, toți îți suntem datori și Larry și cu mine suntem prieteni. Ei bine...

– Ești foarte drăguță, draga mea, dar probabil nu va merge, nu crezi? Dacă s-ar exercita presiune asupra lui, Larry se va mulțumi să facă titlurile de două ori mai mari. Dacă aș fi ziaristă, și eu aș face la fel.

– Mi-e teamă că și eu, recunoscu trist Maggie.

– Draga mea, este greu de suportat! Chiar am impresia că tu și cu mine vom deveni prietene bune!

Începu să râdă, ceilalți făcură la fel și atmosfera se relaxă. Dar Genevieve reluă, cu un aer întunecat:

– M-am gândit. Dacă Tom tocmai a făcut o criză de diabet, va avea nevoie de încurajare când va afla, nu? Probabil nu este genul căruia să-i placă să fie bolnav, nu-i așa, Kathleen?

– Pentru nimic în lume! exclamă tânăra irlandeză. M-am gândit și eu la asta. I se face inima cât un purice să nu fie o povară pentru mine

și să nu poată circula cum găsește cu cale. Cu siguranță, nu va accepta asta de bunăvoie.

– Ei bine, vezi? făcu Genevieve. A venit timpul pentru mine să spun tot. Ne vom face insulină împreună și vom lăsa ziariștii să scrie ce vor vrea și fotografii indiscreți să ne fotografieze. Puțin ne va păsa. Asta-i va reda puțin forțele, nu, Kathleen?

– Oh, domnișoară Joyce, nici nu vă imaginați! Tata va fi încântat să fie diabetic, dacă poate astfel să-și petreacă mai mult timp cu dumneavoastră!

– Ești o fată fermecătoare, Kathleen. Trebuie să-mi spui Genevieve. N-am decât cu o sută cincizeci de ani mai mult decât tine.

Actrița căscă îndelung, cu voluptate.

– Nu știu ce am. Am impresia că iubesc lumea întreagă. În sfârșit, aproape. George, ce vom face cu acea micuță Kinicott? Este o fată cu nazuri, sau mă înșel eu tare. N-am putea s-o trimitem să ne aducă niște cafea... din Columbia?

– Nu prea știu, spuse George. După toate aparențele, Adam Manski îi găsește mari posibilități.... pe platou și în altă parte.

– Noroc, Adam, făcu Genevieve cu convingere. Vei avea nevoie.

Maggie se asocia în tăcere acelei urări.

Ajunseră la Skibbereen și atmosfera redeveni serioasă în mașină. Cu voce scăzută, Kathleen îl conduse pe George spre spital. Maggie își simți inima strângându-se când doctorul Quinn și două infirmiere îl întinseră pe Tom Farley pe o brancardă și-l duseră în clădire. La urma urmei, Genevieve nu era medic.

Dacă se înșelase? Dacă, în realitate, Tom era atins de o boală mult mai periculoasă? Tânăra femeie nu încetă să se gândească la mica Shelagh, care ar fi fost doborâtă dacă i se întâmpla ceva bunicului pe care-l iubea mult.

Kathleen, George, Genevieve și Maggie măsurau sala de așteptare vopsită în verde deschis. Din când în când, o infirmieră străbătea încăperea, dar nu avea nici o informație să le dea.

După o veșnicie, apăru doctorul Quinn, cu degetele ridicate.

– Tipul este burdușit de zahăr, exclamă. L-am tratat cu insulină. Nu va întârzia să-și revină, Kathleen. Dar asta nu a venit din senin. Probabil nu se simțea bine de un timp. De ce nu mi l-ai trimis, micuțo?

– Îl cunoașteți pe tata, când este vorba de medici. Chiar acum o zi l-am rugat să treacă să vă vadă. Am încercat și când ați fost la prânz. Așa că vedeți.

Medicul îi puse o mână pe umăr.

– Nu voiam să am aerul că te condamn. Și eu mă simt vinovat: îl întâlnesc destul de des și n-am tras niciodată vreo concluzie că ar arăta rău. Acum îmi amintesc: pierduse din greutate și-i era permanent foame și sete... Este aproape ora trei, reluă după o privire la ceas. Dacă v-ați întoarce să vă culcați? Veți reveni dimineață. Să știți că veți avea multe de făcut pentru a-l obliga să-și urmeze regimul și pentru a-l împiedica să-și piardă curajul.

– Oh, pentru asta s-a găsit soluția, spuse Kathleen, cu un gest spre Genevieve. Fug să-l sărut și vom pleca.

După plecarea sa, doctorul Quinn declară:

– O tânără femeie excepțională. Fizic, îi seamănă tatălui, trebuie să recunosc asta. Dar moral, este întru totul masa sa. Mildred ar fi mândră de ea.

Numele lui Mildred Farley îi aminti lui Maggie clipa emoționantă în care Tom o luase drept soția sa moartă și făcuse aluzie la "acea poveste veche referitoare la Nora". Nora Keaveny, desigur. Numele se învârtea în mintea tinerei femei. Oare să se fi înșelat asupra lui George și a Norei, cum o făcuse asupra lui George și a Genevievei? Un lucru

era sigur: greșise lăsându-și temerile să mocnească în ea și s-o învenineze, în loc să i le împărtășească sincer lui George.

Întorcându-se spre mașină, Genevieve își trecu un braț în jurul taliei Kathleenei și începu să-i ridice moralul. Maggie se hotărî să abordeze subiectul Nora, înainte de a-și pierde curajul propriilor convingeri. Se strânse lângă George și-l reținu în urmă.

– Îți amintești de clipa în care Tom m-a confundat cu Mildred? începu. A vorbit despre o anume Nora.

– Maggie...

– Ce este, George?

– Nimic. Iartă-mă. Continuă.

Atunci, îi vorbi despre telefonul misterios. "Cum poți să dormi femeie, reluă Maggie, sub același acoperiș cu bărbatul care i-a distrus viața Norei? Avea doar șaisprezece ani. Suntem câțiva care n-au uitat, spune-i-o lui George McDonagh!"

Se înfioră. Auzind cuvintele cumplite ieșind din propria gură, avu impresia că era posedată de un demon care se exprima prin ea.

– Nu înțeleg, spuse George. De ce nu mi-ai spus nimic? Oare n-ai evaluat pericolul pentru film?

– Presupun că da, dar.... Vrei adevărul?

– Da.

– Mi-a fost teamă de ce îmi vei răspunde. În zadar mă întorceam în toate părțile, mereu era "George și femeia aceea", "George și femeia cealaltă". Nora era pierdută în trecut, dar.... șaisprezece ani! Poate n-aș fi suportat să te văd confirmând cele mai rele bănuieli pe seama ta.

Râse ciudat, fără veselie.

– Într-un sens, este minunat de ascultat, făcu George obosit.

– Ah da?

– Propriile sentimente pentru mine, au pus stăpânire pe preocupările față de film. Ieri încă, n-aș fi îndrăznit să sper atât de mult. Dar acum, cum te simți?

– Referitor la ce?

– Ești în stare să suporți confirmarea celor mai rele bănuieli ale tale?

Același râs răsună în noapte.

– Dar chiar nu are importanță, nu-i așa? Pentru că ai refuzat să te căsătorești cu mine...

– George, nu înțelegi deloc. Refuzul nu are nimic de-a face cu tine, ci numai cu mine.

George îi lăsă brațul.

– Poți să te exprimi cum îți va plăcea: un refuz este un refuz.

– Dar eu...

– Cunoști cel mai trist cuvânt din lume, Frumoasa mea cu ochi de smarald? "Dar". Ah, iată mașina. Fă-mi o mare favoare, vrei? Așază-te în spate, cu Kathleen.

– Dar...

– Nici un "dar"... Ei bine, doamnelor, reluă în clipa în care se alătură Genevievei și Kathleenei, văzându-vă minele, veți face din diabet o mare glumă. Dacă nu mă înșală ochii, iată primele licăriri ale zorilor.

– Mult iubite regizor, începu Genevieve, mâine în fața camerei, voi avea niște pungi mari sub ochi.

– Cu atât mai bine. Vei părea că ai plâns toată noaptea moartea bietului tău Art. Ține-mi companie în față. Maggie vrea să se urce în spate, pentru a-și întinde picioarele și a dormi. Toată lumea s-a instalat?

Capitolul 10

– Maggie! Maggie!

Tânăra femeie deschise ochii într-o lumină orbitoare. Vocea lui Shelagh era insistentă și Maggie își regăsi brusc luciditatea. Primul gând fu pentru Tom: probabil i se agravase starea.

– Intră, strigă. Ușa nu este încuiată.

Fetița pătrunse în trombă în cameră, cu fața radioasă. Ținea în mână un pisoi mic portocaliu, nu mai mare decât un ghem de lână.

– Este Marmeladă!

Alergă spre pat cu comoara sa.

– Doamna Durcan l-a adus în această dimineață, pentru că nu mai bea lapte de la mama sa. Și toată lumea crede că ne-a făcut, lui Danny și mie un cadou, pentru a ne consola că bunicul este în spital.

Ochii mari deveniră gravi.

– S-a îmbolnăvit în noaptea asta, dar de dimineață se simțea mai bine. Este formidabil, nu?

– Da, este adevărat, spuse blând Maggie.

Întinse mâna pentru a mângâia pisoiul care tremura tot. Micul animal mieună aproape neauzit. Subit, în Maggie ceva cedă.

Lacrimile îi inundară fața.

– Shelagh, draga mea, îmi pare rău. Este o prostie...

Luă o batistă și-și șterse ochii.

– Așază-te, murmură bătând patul cu palma. Am să te întreb ceva. Dacă voi avea un bebeluș într-o zi, o fetiță, ți-ar plăcea s-o numesc Shelagh?

– Ar fi minunat, spuse copila bătând din palme. Și îi voi putea fi nașă?

– Aș fi încântată.

– Dar nu știu dacă voi putea merge în America pentru botez, oftă Shelagh. Biletele de avion costă scump.

Părea consternată.

– Îți voi spune: voi aduce bebelușul la Castlecove și vom face botezul la biserica din Leap. Îți convine?

– Este și mai formidabil! Și după, mama și tata vor putea să facă recepția aici. Pisoiul aproape uitat, se rostogoli jos din pat.

– Mă voi duce să le spun!

– Așteaptă puțin!

Maggie se aplecă s-o prindă.

– Vorbim pentru viitor, înțelegi? Încă nu sunt întru totul gata să am un bebeluș. Nici măcar nu sunt căsătorită! Așa că, acesta este secretul nostru. Deocamdată, nici o vorbă nimănui. De acord?

– Nici chiar lui Maggie Durcan? Este cea mai bună prietenă a mea. Adoră bebelușii.

– Nici chiar lui Maggie Durcan. Promiți?

– Promit, spuse solemn fetița.

Îl ridică pe Marmeladă până la obrazul său.

– Jur pe Marmeladă. Nu voi spune nimic, nimănui.

– Chiar nu pot să cer mai mult.

– Shelagh! chemă vocea plăpândă a lui Danny. Este rândul meu să-l am pe Marmeladă. Shelagh? Unde ești?

Copila o privi pe Maggie și se strâmbă.

– Ah, bărbații! remarcă.

Fetița și micul pisoi dispărură, lăsând-o pe Maggie râzând în hohote. O clipă după aceea, Shelagh se întoarse, singură.

– Am găsit-o! strigă triumfătoare.

– Ai găsit ce?

– Clama mea de păr.

– Care clamă, puiule?

– Înțelegi, credeam că am pierdut-o aici. În timp ce erai la Shanagarry, George mi-a permis să mă uit. Mi-a spus că nu-ți va păsa. Și ce noroc că m-am uitat: am găsit o hârtie importantă care îți căzuse în coș. George mi-a spus că ți-o va da și că vei fi foarte mulțumită. Și, până la urmă, clama era în căruțul lui Danny. Este un aiurit, nu?

– Foarte aiurit, dar sunt mulțumită că ai găsit-o. Și mulțumesc că mi-ai recuperat hârtia importantă. Este foarte abil din partea ta.

Rămasă singură, Maggie se gândi. Dacă rămânea destul de mult timp în pat, își spuse, misterul întregului univers i se va dezvălui în fața ochilor. Trasă ușor un cerc pe abdomenul său. Se gândi la școala, exact în colțul străzii unde se afla apartamentul său și la modul în care își exprimau copiii exuberanța la sfârșitul unei zile de clasă. Acum, smulgea lăptucile din grădina sa, pentru a le înlocui cu spanac. Dar citise undeva că pediatrii nu mai erau de acord cu spanacul. Puse lăptucile la loc. Nici o altă vizită nu se anunța. Maggie se ridică, făcu rapid o baie și se îmbrăcă. George, Genevieve, Adam și Candy erau probabil la castel pentru filmări. Va bea o ceașcă de ceai și să vadă dacă va putea împrumuta o mașină. Voia să-l găsească imediat pe George.

Jos, bău un ceai cu frișcă. Colleen Quinn, timida asistentă a lui Bryan, o anunță că George amânase filmarea pentru după-amiază: îl chemase Tom la căpătâiul său.

– Cum asta?

– A vorbit cu Kathleen, explică Colleen. Tom, vreau să spun. Kathleen i-a spus lui George că Tom voia să-l vadă și a plecat.

Maggie parcurse salonul în lung și-n lat. Ieși în grădina Kathleenei și smulse buruienile, dorindu-și să fi fost mai multe. Se întoarse în camera sa, își înlocui puloverul violet cu guler pe gât printr-o bluză albastră din stofă de lână, își schimbă părerea și-și puse din nou puloverul și se hotărî în cele din urmă pentru corsajul preferat, din mătase verde-gălbui, își suflecă mânecile și încercă să înceapă să lucreze.

Imposibil. N-ar fi fost în stare nici măcar să copieze cartea de telefon! Coborî din nou, în speranța de a găsi pe cineva cu care să stea de vorbă, sau să facă o partidă de cărți. Dar toată compania, pentru a profita de această dimineață liberă, coborâse în port cu Bryan și copiii: sperau să poată închiria un vas cu pânze, pentru a merge pe insula Claire, unde creșteau palmieri.

În sfârșit, pe punctul de a muri de plictiseală, auzi Mercedesul lui Tom Farley oprindu-se în fața hanului. Îi văzu pe Kathleen și pe George coborând. O privire spre chipurile lor o liniști: păreau fericiți.

Maggie și George se aflară încă o dată față în față, cu o scară între ei. Dar de această dată, el era jos, cu ochii ridicați spre ea și ea era sus, cu ochii plecați spre el.

– Ce bluză superbă, Frumoasa mea cu ochi de smarald, începu George cu o încetineală voită, ca pentru a o face pe tânăra femeie să înțeleagă că aveau o eternitate în fața lor.

Porți culoarea Irlandei, nu? Cu siguranță vei pune să crească trifoi și vei cânta vechi balade.

Maggie zâmbi. Avea nevoie de toate forțele pentru a nu alerga să i se arunce în brațe, dar simțea că nu venise momentul.

– Tom se simte bine? îl întrebă.

– Splendid. Când i-am anunțat vizita Genevievei, mai târziu în timpul zilei, a avut o singură îngrijorare: l-ar putea convinge pe frizerul său să vină să-l tundă și să-l bărbierească înainte de sosirea sa? Nu, adăugă George, nu a fost singura sa preocupare.

– Ah?

– S-a gândit bine, ne-a declarat, că mai avea cel puțin treizeci de ani de trăit. Dar după criza din noaptea trecută, a crezut de datoria sa să scape de un secret pe care-l deținea singur de la moartea lui Mildred. Maggie...

– Nu te îngrijora, dragul meu. Pot să suport. Este vorba de Nora, nu-i așa? Ai avut o legătură cu ea?

– Știu, poate părea scandalos. O fată de șaisprezece ani. Dar aveam doar douăzeci de ani și, pentru a spune adevărul, pentru mine era prima dată. Ea era cea care avea experiență. Dar nu știam. Am luat asta.... iartă-mă Maggie.... am luat asta drept dragoste. Și Dumnezeu să mă ajute, ce-mi plăcea, era poate acea impresie de păcat, obligația de a ne ascunde, de a tremura la ideea că cineva ne-ar putea găsi. În clipa în care am plecat la Dublin... Este foarte greu de spus, Maggie.

– Te iubesc, George. Nimic nu se va schimba. Spune-mi totul și uită. Bărbatul își trase îndelung sufletul.

– Mă pregăteam să plec la Dublin, pentru a petrece un an la Trinity College. Atunci mi-a declarat că trebuia s-o iau cu mine. Pretindea că o compromisesem. Nici un irlandez n-o va mai vrea și trebuia să îndrepta asta. Altfel, îmi va face necazuri și voi fi obligat să părăsesc țara. Dacă mai puteam să ies viu. Am luat-o cu mine. Începusem s-o detest, dar i-am propus să ne căsătorim. Așa mi se părea drept. În

ajunul nunții noastre, seara, s-a lăsat antrenată de doi play-boy brazilieni și s-a hotărât că viața cu ei va fi mai amuzantă.

– "Visuri irlandeze" șopti Maggie.

– Tatăl ei mă ura. Mai întâi pentru că o "compromisesem", apoi pentru că pusesem într-un film toată dezamăgirea, toată vina și toată confuzia din mintea mea. Îți imaginezi sentimentele sale când am revenit aici pentru a turna un alt film. Ce prost am fost! Am crezut că, zece ani mai târziu, îl voi regăsi împăcat cu el însuși și cu lumea întreagă.

– Dar nu înțeleg, spuse Maggie. N-o cunoștea? Un tată sau o mamă își pot iubi copilul, în ciuda unor defecte îngrozitoare, dar să nu-i vadă defectele...

– L-ai văzut pe Liam Keavenu. Pe acel sărman nefericit. Soția sa a murit când Nora era foarte mică. Fără îndoială, a crezut că a făcut tot ce a putut. Pentru el, să recunoască, fie și în taină, ceea ce era ea, ar fi însemnat să moară.

– Și secretul lui Tom? întrebă tânăra femeie.

– Când Nora a plecat cu cei doi bărbați, încă nu înțelesesem. Credeam că fusesem cauza distrugerii sale și mă acuzam. Nu pricepusem că Nora mă considera pur și simplu ca pe un mijloc de a scăpa din Castlecove. Când Mildred, acea femeie sfântă, a văzut "Visuri irlandeze", mi-a apreciat suferința. Mi-a scris o scrisoare. Nora, spunea ea, avea o profundă nevoie de dragoste, pe care încerca să și-o satisfacă în relații sexuale; trebuia să încetez să mă detest din cauza ei. Mildred se acuza pe ea însăși. Greșise angajând-o pe Nora, în ideea de a o aduce pe drumul drept, oferindu-i puțină dragoste maternă; evident, problema fusese mult mai complicată.

Maggie se prinse de balustradă.

– Era pur și simplu vinovată: te lăsase să pleci cu Nora.

George scutură din cap.

– Nu. Trebuia să continue să trăiască aici. Trebuia să-și crească aici propria fiică. În fiecare seară, la ora cinci și un sfert, trebuia să se afle față în față cu Liam Keaveny. A avut dreptate să mă sacrifice. Și, după ce a văzut "Visuri irlandeze", mi-a scris totuși acea scrisoare. Pe patul de moarte, i-a înmânat-o lui Tom, cerându-i s-o expedieze.

– Oh... Și Tom n-a făcut nimic?

– Ba da. A trimis-o la Dublin, ultima mea adresă cunoscută, menționând "Cu rugămintea de a-l urma". Dar atunci avusesem deja alte cinci sau șase adrese. Scrisoarea nu mi-a parvenit niciodată. Tom a bănuit asta, mi-a mărturist în această seară, dar n-a făcut nimic: probabil uitasem de mult de Castlecove și de Nora; de ce să mai facă să renască amintiri penibile? Când am avut acel incident, în timpul filmării, a bănuit intervenția lui Liam. La spital, i-am vorbit despre telefon și temerile i s-au confirmat. Acum, stă de vorbă cu Liam.

– Bietul om!

Brusc, lui Maggie i se făcu milă de Liam, obligat să privească adevărul în față.

– Dacă este să-l cred pe Tom, știa de un timp cu ce se ocupa Nora. Iată de ce era furios Tom împotriva lui. Bărbatul a redeșteptat acea veche ură împotriva mea, într-un efort zadarnic de a-și reabilita fiica în ochii altora și ai săi. Dar Tom va fi înțelegător. Pariez că Liam va fi în această seară pe taburetul lui... De fapt, derbedeii tăi nu erau de aici: sunt trei lucrători la terasamente din Dunmanway, cu care lucrase odinioară Liam. Liam auzise discuția noastră cu Kathleen; s-a folosit de ocazie pentru a le spune acelor inși că eram niște americani mizerabili, gata să profaneze un tezaur irlandez... Frumoasa mea cu ochi de smarald, oare vom rămâne astfel încă un secol? Sau cobori tu, sau urc eu.

– Gândindu-mă bine, și una și alta dintre soluții are avantaje. În cazul când cobor, am putea merge să bem o Guinness la bar. După ce te-am auzit vorbind atât de mult, mor de sete. Dar, dacă urci, am putea merge în camera mea. Poate ai reușit chiar să mă convingi să închid ușa cu cheia, măcar o dată.

Învârtind cheia în broască, Maggie îi spuse lui George.

– Te rog, nu mă privi așa.

Bărbatul se prăbuși pe pat.

– Ce naiba vrei să spui? Doar nu m-ai adus aici pentru a vorbi despre unghiuri de luat vederi?

– Tu ai vorbit. Acum este rândul meu.

Se așeză lângă el și-i luă mâinile în ale sale.

– Vezi, am vorbit serios spunându-ți că dacă nu voiam să ne căsătorim, nu era din cauza ta, nici a femeilor, nici a nimic altceva...

George își acoperi fața cu mâinile.

– Frumoasa mea cu ochi de smarald, se lamentă, nu pot să îndur asta. Am făcut oare toate aceste eforturi pentru a te auzi declarând că tot nu te-am învins?

– În realitate, continuă Maggie fără să-l audă, este din cauza mea. Nu mă consideram făcută pentru căsătorie. Când eram la colegiu și când John îmi era profesor, legătura noastră a fost pasionantă...

– Mulțumesc, făcu George cu o grimasă.

– ... dar, după ce ne-am căsătorit, n-a mai fost pasionantă deloc și am crezut întotdeauna că pasiunea a fost ucisă de căsătorie. Am hotărât să nu mă mai căsătoresc niciodată, chiar dacă m-aș fi îndrăgostit din nou. Dar în această dimineață, Shelagh și cu mine vorbeam despre bebelușul nostru...

– Avem un bebeluș? întrebă George. Ce inteligent din partea ta. Ador bebelușii. Dar nu credeam...

Maggie se lăsă pe spate pe pat.

– Oh, George, George! exclamă între două hohote de râs. Te iubesc atât de mult, teribil, nebunește.

– Atunci, dacă înțeleg bine, te vei căsători cu mine?

Se aplecă asupra ei și-i mângâie obrajii.

– Cred că ar fi mai bine pentru bebeluș. Tu nu?

– Vrei într-adevăr copii?

Maggie își ațintì ochii verzi asupra pomeților săi, a bărbiei cu gropiță, a gurii al cărei contur se schimba fără încetare.

– N-ar fi nimic dacă aș avea vreo doi, trei printre scenariile pe care le voi scrie pentru tine?

– Și dacă ai scrie niște filme pentru mine între doi sau trei bebeluși? Își afundă degetele în părul tinerei femei și-i sărută sprâncenele, nasul, colțul gurii.

– Spune, nu ești alergic la pisici? murmură Maggie.

O sărută pe piept.

– N-am nici cea mai mică alergie. Nu vei vedea nici un inconvenient dacă vom trăi uneori în California, ca și în New York și în alte părți?

– Este cea mai bună regiune pentru a pune să crească avocado și mi-am dorit întotdeauna să cultiv avocado. Voi putea continua să beau bere în public?

– Voi putea continua să te sărut în particular?

Cuvintele tăcură. Trupurile se întinseră unul spre celălalt.

Mai târziu, George declară:

– Încep să cred că mă iubești puțin.

– Sper că nu ești încă pe deplin convins, murmură Maggie, cu nesfârșită tandrețe.

– Oh?

– Vezi, mi-ar plăcea să-ți expun fapte noi.

– Înainte de prânz? Maggie se prefăcu că se gândește.

– Nu ne-ar face rău să sărim o masă. Blugii mei au devenit prea strâmți.

– Ești perfectă. Dar îți voi spune un lucru... Tocmai mi-am pierdut apetitul. Pentru a merge la masa de prânz, firește.

Castlecove, Comitatul Cork, Irlanda. De difuzat de urgență.

George McDonagh a terminat astăzi turnarea noului său mare film "Lamentație pentru Art O'Leary".

Acest film, bazat pe un poem din secolul al XVIII-lea scris de Eileen O'Leary, din Cork, are drept vedete pe Genevieve Joyce, în rolul poetei și pe McDonagh, în cel al eroului. Este prima sa apariție în fața camerei. Producția prezintă numeroase caracteristici excepționale, între altele, folosirea pentru toate rolurile, cu excepția celor două principale, a locuitorilor din regiune. Celebrul critic cinematografic Lorenzo F.X. Delgado, a prezis într-un articol publicat în peste două sute de ziare, că lucrătorul de terasamente la pensie, Liam Keaveny, va câștiga un Oscar pentru interpretarea lui Abraham Morris, soldatul britanic care l-a ucis pe Art O'Leary, pentru că-i râvnea calul.

Filmat în întregime pe bandă video, la Castle Killashee, de cameramanul Adam Manski și asistenta sa tehnică, Cindy Kinicott, "Art O'Leary" va fi transformat la New York în format 35 mm. Distribuirea este prevăzută pentru primăvara viitoare, după gala de deschidere de ziua sfântului Patrick, la Boston, orașul natal al soției regizorului.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*